

K C DAS

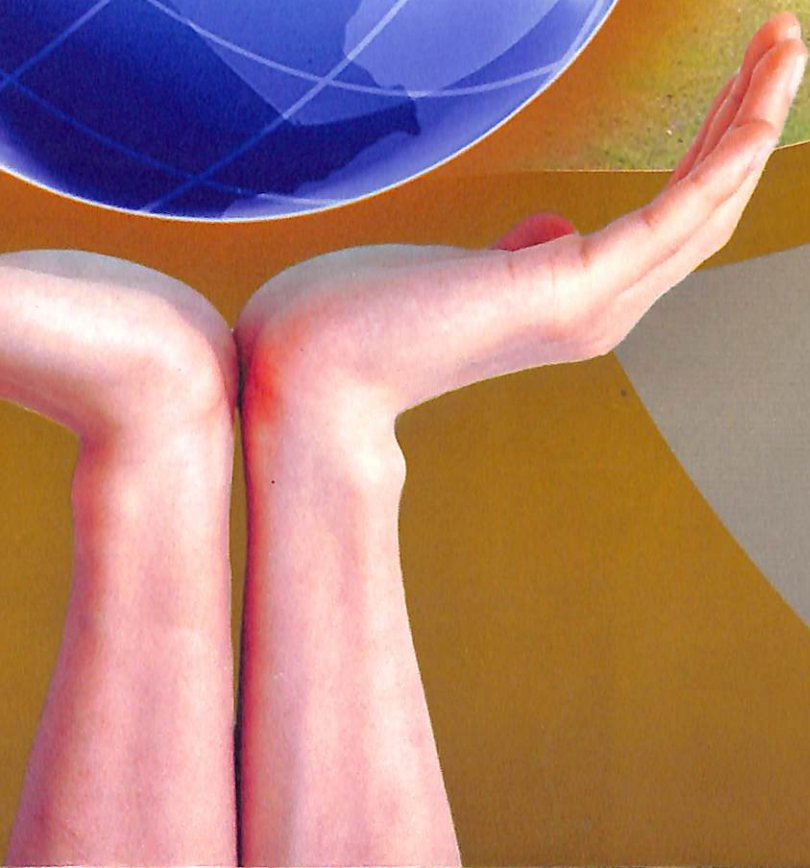
M



14

COMMERCE COLLEGE

MAGAZINE



কে চি দাস কমার্চ কলেজ আলোচনী

চতুর্দশ সংখ্যা : ২০০৯-২০১০ বর্ষ



K C DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE
14th Issue : 2009-2010



Prof. in-charge
Dr. Swapna Smriti Mahanta

Editor
Rituraj Deka

কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ আলোচনী : কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজৰ বাৰ্ষিক প্ৰকাশ; মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ছাত্ৰীবাৰী,
গুৱাহাটী-৭৮১০০৮ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত আৰু সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত।

সম্পাদনা সমিতি

উপদেষ্টা : ডঃ হিতেশ ডেকা
অধ্যক্ষ, কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ

তত্ত্বাবধায়ক : ডঃ স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

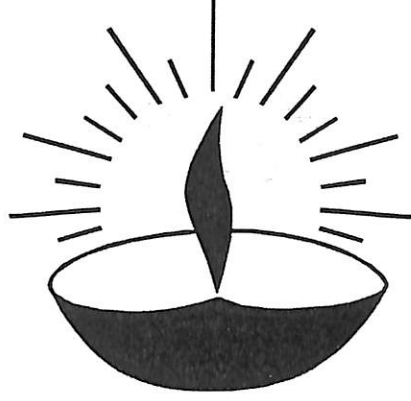
সম্পাদক : ঋতুৰাজ ডেকা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সদস্য/সদস্যা : অৰ্চনা বৰা
সহকাৰী অধ্যাপিকা, ইংৰাজী বিভাগ
শ্ৰাবনী ভদ্র
সহকাৰী অধ্যাপিকা, বাংলা বিভাগ
সমৰ ভট্টাচাৰ্য
সহকাৰী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ
অবিনাশ নাৰ্জাৰী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ
জন কুমাৰ কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

বেটুপাত : বিগ্‌পিস্কেল
লাখটকীয়া, গুৱাহাটী-৭৮১০০১

মুদ্ৰণ : শৰাইঘাট প্ৰিণ্টাৰ্ছ
এম. চি. বোড, গুৱাহাটী - ৭৮১০০৩

!! শ্ৰদ্ধাঞ্জলি !!



যিসবল ব্যক্তিয়ে আমাৰ এৰি চিৰদিনৰ বাবে
ওঁতৰি গ'ল,
সেইসবলনে এই পৱিত্ৰ ক্ষণত আমাৰ
অশ্ৰুভৰা শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাঁচিলো।

অৰ্পণ

নতুন পুৰুষৰ হাতি —

Of Prospects & Challenges

It is the beginning of a new decade of a millennium, which is just a decade old. The first decade of this millennium gave K C Das Commerce College a wonderful opportunity to establish itself on the educational firmament of the region, in general, and Assam, in particular.

For an institution, of course, ten years is a very short period, but in the life of a student, it makes or mars a future. A citizen is born in ten years, and a career takes shape. However, that is not to say that those who do not succeed in ten years after school or college have no chance of succeeding in future.

The progress that humankind achieved in the last decade was remarkable. Young college graduates or those in their final year of college contributed immensely in the way people have taken to interact with each other. Phenomenon such as Facebook and Google are contributions of college students. They have made communication easier and instant.

But it would be wrong to assume that progress has made humankind get rid of problems. Global warming, poverty and widespread disease, especially in the least developed countries as well as India, pose tremendous challenge to each one of us as we enter the second decade of the millennium. The future of humanity rests with each one of you. The time to think of 'my nation' has long gone. You all must think of the common humanity now. Issues and problems must now be tackled from a global perspective. First person singular (I, me and myself) was never fashionable and will no longer be so.

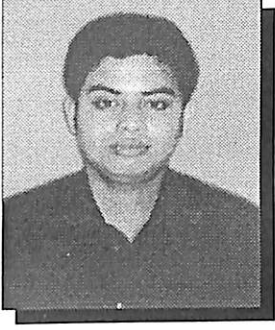
The other issue I want to raise before you is the question of corruption. I know and share the anguish you all have regarding corruption in society. From educational institution to hospitals, the epidemic has spread its tentacles far and wide. But we cannot afford to lose the fight. Each one of you must be armed with the resolve to tackle the menace. Corruption takes many forms: moral, intellectual and the commonly experienced, financial. It must also be won at the individual level. One must try to minimise and mitigate it at one's level and then take it on from there to a macro level.

Your enthusiasm as young soldiers is contagious. I hope you can spread your enthusiasm for honesty, integrity and hard work to all of humanity through successes in your place of endeavour.

Best Wishes

Hitesh Deka





সম্পাদকীয়



প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্-মুহূৰ্ত্ত স্বনামধন্য যিসকল ব্যক্তিয়ে অশেষ শাৰীৰিক-মানসিক কষ্ট, ক্লান্তিহীন পৰিকল্পনা, পৰিশ্ৰম কৰি কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে তেখেতসকললৈ মোৰ তৰফৰপৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সমাজৰ আন্তঃগাঁথনি আৰু সুস্থ মানসিকতাৰ শৃংখলাবদ্ধ প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰখনক সাহিত্য বোলাৰ স্থল আছে। এখন প্ৰগতিশীল সমাজৰ প্ৰকৃত মূল্যায়ন কৰে সাহিত্যই। সাহিত্যই নতুন চিন্তাধাৰা, সামাজিক, অভিব্যক্তি আদি বিভিন্ন দিশত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। সাহিত্যিকৰ অন্তৰত লুকাই থকা অন্তৰংগ ভাৱনাই জীৱন আৰু সমাজৰ সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ সম্পৰ্ক দৃঢ়ভাৱে প্ৰকট কৰে। সাহিত্যই আমাৰ সকলো প্ৰকাৰৰ বাস্তবিক অনুভূতি উজ্বলাই তোলে। সাহিত্যৰ মাজতে থাকে মানবতাবোধৰ প্ৰমূল্যৰ সোৱাদ। যুগ-যুগান্তৰ ধৰি সাহিত্যই সমাজৰ সভ্যতাক জনমানসত এক সুন্দৰ বাতাবৰণৰ ধাৰাবাহিকতা ৰক্ষা কৰিছে।

“বন্দুকৰ শব্দত ৰাতি পুৱাই নে
ওহো, পুৱাই সেই চৰাইটোৰ মাতত
যি কুটি কুটি খায় ৰাতিৰ আন্ধাৰবোৰ
লাহে লাহে।”

সময়বোৰ হিংস্ৰ হৈ গৈছে। আগে পিছে কেৱল এতিয়া সংশয়। বতাহত এতিয়া সেই ফুলৰ সুগন্ধ বিচাৰি পোৱা নাযায়, পোৱা যায় বাৰুদৰ গোন্ধ, যি ধ্বংস কৰি দিব পাৰে হঠাতে এটি সুন্দৰ জীৱন।

প্ৰতিজন সচেতন ব্যক্তিয়ে সদায় এখন সুস্থ-সবল সমাজৰ পৰিকল্পনা কৰে। কিন্তু সমাজত অনাকাঙ্ক্ষিত অশান্তি, দুষ্কৃতিয়ে সমাজখন দুৰ্বল কৰি প্ৰদূষিত কৰি তোলে। সাহিত্যৰ মূৰ্ত্ত প্ৰকাশৰ মাজেৰে সমাজৰ অসূয়া অমংগলবোৰ আঁতৰাই এখন শুদ্ধ সমাজ গঢ়াৰ সপোন আমি সকলোৱে দেখিব লাগিব। মানৱীয় চেতনাক জগাই তোলাৰ বাবে সাহিত্য হৈছে প্ৰকৃত সম্বল। নিজৰ চিন্তা-চৰ্চা, ভাৱ শুদ্ধ ভাৱত প্ৰকাশ কৰি সঠিক ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আমাৰ অন্তৰত লুকাই থকা ভিন্নৰূপী ভাবনাক জগাবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰাতো আমাৰ প্ৰকৃত কৰ্তব্য হ'ব।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনত এক ৰচনাত্মক বাতাবৰণৰ জৰিয়তে সাহিত্য সাধনৰ ধ্যান-ধাৰণা জগাই তোলাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰ্যায়ৰ এখন আলোচনীৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব আছে। ইয়াৰ জৰিয়তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে স্বাধীনচিন্তীয়া ভাবে নিজৰ লিখনি প্ৰকাশৰ সুবিধা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। আজিৰ ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী





এগৰাকীয়ে নিজকে এজন লক্ষপ্ৰতিষ্ঠিত সাহিত্যিক ৰূপত গঢ়ি তোলাত আলোচনীখনৰ ভূমিকা যথেষ্ট। আলোচনী নামৰ মঞ্চখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজা ভাব-ভংগীমা প্ৰদৰ্শনৰ সুবৰ্ণ সুযোগ গ্ৰহণ কৰাটো প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰিত্ৰ কৰ্তব্য।

সাহিত্যৰ প্ৰতি মোৰ এক বিশেষ আকৰ্ষণ সৰুৰে পৰা আছে। সাহিত্যৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাৰ বাবেই কে চি দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ত পদাৰ্পণ কৰাৰ মুহূৰ্তৰ পৰাই মহাবিদ্যালয়খনৰ আলোচনী সম্পাদক হোৱাৰ সপোন দেখিছিলো যাতে মোৰ চিন্তা, ভাৱধাৰা, কৌশলবোৰক আলোচনী এখন ৰূপায়ণৰ জৰিয়তেই বাস্তৱ ৰূপ দিব পাৰো। আৰু এই মুহূৰ্তত মোৰ আশা, সপোন অলপ হ'লেও পূৰণ হোৱা যেন অনুভৱ কৰিছো।

মই মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা সকলোলৈ কৃতজ্ঞতা অৰ্পণ কৰিছোঁ, মোৰ বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়িকা শ্ৰদ্ধাৰ ড° স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত বাইদেউলৈ মোক সকলো প্ৰকাৰে সহায় তথা অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱাৰ কাৰণে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° হিতেশ ডেকা চাৰৰ অনুপ্ৰেৰণা সদায় শিৰোধাৰ্য। লগতে মোৰ বন্ধু অভিজিৎ, কুলদীপ, নিহাৰ, মৃদুল, অৰিনাশ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দও ধন্যবাদৰ যোগ্য। মোৰ সীমাবদ্ধতা আৰু অহমিকাখিনিক নিজ গুণে মাৰ্জনা কৰি মোক আঁকোৱালি যি একাগ্ৰতাৰে আলোচনীখন ৰূপায়িত কৰাত অৰিহণা যোগালে সেয়া ভৱিষ্যৎলৈও মোৰ সাহস।

সদৌ শেষত আলোচনীখন ৰূপায়ণ কৰিবলৈ সকলোৰে সহায় লৈ যিমান পাৰো সোনকালে সকলোৰে হাতত তুলি দিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছো। মোৰ কাৰ্যকালত প্ৰতিটো মুহূৰ্তত মই মনে-প্ৰাণে নিষ্ঠাৰে দায়িত্ব পালন কৰিছো। ক্ষমাৰ যোগ্যতা-অযোগ্যতাৰ বিচাৰ নকৰি মোৰ দোষ-ত্রুটি আপোনালোকে মহানুভৱতাৰে মৰিষণ কৰি মোক কৃতার্থ কৰে যেন।

মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো।

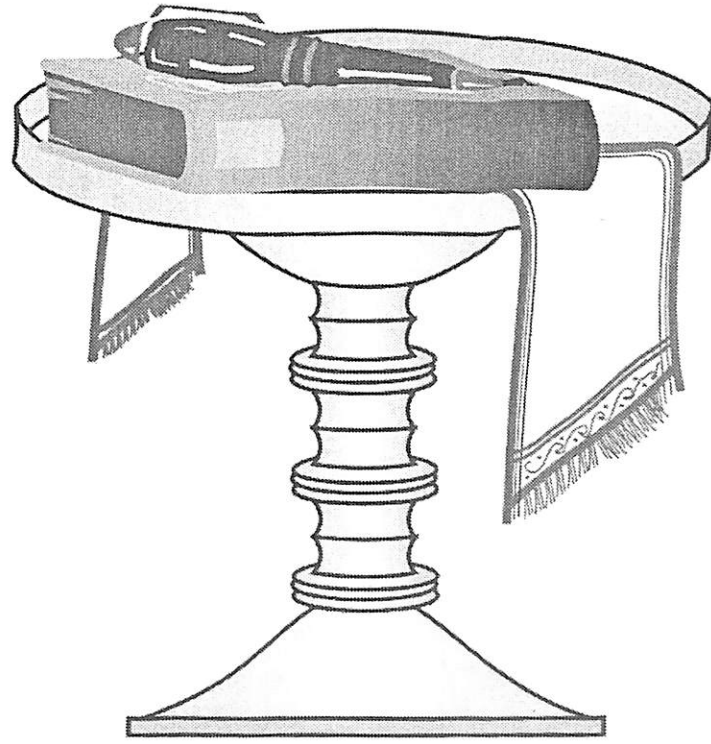
জয়তু কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজৰ ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম

ঋতুৰাজ ডেকা

সম্পাদক, আলোচনী বিভাগ





অসমীয়া শিতান



॥ ভিতৰ চ'ৰাত ॥

প্ৰবন্ধ :

আমাৰ চিন্তাশীলতা আৰু অসমীয়া সমাজৰ বিষয়ে কিঞ্চিৎ	॥ ১ ॥	শ্ৰী সুৰেশ কুমাৰ নাথ
অনন্ত আচাৰ্য দ্বিজ 'আনন্দ-লহৰী'	॥ ৭ ॥	শ্ৰী ড° দীপাঞ্জলি দাস গোস্বামী
শক্তিৰ ইতিহাস আৰু মাতৃপূজা	॥ ১০ ॥	শ্ৰী ড° দীপক বৰ্মন
ৰবাৰ্ট ফ্ৰষ্ট আৰু জীৱন বীক্ষা	॥ ১২ ॥	শ্ৰী সমৰ ভট্টাচাৰ্য্য
সাম্প্ৰতিক বিশ্বৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত মহাপুৰুষ		
শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱৰ প্ৰাসংগিকতা	॥ ১৩ ॥	শ্ৰী উপমা কলিতা
কম্পিউটাৰ আৱিষ্কাৰৰ কাহিনী	॥ ১৫ ॥	শ্ৰী দীপাঞ্জলী তালুকদাৰ
বিষ্ণুৰাভাদেৱৰ বিপ্লৱী সংস্কৃতি আৰু কিছু কথা	॥ ১৬ ॥	শ্ৰী মিছ আখতাৰা বেগম
চাৰ্লছ ডাৰউইনৰ বিখ্যাত গ্ৰন্থ 'অৰিজিন অৱ স্পেছিচ'	॥ ১৭ ॥	শ্ৰী লুনামণি বৰুৱা
বিশ্ব ভাতৃত্ব স্থাপনত ইছলামৰ অৱদান	॥ ১৮ ॥	শ্ৰী মিজবাহুল গনী
গানে কি আনে সুৰৰ সপোন.....	॥ ২২ ॥	শ্ৰী অনামিকা তালুকদাৰ
গীতৰ কথাৰে	॥ ২৩ ॥	শ্ৰী প্ৰণামী শৰ্মা
ভূপেন্দ্ৰ সঙ্গীতৰ স্বৰ্ণীল ধাৰা	॥ ২৪ ॥	শ্ৰী দ্বীপজ্যোতি কুমাৰ
পিৰামিড	॥ ২৫ ॥	শ্ৰী হিমাংশু বড়ো

গল্প :

আত্মীয়	॥ ২৭ ॥	শ্ৰী ড° স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত
এটা ফোন কল আৰু ৰং নাম্বাৰ	॥ ২৯ ॥	শ্ৰী ঋতুৰাজ ডেকা
নিয়তি	॥ ৩৩ ॥	শ্ৰী দেৱজিত বৰ্মণ

কবিতা :

এই অনুভূতি অনাবিল ● তুমি অঙ্গৰা.....	॥ ৩৫ ॥	শ্ৰী মানসী বৰ্মন	শ্ৰী দেৱজিত দাস
কবিতাৰ শিৰোনামা, 'শুকুলা ডাৱৰ বিচাৰি.....'	॥ ৩৬ ॥	শ্ৰী ত্ৰিদিপ চন্দ্ৰ গোস্বামী	
প্ৰতীক্ষা ● গণনাহীন শূন্যতাৰ গান	॥ ৩৭ ॥	শ্ৰী প্ৰণামী শৰ্মা	শ্ৰী ৰুমা ডেকা
অসমীয়ালৈ ● তোমাৰ বাবে	॥ ৩৮ ॥	শ্ৰী ৰক্তাভ ৰঞ্জন কৌশিক	শ্ৰী নয়ন জ্যোতি মেধি
নৱ জীৱনৰ নৱ আশা ● তুমি ক'ত	॥ ৩৯ ॥	শ্ৰী বিনীতা ভাগৱতী	শ্ৰী প্ৰীতম ৰাজগুৰু
তোমাকে বিচাৰো মই ● সংজ্ঞাহীন জীৱন	॥ ৪০ ॥	শ্ৰী ধ্ৰুৱজ্যোতি দাস	শ্ৰী তৃষ্ণা দাস
আই ● আকাশ, তুমি আহিছিল	॥ ৪১ ॥	শ্ৰী অনুশ্ৰী বৰ্মন	শ্ৰী মনালিছা বৰা
এনেকৈ নাহিবা কলেজলৈ	॥ ৪২ ॥	শ্ৰী কল্যাণ শৰ্মা	
আজিও পৰো কেৱল তোমাৰ প্ৰেমত	॥ ৪২ ॥	শ্ৰী দ্বীপজ্যোতি কুমাৰ	
সম্বয়ৰ গীত	॥ ৪৩ ॥	শ্ৰী আখতাৰা বেগম	
জিৰাব খোজো মই তোমাৰ বুকুৰ সেউজীয়াত	॥ ৪৩ ॥	শ্ৰী কল্যাণ শৰ্মা	
পৰিসৰ ● মোৰ সপোনৰ দেশ	॥ ৪৪ ॥	শ্ৰী জন কুমাৰ কলিতা	শ্ৰী প্ৰভাত চন্দ্ৰ ভদ্র



আমাৰ চিন্তাশীলতা আৰু অসমীয়া সমাজৰ বিষয়ে কিঞ্চিৎ

শ্ৰী সুৰেশ কুমাৰ নাথ

হেনৰী ফৰ্ডৰ মতে, চিন্তা কৰিব পৰাটোৱেই পৃথিৱীত আটাইতকৈ টান কাম আৰু সেইবাবেই বোধহয় খুব কমসংখ্যক মানুহে এইটো কামত নিয়োজিত হৈ থাকে। এইটো সঁচা যে, কথা এটা চিন্তা কৰিব পৰা অথবা কৰিব জনাৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। সকলো মানুহেই চিন্তা কৰে বা কৰিবলৈ বাধ্য। কাৰণ আমাৰ সমস্যাবোৰ আছে। গতিকে যেতিয়ালৈকে পৃথিৱীত বহুসংখ্যক সমস্যাবোৰ থাকিব, তেতিয়ালৈকে মানুহৰ চিন্তাবোৰ থাকিবই। এই প্ৰবন্ধত আমি মাত্ৰ কিছু ব্যক্তিগত চিন্তাৰ লগতে আমাৰ দৰে সাধাৰণবোৰৰ চিন্তা কৰাৰ পদ্ধতিটোৰ বিষয়েহে আলোচনা কৰিব বিচাৰিছোঁ।

সকলো মানুহেই বাক চিন্তা কৰিব পাৰেনে? অথবা সঁচাই কৰিব জানেনে? সকলো মানুহেই প্ৰয়োজনীয় চিন্তা-শক্তি আছেনে? চিন্তা কৰিব পৰা শক্তি থাকিলেও সকলোৱেই ইয়াৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰেনে? আমি নিশ্চয়কৈ জানো যে মৃত্যুতহে চিন্তাৰ পৰিসমাপ্তি ঘটে বা কোনো কাৰণত চিন্তাশক্তিৰ অৱলুপ্তি ঘটিলেহে চিন্তাৰ প্ৰভাৱৰ পৰা আমি মুক্ত হ'ব পাৰো। আপোনাৰ, মোৰ চিন্তাশক্তিয়ে আমাক সমস্যাবোৰৰ সমাধান দিয়ে। সকলো সমস্যাৰ সমাধান মানুহৰ বাবে সম্ভৱ নহয়; কাৰণ প্ৰাকৃতিক কাৰণতেই আমাৰ চিন্তাশক্তি সীমিত। তথাপি ক'বই লাগিব যে, আমি আমাৰ চিন্তাশক্তিৰ প্ৰকৃত সামৰ্থ্যৰ বিষয়ে হয়তো অৱগত নহয় অথবা ইয়াৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিব নেজানো অথবা চিন্তা পদ্ধতিটোৰ বিকাশ সাধনৰ বাবে কোনো অনুশীলনো নকৰো। সৰ্বসাধাৰণতকৈ বিজ্ঞানী, দাৰ্শনিক বা বুদ্ধিজীৱীসকলে অলপ বেছি ভালদৰে চিন্তা কৰিব পাৰে বা চিন্তা কৰাৰ অনুশীলন কৰে বাবেই আমি তেওঁলোকক সমাজত সৰ্বসাধাৰণতকৈ ওখ খাপৰ বুলি কওঁ।

কিন্তু স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব যে, সাধাৰণভাৱে জীৱন কটোৱা মানুহবোৰো যথেষ্ট চিন্তাশক্তিৰ অধিকাৰী। আনহাতে, কেতিয়াবা

সমাজৰ বৰ উচ্চ স্থানত থকা মানুহৰো গভীৰ চিন্তাশক্তি বা দূৰদৰ্শিতাৰ অভাৱ দেখা যায়।

একেটা সমস্যাৰ বিষয়ে আপোনাৰ দৰেই আন এজনে কিয় আপোনাতকৈ প্ৰায়েই বেছি ভালদৰে চিন্তা কৰিব পাৰে? আপুনি আপোনাৰ চিন্তাশক্তি কিয় এশ শতাংশ উজাৰি ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰে? আপোনাৰ চিন্তাৰ দৈন্য বা অনীহাই কিয় নতুন নতুন সমস্যাৰহে সৃষ্টি কৰে? আপোনাৰ চিন্তা পদ্ধতিটোত এনে কি পদ্ধতিগত ভুল আছে, যাৰ বাবে দিনে-নিশাই ব্যক্তিগত সমস্যা এটাৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিও আপুনি পাৰ নেপায়, উৎপত্তিৰ কাৰণটোৱেই উলিয়াব নোৱাৰে (সমাধান কৰাটোতো দূৰৈৰ কথা)? আপোনাৰ, মোৰ ক'ত ভুল হয়? কিয় বাবে বাবে একেধৰণৰ ভুল হয়? যিকোনো পাৰিবাৰিক অথবা ৰাজহুৱা সমস্যা এটাৰ বিষয়ে চিন্তা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ সঁচাকৈয়ে কিবা পদ্ধতি আছেনে? আপোনাৰ চিন্তাশক্তিৰ গভীৰতাৰ ওপৰত আপোনাৰ নিজৰ আস্থা আছেনে? অথবা আপোনাৰ ওপৰত আনৰ আস্থা আপুনি কিমান

বুলি ভাৱে? আপোনাৰ ঘনিষ্ঠ বন্ধু-বৰ্গই এই সম্পৰ্কে কেনে মন্তব্য দিব পাৰে বুলি আপোনাৰ ধাৰণা হয়? আপুনি কথাবোৰ ইমান দিনে যি ধৰণে চিন্তা কৰি আহিছে, তাতোকৈ ভাল ধৰণে সেই কথাবোৰ চিন্তা কৰিব পৰা নগ'লহেঁতেন নে? তেনেহ'লে বাক আপোনাৰ জীৱনৰ হিচাপ-নিকাচবোৰ নিশ্চয় বেলেগ হৈ নপৰিলহেঁতেন নে? ঠিক এনেবোৰ কথাৰ বিষয়ে এক আন্তৰিক আলোচনা নিশ্চয় কৰিব পৰা যায়।

প্লেটোৰ মতে চিন্তা কৰাৰ অর্থই হৈছে— আত্মাৰ স'তে নিজে কথা পতা। চিন্তাশীল ব্যক্তি এজন কেতিয়াও অকলশৰীয়া নহয়; কাৰণ তেওঁ নিজৰ অন্তৰাত্মাৰ স'তে কথা

পাতে। মহামতি আইনষ্টাইনক বন্ধু এজনে এঠাইত ব'বলৈ কৈ বহু দেৰি নহাকৈ থাকিল। উভতি আহিয়েই তেওঁ আইনষ্টাইন

আপোনাৰ, মোৰ চিন্তাশক্তিয়ে আমাক সমস্যাবোৰৰ সমাধান দিয়ে। সকলো সমস্যাৰ সমাধান মানুহৰ বাবে সম্ভৱ নহয়; কাৰণ প্ৰাকৃতিক কাৰণতেই আমাৰ চিন্তাশক্তি সীমিত। তথাপি ক'বই লাগিব যে, আমি আমাৰ চিন্তাশক্তিৰ প্ৰকৃত সামৰ্থ্যৰ বিষয়ে হয়তো অৱগত নহয় অথবা ইয়াৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিব নেজানো অথবা চিন্তা পদ্ধতিটোৰ বিকাশ সাধনৰ বাবে কোনো অনুশীলনো নকৰো।



অকলশৰীয়াকৈ থাকিবলগীয়া হোৱাত বৰ দুখ প্ৰকাশ কৰাত আইনষ্টাইনে ক'লে— 'মই অকণো অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰা নাই। নিজৰ লগতেই কথাপাতি সময়খিনি কটাই দিলো। বৰং ভালহে লাগিল'। আত্মবিভাৰ হৈ কিছু সময় কটোৱাৰ সঁচাকৈয়ে এক বিশেষ আমেজ আছে। অকলশৰে এটা কথা গভীৰভাৱে চিন্তা কৰাৰ পাছত হোৱা আমাৰ আন্তৰিক অনুভৱখিনিয়েই আচলতে আত্মাই আমাক দিয়া প্ৰত্যুত্তৰ।

আপোনাৰ চিন্তাই আপোনাৰ জীৱন। আপোনাৰ চিন্তাই আপোনাৰ পৰিচয়। আপোনাৰ, মোৰ জীৱনটোৰ দাম মানেই আমাৰ চিন্তাৰ দাম। আপোনাৰ চিন্তাবোৰেই আপোনাৰ জীৱনৰ অৰ্থ বহন কৰিছে। গভীৰ চিন্তাশক্তিৰ অধিকাৰীজনক আপুনি, মই সেইবাবেই সমীহ কৰো, শ্ৰদ্ধা কৰো। আপোনাৰ পৰিচ্ছন্ন চিন্তাৰ লগত আন্তৰিকভাৱে কামৰ সংযোগ ঘটাব পাৰিলে বা সেইমতে আগুৱাই গ'লেই আপুনি আপোনাৰ বিচাৰবোৰৰ অন্ততঃ সৰহভাগ পাব। দেখা গৈছে যে, ভালদৰে এটা বিষয় চিন্তা কৰিবলৈ আমাক লাগিব তথ্য, জ্ঞান আৰু বিষয়বস্তুৰ গভীৰতালৈ যাব পৰা এক সূক্ষ্ম পৰ্যবেক্ষণ শক্তি। শেষত প্ৰয়োজনীয় বস্তুটো হ'ল, বিষয় এটা চিন্তা কৰাৰ এক কাৰ্যকৰী সন্দৰ্ভ, নিখুঁত পদ্ধতি। কিবা এটা বিষয় সম্পূৰ্ণকৈ সকলো দিশ সামৰি পৰিষ্কাৰকৈ চিন্তা কৰিব পৰাটো বা সমাধান নোলোৱালৈকে অহৰহ চিন্তা কৰি থাকিব পৰা কথাটোৱেই বহুতৰ বাবে এক প্ৰকাৰ খেলা বা বিলাসিতা হৈ পৰা দেখা যায়। বহুতে আকৌ ভাবুক নামৰ বিশেষণ এটাও বৰ পচন্দ নকৰা নহয়। তথাপি বহুসময়ত পদ্ধতিগত ক্ৰটিৰ বাবে তেওঁলোকৰ চিন্তাবোৰৰ পৰা প্ৰায়েই বিশেষ একো লাভ হোৱা দেখা নেযায়। আমি ক'ব বিচৰা কথাটো হ'ল— কোনো কথা আপুনি, মই এনেদৰে চিন্তা কৰিবলৈ শিকা উচিত—যিটোৰ পৰা আমি অন্ততঃ মোটামুটিভাৱে হ'লেও এটা সঠিক সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব পাৰো, আনকো পতিয়ন নিয়াব পাৰো, আনৰ বাবেও আশা-ভাৰসাৰ স্থল হিচাপে নিজকে গণ্য কৰাব পাৰো আৰু শেষত সেইমতে কোনো সমস্যা সমাধানৰ বাবে কাৰ্যকৰী ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব পাৰোঁ।

বিজ্ঞান কল্প-কাহিনী লেখক আইজাক আছিমভে কৈছিল যে— তেখেত যদিও অট্ৰালিকা এটাৰ চল্লিশ তলাৰ ওপৰতহে বাস কৰে, তথাপি প্ৰতি মুহূৰ্ততে তেখেতে পৃথিৱীখন পৰিভ্ৰমণ কৰি থাকে আৰু সেইবাবেই এনে আশ্চৰ্যকৰ কল্প-কাহিনীবোৰ তেওঁ লিখিব পাৰিছে। চিন্তাৰ দিগন্তত তেওঁ বিলীন হৈ যায় বাবেই মগজুটোৱে ভৱিষ্যতৰ বহুতো সন্ভাৱনা তেওঁৰ সন্মুখত থিয় কৰাই দিয়েহি। মনটো হৈছে চিন্তাৰ বাহক বা সাৰথি। গতিকে আপোনাৰ মনটোক ঠিকমতে সংযম কৰি লাহে লাহে পদ্ধতিগতভাৱে চিন্তা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলেহে সমাধানৰ দুৱাৰবোৰ খোল খায়। নীল নদী বা লুইতৰ উৎস বিচাৰি ফুৰা মানুহবোৰৰ দৰেই আপুনি, ময়ো কিছু পৰিশ্ৰমৰ অন্তত

নিশ্চয় আমাৰ সমস্যাবোৰৰ উৎপত্তিহলবোৰ বিচাৰি উলিয়াব পাৰিম। কাৰণটো জানিলেই প্ৰতিকাৰ সত্ত্বপৰ হৈ উঠিব। বাৰিষাৰ লুইতখনক সঁচাকৈয়ে ভেটিব খুজিলে হিমালয়, তিব্বত বগাবই লাগিব।

চিন্তাশক্তি থকা এজন শত্ৰুতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু আপোনাৰ বাবে আৰু কোনো হ'ব নোৱাৰে। চিন্তাশক্তিয়েই তেওঁৰ প্ৰধান অস্ত্ৰ। আপোনাক বেয়া পোৱাসকলৰ ক্ষেত্ৰত আপুনি হয়তো ভাবে যে তেওঁলোকে অন্ততঃ আপোনাৰ মগজুটোক, বুদ্ধিমত্তাক কিছু সমীহ কৰা উচিত। আপুনি আৰু ভাবে যে আপোনাৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবেই এনে এক শক্তিশালী ৰক্ষা-কৰচ আপোনাক যেন বৰ প্ৰয়োজন। আপোনাৰ পেটত থকা বুদ্ধিবোৰ, মনটোত থকা নিত্য-নতুন চিন্তাবোৰৰ বাবেইতো আনে আপোনাক কৰিব খোজা অনায়াস, অপকাৰবোৰৰ পৰা আপুনি নিজকে বচাই ৰাখে। 'নিজৰ বিষয়ে চিন্তা কৰা'— কথাটো অতিশয় প্ৰাথমিক। সমাজৰ বোজা নহ'বৰ বাবেই আপুনি প্ৰথমেই নিজৰ বিষয়ে চিন্তা কৰা উচিত। আপোনাৰ মগজু তথা কৰ্ম বিকাশত বাধা দিব পৰা শক্তিসমূহৰ বিষয়ে চিন্তা কৰা উচিত। অৱশ্যে তাতোকৈ মহত্বপূৰ্ণ কথাটো হ'ল— 'সামাজিকভাৱে কথাবোৰ চিন্তা কৰা'—কাৰণ আপুনি পৃথিৱীখনত কেৱল আপোনাৰ বাবেই জীয়াই নেথাকে। আপুনি, মই জীয়াই থাকো আনৰ বাবেও। সকলোৱে মিলা-প্ৰীতিৰে থাকিব পৰা সমাজ এখন কৰি লোৱাৰ ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ কিছু অৱদান থকা উচিত। বেয়া শক্তিৰ মানুহবোৰৰ লগত সংঘবদ্ধতাৰে যুঁজিবলৈও আপোনাক আন আন ভাল মানুহবোৰৰ সহায়ৰ প্ৰয়োজন। সেয়েহে ভাল মানুহেৰে গঠিত ভাল সমাজ এখনত ভালদৰে থাকিবলৈও আপোনাক এক বিশেষ প্ৰকাৰৰ চিন্তাশক্তিৰ দৰকাৰ। ধৰা হ'ল, যিকোনো এটা বিষয় ভালদৰে চিন্তা কৰিব পৰা শক্তি আপোনাৰ আছে। সমাজেও আপোনাৰ এইটোৰ পৰা কিছু লাভ কৰিব বিচাৰে। এতিয়া আপুনি চিন্তা কৰক যে কেনেদৰে আপোনাৰ দ্বাৰা সমাজখন উপকৃত হ'ব পাৰে। এইটো জনাটো উচিত হ'ব যে আপোনাৰ মগজুটোৰ অন্তেষপূৰ্বত ভাল চিন্তা, বেয়া চিন্তাবোৰ থুপ খাই আছে। যিটোকে সুবিধা দিব সেইটোৱেই ওলাই আহিব। এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল— আপোনাৰ মগজুটোক আপুনি আনৰ ভাল চিন্তা বা উপকাৰ কৰাতো ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে; নতুবা আনৰ বেয়া বা অপকাৰ কৰাতো ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে নতুবা আনৰ ভাল-বেয়াবোৰ নেভাৰি কেৱল স্বার্থপৰতাৰ বাবেও ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে অথবা আনৰ একো বেয়া নকৰাকৈ কেৱল নিজৰ ভালৰ কাৰণেই ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে। সেয়েহে মূলতে আপুনি কোন বাটে যাব, সেইটো থিৰাং কৰি লওক। সৰ্বপ্ৰথমে আপুনি ভাল চিন্তা আৰু বেয়া চিন্তাৰ মাজৰ সীমাৰেখাডাল স্পষ্ট কৰি ল'বই লাগিব। অন্যথাই আপোনাৰ চিন্তাধাৰাই আপোনাক ক'ত পেলাব পাৰে, আপুনি কেতিয়াও নেজানিব। মনোবিজ্ঞানী



ইয়ুঙৰে কৈছে— ‘তোমাৰ চিন্তাবোৰক ভালদৰে পোহপাল বা বক্ষণাবেক্ষণ দিবা। কাৰণ, আমাৰ চিন্তাবোৰ সৰগত শুনা পায়।’ অৰ্থাৎ সৰ্বশেষ মূল্যাংকনত আপোনাৰ চিন্তাবোৰেই আপোনাৰ প্ৰকৃত পৰিচয় হ’ব। কোনোটো কথা, ঘটনাৰ সম্পৰ্কে আমি কি চিন্তা কৰো, সৰ্বশেষত তাৰ ওপৰতেই আমাৰ ব্যক্তিত্ব, জীৱনৰ গভীৰতা, আনন্দ-বিবাদ আদি নিৰ্ভৰশীল হৈ পৰে।

বহুতো শিক্ষিত, জ্ঞানী যেন লগা ব্যক্তিয়েই ব্যক্তিগত জীৱনত বৰ সুখী নহয়। আজিকালি নোহোৱাটোৱেই স্বাভাৱিক বুলি বহুতে ধৰি লয়। আধুনিক জীৱনযাত্ৰাত ই অৱশ্যন্তাৱী বুলি তেওঁলোকে নিজকে পতিয়ন নিয়ায়। ব্যক্তিগত সম্পৰ্কবোৰ সুন্দৰ সফল কৰি ৰখাত এই মানুহবোৰ কিয় বিফল হৈ পৰিছে, ই গৱেষণাৰ বিষয়। এনে সম্পৰ্কবোৰৰ প্ৰতি মানুহবোৰ উদাসীন হৈ পৰাৰ অন্যতম কাৰণ হিচাপে হয়তো ক’ব পাৰি যে—এনে সম্পৰ্কবোৰ ঠিকমতে ৰাখিবলৈ যি এৰা-ধৰা বা সদৃষ্টি বা মনোভাৱৰ প্ৰয়োজন, সেইটোত মানুহবোৰে একেবাৰেই আপোচ নকৰা হৈছে। এক বিশেষ ধৰণৰ স্বাৰ্থপৰতাৰ মনোভাৱে তেওঁলোকক আচ্ছন্ন কৰি ৰাখে। কাৰ্যক্ৰমণিকা ফাঁহিয়াই চালে দেখা যায় যে সামাজিক সম্পৰ্ক বা ৰাজহুৱা জীৱনত প্ৰতিষ্ঠা লাভৰ বাবে বা অৰ্থোপাৰ্জনৰ বাবে এই মানুহবোৰে যিমান মগজু খটুৱায়, তাৰ এক-চতুৰ্থাংশও ব্যক্তিগত সম্পৰ্কবোৰ ভালদৰে ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁলোকে খটুৱাবলৈ অনিচ্ছা কৰে। ইমান ডাঙৰ ৰাজহুৱা সমস্যাবোৰৰ সমাধান দিব পৰা এই মানুহবোৰে ব্যক্তিগত জীৱনৰ মতানৈক্য, মনোমালিন্যবোৰ কিয় মেৰামতি কৰি ল’ব নোৱাৰে, ভাবিলে আচৰিত হ’ব লাগে। তেওঁলোক কিয় বাক ব্যক্তিগত, সাংসাৰিক সমস্যাবোৰৰ কাৰণ আৰু স্বৰূপ বুজাত অসমৰ্থ হয়? তেওঁলোকৰ বেছিভাগেই হয়তো ভাৱে যে, এনে পাৰিবাৰিক সমস্যাবোৰ সদায় থাকিবই; এইবোৰত বেছি মূৰ ঘমাই লাভ নাই। গতিকে, এনে বিষয়বোৰত সময়, শক্তি ব্যৱহাৰ কৰাটোও যেন এক অপচয়। অথচ অলপ সময় ভালদৰে চিন্তা কৰাহেঁতেন, অলপ সময় খৰচ কৰাহেঁতেন সমস্যাটো তেওঁ সমাধান কৰিব পাৰিলেহেঁতেন। নহ’লে অন্ততঃ সমস্যাটোৰ চোক কমাৰ পাৰিলেহেঁতেন। আকৌ তাৰ মাজতে বহুতেই এনেবোৰ কথা বৰ গভীৰভাৱে চিন্তা কৰা যেন দেখুৱায় যদিও প্ৰকৃততে সিমান আন্তৰিকতাৰে কামটো নকৰে। ফলত কেতিয়াবা ফিৰিঙতিৰ পৰা খাণ্ডৰ দাহ হোৱাও দেখা যায়। চিন্তা কৰি কৰি কাম কৰাটো অভ্যাসত পৰিণত হ’লে কেইবাটাও লাভ হয়। ভবাতকৈও সমস্যাটোৰ বহুবোৰ নতুন দিশ উন্মোচিত হয়; লগতে নিজৰ চিন্তাশক্তিৰ সামৰ্থ্য বা সীমাবদ্ধতাখিনিও গম পোৱা যায়।

ৰুছোৰ মতে, শিক্ষাই মানুহৰ আচৰণ উন্নত কৰে। মোৰ এগৰাকী শ্ৰদ্ধেয় শিক্ষাগুৰুৱে সদায়েই আচৰণৰ ওপৰত যথেষ্ট গুৰুত্ব

দিছিল। তেখেতে কৈছিল— জ্ঞানী মানুহৰ প্ৰথম পৰিচয়েই হ’ল শিষ্টাচাৰ বা ভদ্ৰতা। শিষ্টাচাৰ বা ভদ্ৰলোকে কৰা আচৰণেইতো হ’ল শিষ্টাচাৰ। আমাৰবোৰৰ কথালৈ আহো। আপুনি বাক আপোনাৰ আচৰণ উন্নত বুলি ভাবেনে? যথাযোগ্য শিষ্টাচাৰ প্ৰদৰ্শনৰ প্ৰতি আপুনি সঁচাকৈয়ে সচেতন নে? ভবা-চিন্তা কৰি আপুনি আনৰ লগত আচৰণ কৰেনে? আপোনাৰ অশিষ্টাচাৰী স্বভাৱ বা ভুল আচৰণে বাক কেতিয়াবা আপোনাক অনুতপ্ত কৰেনে? আন মানুহৰ শাৰীৰিক বা সামাজিক অৱস্থা, পৰিস্থিতি বুজি আপুনি আচৰণ প্ৰদৰ্শন কৰাত সফল হয়নে? মুঠতে আপোনাৰ আচৰণত আপুনি নিজেই সন্তুষ্টনে? আপোনাৰ স্বাৰ্থপৰ আচৰণত সমাজৰ শ্ৰদ্ধেয়জন বা বিশিষ্ট বন্ধু এজনে আঘাত পাব পাৰে অথবা আপোনাৰ ভুল আচৰণৰ বাবে পুৰণি মধুৰ সম্পৰ্ক এটা হঠাতে নিঃশেষ হৈ যাব পাৰে—এইবোৰ আপোনাৰ বাবে চিন্তনীয় বিষয়নে? এইবোৰ কি একেবাৰে তুচ্ছ কথা? সমাজৰ সৰু সৰু খাটিখোৱা, নিঃকিন-নিচলা মানুহবোৰৰ প্ৰতি আপোনাৰ আচৰণ সততে বাক কেনে ধৰণৰ হয়? শোকসন্তপ্ত বা ৰোগাক্ৰান্তজনৰ প্ৰতি আপুনি জনোৱা সান্ত্বনা বাণীবোৰত আপুনি কেনেধৰণৰ শব্দ ব্যৱহাৰ কৰে বা আচৰণ কৰে? তদুপৰি এনে ব্যক্তিসকলৰ দুৰ্দীনৰ উম-ঘাম ল’বলৈ আপুনি আপোনাৰ ব্যস্ততাৰ পৰা অকণমান আহৰি উলিয়াব পাৰেনে? এনেবোৰ কাম-কাজত আপুনি ব্যক্তিগত সুখ-স্বাচ্ছন্দ্য কিছু পৰিত্যাগ কৰিবলৈ সঁচাকৈয়ে সাজু থাকেনে? এইবোৰ সকলোৰেই কি অতি অদৰকাৰী কথা? মগজুটোৰ ব্যৱহাৰ তেনেহ’লে এইবোৰত কৰা কি উচিত নহয়?

ঘপহকৈ যিকোনো কাম বা কথাৰ প্ৰতি মন্তব্য দিয়াটো আমাৰ বহুতৰে স্বভাৱৰ দোষ। আচলতে চিন্তাৰ গভীৰতা নেথাকিলেই এনে হয়। বহুত শিক্ষিত মানুহৰেই যিকোনো ক্ষেত্ৰত অতি টুলুঙা মন্তব্য দিয়াৰ এক স্বভাৱজাত দুৰ্বলতা থাকে। নভবা নিচিন্তাকৈ এৰি দিয়া এনেবোৰ শৰে কেতিয়াবা তেখেতৰ ব্যক্তিত্বতেই আঘাত কৰেহি। সকলো সময়তেই সকলো কথাতে যে মন্তব্য বা প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰদৰ্শন কৰিবই লাগিব, তেনে কোনো ধৰা-বন্ধা নিয়ম নাই। বাধ্য হৈ দিলেও যথেষ্ট সতৰ্কতাৰে এই কামটো সম্পাদন কৰিব লাগে। বহু ক্ষেত্ৰত সেয়েহে ‘মৌনতাই শ্ৰেষ্ঠ আশ্ৰয়’ বুলি কোৱা হৈছে। চিন্তা কৰি কোৱা আৰু কথাবোৰ কৈ উঠিহে চিন্তা কৰা মানুহৰ বিষয়ে বুদ্ধদেৱে কৈছে যে দ্বিতীয়বিধ মানুহৰ সংখ্যা সৰহ। বহুবন্ধী এজন ৰাজনৈতিক নেতাৰ দীঘলীয়া বক্তৃতাবোৰৰ সম্পৰ্কে আমাৰ এজন প্ৰখ্যাত বুদ্ধিজীৱীয়ে এনেদৰে হেনো টিপ্পনী কাটিছে যে আমাৰ সকলোৰে পৰিচিত এই ৰাজনীতিবিদ গৰাকীৰ হেনো এটা অসুখ হৈছে। অসুখটো হ’ল— ‘diarrhoea of words and constipation of thoughts’। সঁচাকৈয়ে চিন্তাপ্ৰসূত, সাৰগৰ্ভমূলক যুক্তিপূৰ্ণ কথাৰ বিপৰীতে এনে বহুবন্ধিতাই আমাৰ সময়, শক্তিৰ অপচয় ঘটোৱাৰ





লগতে সমাজৰ উত্থান বা বিকাশত কোনো উল্লেখযোগ্য অৰিহণা আগনবঢ়ায়। ব্যক্তিগত পৰ্যায়তো আমাৰ বেছিভাগ শত্ৰু আমাৰ মুখখনৰ বাবেই সৃষ্টি হৈছে। ক'ব খোজা বা ক'বলগীয়াখিনি সজাই পৰাই ক'ব নজনাৰ দোষতেই যত অথস্তৰখন ঘটছে। প্ৰাচীন গ্ৰীচত সুন্দৰভাৱে কথা কোৱাৰ গুণক উচ্চস্থান দিয়া হৈছিল। স্থান, কাল, পাত্ৰ চাই কথা ক'ব নজনাৰ দোষত আমাৰ শত্ৰু সৃষ্টি হোৱাৰ লগতে বহুবোৰ সম্পৰ্ক বিনাশত আমি মুঠেই সচেতন নহয়। ফলত আমাৰ বিপদবোৰ সৃষ্টি হোৱাৰ লগতে আমাৰ বক্তব্যই গভীৰতা হেৰুৱায়। অথচ অলপ চিন্তা কৰি উপযুক্ত শব্দবোৰ ব্যৱহাৰ কৰাহেঁতেনেই সকলোবোৰ ঠিকে-ঠাকে থাকিলহেঁতেন। সঠিক শব্দ প্ৰয়োগৰ বাবে এক মজবুত শব্দ ভাণ্ডাৰৰ অতিকৈ প্ৰয়োজন। সেয়েহে পাৰিবাৰিক তথা সামাজিক জীৱনত সফল হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত সঠিক শব্দ প্ৰয়োগৰ অনুশীলনৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব আছে। যি পৰিস্থিতিত যিবোৰ শব্দেৰে ভাৱটো আটাইতকৈ বেছি ভালকৈ প্ৰকাশ কৰিব পাৰি—সেইবোৰ শব্দৰ বাছনিকহে ইয়াত বুজোৱা হৈছে। এইটোৰ স'তে কখনশৈলী বা কোৱাৰ ধৰণ বা আচৰণৰ বিষয়টোও অতিশয় গুৰুত্বপূৰ্ণ। মুঠতে শব্দ বাছনি আৰু প্ৰয়োগত আমি যথেষ্ট চিন্তা কৰা উচিত।

মানুহৰ সমান জটিল প্ৰাণী বোধহয় এই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডত আৰু দ্বিতীয় বিধ নাই। মানুহৰ মন বা মনৰ অভিপ্ৰায় বুজিবলৈ আমি টোকাষৰ সততে পাই থকা মানুহবোৰৰ চৰিত্ৰ অধ্যয়ন কৰিবলৈ শিকিবই লাগিব। আনৰ মনৰ কিতাপখনৰ জটিল অধ্যায়বোৰৰ প্ৰয়োজনীয় পৃষ্ঠাকেইটা আপুনি বাৰু সদায় ধৈৰ্যশীলভাৱে পঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰেনে? বৌদ্ধ দৰ্শনমতে ব্যক্তি এজনে কি কয়, এইটো ডাঙৰ কথা নহয়; কিয় ক'লে সেইটোহে বিচাৰ কৰিবলগীয়া কথা। বহুত মানুহেই face reading-তেই এই কামফেৰা কৰিব খোজে। পিছে কথাটো ইমান সহজ নহয়। আনৰ মন বা মনস্তত্ত্ব অধ্যয়ন কৰিব পৰাটো হিমালয় বগোৱাৰ লেখিয়া কথা। কাৰণ, আমি প্ৰত্যেকেই একো একোটা বিচিত্ৰ যাদুকৰী মন, চৰিত্ৰৰ অধিকাৰী। আমাৰ প্ৰত্যেকৰে জীৱনৰ কাম-কাজবোৰৰ হিচাপ-নিকাচবোৰো সুকীয়া সুকীয়া। মোৰ বন্ধু এজনে ক'বৰ দৰে, আমাৰ দৰে তথাকথিত শিক্ষিত আধুনিকসকলে আজিকালি ভাবো এটা বেলেগ, কওঁ এটা বেলেগ আৰু কৰো এটা বেলেগ। সেয়েহে ফলাফলো শেষত হয়গৈ এটা বেলেগ। আমাৰ দৰে প্ৰায়বোৰেই চিন্তা, কথা আৰু কামৰ প্ৰায়েই মিল নেথাকে। ইতিমধ্যে গোটেই কাৰবাৰটোত আমি অতিশয় অভ্যস্ত হৈ পৰিছো। বিষয়টোৰ সম্পৰ্কেও আমি এক বেপেৰোৱা মনোভাৱ প্ৰদৰ্শন কৰো।

এইটো ঠিক যে, মানুহৰ জাত মূলতঃ দুটাই—ভাল আৰু বেয়া। নিজে ভাল জাতত উঠিবলৈ আমাৰ এক অহৰহ প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰয়োজন। পৃথিৱীৰ সকলো ধৰ্মৰ সাৰমৰ্মই হ'ল— আমিবোৰ কিদৰে ভাল

মানুহ হ'ব পাৰো বা হৈ থাকিব পাৰো। বেয়াবোৰক প্ৰতিহত কৰিবলৈও ভাল হোৱাটো প্ৰয়োজন। যিকোনো এটা ধৰ্ম বা সংস্কৃতিৰ বাহক হৈয়ো আমি ভাল মানুহ হ'ব পাৰো। তাত ধৰ্মীয় অথবা আৰ্থিক স্বচ্ছলতাৰ স্থান নাই। আনহাতে বেয়াজাতৰ বোৰেও ভাল জাতৰ বুলি প্ৰদৰ্শন কৰাৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখে। সেইবোৰক অৱশ্যে আমি চিনি পাবই লাগিব। 'ভাল' শব্দটো ইয়াত এক সাৰ্বজনীন ৰূপত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। কিন্তু ভাল মানুহ হোৱাটো বা হৈ থাকিব পৰাটো ইমান সহজ কথা নহয়। ইয়াত মগজুৰ যথেষ্ট কছৰতৰ প্ৰয়োজন। ধৈৰ্য, সততা, মানসিক সংযম, চৰিত্ৰ ৰক্ষাৰ কথাও আছে। গতিকে এক পৰিচ্ছন্ন চিন্তাধাৰাৰেই আমিবোৰে ভাল হোৱাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিব লাগিব অথবা আমৃত্যু এই যাত্ৰা অব্যাহত ৰাখিব লাগিব। পুণ্য অৰ্জন বা পাপ খণ্ডনৰ নামত বহু মানুহেই প্ৰাৰ্থনা গৃহবোৰত শকত পৰিমাণৰ দান-দক্ষিণা দিয়া কথাটোৰ গুণাৰ্থ মই ধৰিব নোৱাৰো। ঈশ্বৰ সেৱাত অন্তৰৰ বিশুদ্ধতাকহে সৰ্বাধিক গুৰুত্ব দিয়া উচিত বুলি সৰুৰে পৰাই শিকি আহিছো। কথাটো কামৰ বেলিকাও খাটে। ভাল কামৰ বাবে আমি আমাৰ সামৰ্থ্য অনুসাৰে হাত উজান দিয়া উচিত। ৰামচন্দ্ৰই সেতুবন্ধাৰ সময়ত কেৰ্কেটুৱা এটাই কেৱল বাঁহপাত এটাকে দিছিল।

মোৰ বন্ধু এগৰাকীয়ে কৈছে যে মানুহ এজনে জীৱনৰ কোনোবা এটা সময়ত খুব চতুৰালিৰে কৰা বুলি ভবা কামটো বহুদিন পিছত ভালদৰে চিন্তা কৰি পায় যে সেইটো তেখেতৰ এক বিৰাট মূৰ্খামিৰ বাহিৰে আন একো নাছিল। কেৱল ভাগ্যৰ জোৰতহে যেন তেওঁ সেই বিৰাট বিপদটোৰ পৰা ৰক্ষা পৰিছিল। ভাবি চাওঁকচোন, জানি বুজিও আমি কিমানবোৰ ভুল বৰ্তমানতো কৰি থাকো। সময়, শক্তিৰ অপব্যৱহাৰ কৰো। কোনো বিশেষ হিচাপ-নিকাচ নকৰাকৈ আমি দিনবোৰ পাৰ কৰো। যিবোৰ অত্যন্ত প্ৰয়োজনীয় কাম, সেইবোৰ পিছলৈ পেলাই থওঁ আৰু যিবোৰ কাম পাছত কৰিলেও হ'লহেঁতেন অথবা একেবাৰে নকৰিলেও হ'লহেঁতেন, সেই কামবোৰ কিমান যে আন্তৰিকতাৰে কৰি থাকো! ভুল কৰি থকা বুলি জ্ঞান উপজিলেও তাৰ পৰা কিন্তু নিবৃত্তি ল'ব নোৱাৰো। ভুলৰ পৰা শিক্ষা ল'ব নোৱাৰা মানুহকতো আৰু জ্ঞানী বুলিব নোৱাৰি। আমাৰ বৰ্তমানটোৱে আমাক কেনে ভৱিষ্যতৰ পিনে আগবঢ়াই লৈ যাব, তাৰ হিচাপ হয়তো ইচ্ছা কৰিয়েই নকৰো অথবা কৰিবলৈ পাহৰি থাকো। আমাৰ প্ৰায়বোৰেই বৰ্তমানে কৰি থকা কামবোৰৰ ভৱিষ্যৎ সম্পৰ্কে বিশেষ পৰিষ্কাৰ ধাৰণা নাই। ফলত ভবা মতে কাম নহ'লেই কওঁ—'কি কৰিম! ভাগ্যৰ বিড়ম্বনা!'

শেষত অসমীয়া মানুহৰ প্ৰসঙ্গত দুআষাৰ কোৱা যাওক। আমাৰ অসমীয়া মানুহবোৰৰ যিকোনো কামলৈ হয় এলাহ, নহয় ভয়। তেনেদৰে গভীৰভাৱে চিন্তা কৰিবলৈও মুখ্যতঃ আমাৰ এলাহ নতুবা

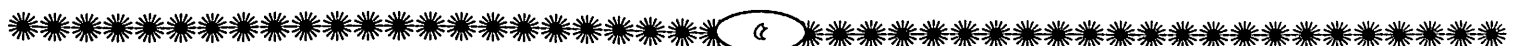


অহেতুক ভয় হয়। অসমীয়াৰ হেজাৰ বছৰীয়া বুৰঞ্জীত অলেখ বুদ্ধিমান, কৰ্মোদ্যম, চিন্তাশীল লোকৰ উদাহৰণ পোৱা যায় যদিও এতিয়া নব্য শিক্ষিত অসমীয়াৰ তেজত কাচিতৎহে তেনে গুণৰ সমাবেশ দেখা যায়। এক হীনমন্যতাইও আমাৰ চিন্তাশক্তিৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতিবন্ধকতাৰ সৃষ্টি কৰিছে। সম্প্ৰতি এচাম কথা-চহকী অসমীয়াৰ উপদ্ৰৱত কামৰ পৰিমাণ কমিছে। এক বিহংগম দৃষ্টিৰে সকলো সুন্দৰ দেখা আমিবোৰে কথা, বিষয়বোৰৰ অন্তৰ্নিহিত সমস্যাবোৰ অনুধাৱন কৰিব নোৱাৰা হ'লো। তদুপৰি আমাৰ চিন্তা-চৰ্চাৰ কাৰবাৰটোত আবেগে এক বিশাল অংগ অধিকাৰ কৰি থাকে। কেইগৰাকীমান মুষ্টিমেয় অসমীয়াৰ বাহিৰে বাকী আটাইবোৰৰে এই ক্ষেত্ৰত অৱস্থা তথৈবচ। বিশৃংখল চিন্তাই সুস্থ সিদ্ধান্ত লোৱাত বাধা দিছে। মুঠতে আমিবোৰে সম্প্ৰতি চিন্তা কৰি কাম কৰাৰ অভ্যাসটোৱেই গঢ়ি তুলিব পৰা নাই। কাম কৰিবলৈ আমি সাজু নথকাও নহয়, কিন্তু প্ৰায়েই এইটো চৰ্ততহে যে প্ৰয়োজনীয় চিন্তাবোৰ আমাক কোনোবাই সুন্দৰকৈ কৰি দিব লাগিব। আত্মবিশ্বাস প্ৰবল নোহোৱাৰ ফলত আমি ভাল কাম কিছুমান আৰম্ভ কৰিও শেষত হাত দাঙি দিছো নাইবা পুনৰাই আন এটা কামত হাত দিছো। আধাখনিয়াকৈ কাম কৰাৰ অভ্যাসটোৱে ইতিমধ্যে আমাৰ বহুখিনি লোকচান কৰিছে। আটাইতকৈ ডাঙৰ কথাটো হ'ল এইখিনি আমাৰ অসমীয়া মানুহৰ চিন্তাৰ লগত, চিন্তাৰ গভীৰতাৰ ওপৰত, অসমীয়া জাতিটোৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ প্ৰক্ৰিয়াতো অতি নিবিড়ভাৱে সাঙোৰ খাই আছে। বিভিন্ন বিষয়ত অসমীয়া জাতি হিচাপে, অসমীয়াত্বৰ পৰিচয় দিবলৈ গৈ আমি ভুল কৰিছো। আমাৰ আবেগৰ আধিক্যই আন বহুতকৈ আমাৰ পৰা বিচ্ছিন্ন কৰি লৈ গৈছে। প্ৰায় সকলোবোৰ বিষয়তেই আমি অসমীয়াৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ কথা দোহাৰিছো যদিও আমি শেষত কক্ষচ্যুত হৈ পৰিছো। বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতি গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়াটো আমি নুবুজাৰ বাবেও কোননো অসমীয়া, সেই সংজ্ঞাটোক লৈয়েই বহু অসমীয়া সংগঠন, বুদ্ধিজীৱী, সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজ বহু শিবিৰত সোমাই পৰিছে। এক পৰিচ্ছন্ন চিন্তা-চৰ্চাৰে আমি এনেবোৰ জটিল বিষয়ত উচিত যুক্তিবাদী সিদ্ধান্ত লোৱাত অসমৰ্থ হৈছো। সম্প্ৰতি অসমত অসমীয়া মানুহৰ কৰ্ম-সংস্কৃতি সম্পৰ্কে যথেষ্ট আলোচনা-বিলোচনা হৈছে। অসমীয়া মানুহৰ আধিক্য থকা চৰকাৰী কাৰ্যালয়বোৰত কামৰ নুমনা দেখি সকলোৰে চকু কপালত উঠিছে। জলবায়ু, প্ৰশাসনীয় দুৰ্বলতা আদিকে ধৰি বিভিন্ন কথা কোৱা হৈছে। কিন্তু সেইবোৰ যিয়েই নহওক, মূল কাৰণটো হ'ল আমাৰ অসমীয়া কৰ্মচাৰীৰ সৰহভাগৰেই এক স্বভাৱজাত এলাহ আছে। কাম নকৰাৰ বাবে অজুহাত বিচাৰি ফুৰা এইচাম অসমীয়াৰ হাততেই আছে আমাৰ উন্নতিৰ চাবিকাঠি।

কথা প্ৰসংগত বয়োজ্যেষ্ঠ এজনে কৈছে যে প্ৰায়বোৰ অসমীয়া মানুহেই হেনো চুলি খুৰাই পানীত নামে, ডুবিলে তেওঁক বচোৱাৰ

উপায় নাই। কথাষাৰ সঁচা। আমি সদায় সকলো প্ৰয়োজনীয় কামৰ বাবে শেষমুহূৰ্ত্তলৈ বৈ থাকো। শেষত হাৰ্হাঁকাৰ। আমাৰ বিপদত আমাক কোনোবাই সহায় কৰিব পৰাকৈ আমি়েই উপায় উলিয়াই নেৰাখো। সকলো ফালে বাট-পথবোৰ বন্ধ কৰি আমি ককুবকাই থাকো। অলপ চিন্তা কৰি আগবঢ়াহেঁতেন এনেবোৰ বিপদ নহ'লহেঁতেন। দোষ আপোনাৰ, মোৰ নিজৰ। চিন্তা বা দূৰদৰ্শিতাৰ অভাৱত আমাৰ প্ৰায়েই এনে অৱস্থা হয়। বিপদ অহাৰ আগতেই আমি বাক অনুমান কৰিব নোৱাৰো কিয়? মোৰ এজন সহপাঠীৰ এটা বৈশিষ্ট্য আছিল। তেওঁ সদায় কামটো কৰাৰ আগতে বিশেষ একো নেভাবে বা যুক্তিটো ঠিক নকৰে, কিন্তু যি মন যায় তাকেই কৰাৰ পাছত সেইটোৰ সপক্ষে যুক্তি দি ফুৰে। নাওঁ বুৰিলেও তেওঁ কিন্তু টিঙৰ পৰা নেনামে। কথাটো বৰ আমোদজনক।

অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ, স্পৰ্শকাতৰ ৰাজহুৱা বিষয়বোৰত অসমীয়া মানুহবোৰ চিন্তানো কেনেধৰণৰ বুলি এগৰাকী উচ্চ পদস্থ অসমীয়া চৰকাৰী বিষয়াক সোধাত তেখেতে কৈছে যে—অসমত খুব মুষ্টিমেয় সংখ্যকেহে কিছু গভীৰতাৰে কথাবোৰ চিন্তা কৰে। তাতোকৈ বেছি সংখ্যকে অলপ চিন্তা কৰে আৰু আটাইতকৈ বেছি সংখ্যকে সমস্যাটোৰ বিষয়ে বিশেষ একোৱেই চিন্তা নকৰে। অৰ্থাৎ ওতঃপ্ৰোতভাৱে লাগি থকা গৰিষ্ঠ সংখ্যকেই বিষয়টোৰ প্ৰাথমিক জ্ঞান বা ন্যূনতম প্ৰয়োজনীয় তথ্যখিনিও আহৰণ নকৰে। সেয়েহে জনমতৰ বাবে কৰা কুচ-কাৰাজ বা মুকলি বিতৰ্কবোৰৰ ফলাফলবোৰ প্ৰায়েই অৰ্থহীন হৈ পৰা দেখা যায়। আশ্ফালনতেই দায়িত্বৰ ইতি পৰে। অসমত এতিয়ালৈ সৃষ্টি হোৱা বৃহৎ বৃহৎ আন্দোলনবোৰৰ সৰহ সংখ্যক আন্দোলনকাৰীয়েই মূল দৰকাৰী কথাবোৰৰ একো ভূ-নেৰাখে বা নেপায়। নেতৃত্বত থকাসকলৰ সকলো কথাকেই বেদৰ বাণী বুলি ধৰি লোৱাৰ প্ৰৱণতাটোৱে বস্তুনিষ্ঠ আলোচনাৰ পথ বন্ধ কৰি দিছে। মুষ্টিমেয় বুদ্ধিজীৱীখিনিৰ যথেষ্ট সংখ্যকৰ বাবে শুভ খবৰ এইটোৱেই যে, আমাৰ সমাজৰ অধিক সংখ্যকেই চিন্তা কৰিবলৈ এৰি দিছে। সকলোৱেই কথাবোৰ চিন্তা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে তেওঁলোকৰ চাউলকথা খোৱাৰ মুদা মৰিব পাৰে। আজিকালি সমস্যা এটাৰ ক্ষেত্ৰত অধ্যয়নৰ বিস্তৃতিও একেবাৰেই কম দেখা যায়। অসমৰ ৰাজনীতিবিদসকলৰ ক্ষেত্ৰতো একেই কথা। বেছি সংখ্যকৰেই জ্বলন্ত সমস্যাসমূহৰ সম্পৰ্কে কোনো গভীৰ জ্ঞান নাই আৰু সেইবাবে তেওঁলোকে সংসদৰ মজিয়াত মাতবোল নকৰাকৈ শুই-বহি থাকিবলগীয়া হৈছে। তদুপৰি কাৰোবাৰ নিজাকৈ কিবা ক'বলগীয়া থাকিলেও পাৰ্টিৰ লক্ষণ ৰেখাৰ ভিতৰত সকলোবোৰ কৰিবলগীয়া হয়। ৰাজনৈতিক জীৱনৰ বেছিভাগ সময়তেই বোকা ছটিওৱা খেলত ব্যস্ত থকা এইসকল ৰাজনীতিককেই আজি আমাৰ ভাগ্যনিয়ন্তা। পঢ়া-শুনা কৰি সংসদৰ মজিয়াত তথ্য-যুক্তিসহকাৰে বক্তব্য ৰখা ৰাজনীতিবিদ আঙুলি মূৰত লেখিব পৰা।





সেয়েহে সদনৰ অমূল্য সময় জনগণৰ স্বার্থত যিদৰে ব্যৱহাৰ হ'ব লাগিছিল সেয়া আজি আমাৰ কল্পনাতীত। সকলো কথাৰ বাবে 'আমিয়েই think tank' বুলি গপত ওফন্দি থকা বুদ্ধিজীৱীসকলৰ বেছিভাগেই বুদ্ধি বেচি বেচিয়েই জীৱন নিৰ্বাহ কৰিছে। সৰ্বশেষত ৰাইজৰ আশা-ভৰসাৰ খল হৈ পৰিছে গণতন্ত্ৰৰ চতুৰ্থ স্তম্ভৰ বাতৰি কাকতবোৰ আৰু ন্যায়ালয়। সুখবৰ যে দুয়োটা অংগয়েই দায়িত্ব পালন কৰি ৰাইজলৈ কিছু আশাৰ ৰেঙণি কঢ়িয়াই আছে। বেছিভাগ বুদ্ধিজীৱীৰ আকৌ লুটি-বাগৰ মাৰি মাৰি ছাল ছিগি যোৱাৰ অৱস্থা। যিকেইগৰাকী বুদ্ধিজীৱীয়ে ইমানৰ মাজতো মগজু খটুৱাই দুআষাৰ দৰকাৰী কথা কৈ আছে, আনসকলে শিলঙটি মাৰি তেওঁলোকৰ মুখ বন্ধ কৰি দিব খোজে। মুঠতে মগজুটোৱে অসমত উচিত মূল্য নোপোৱাৰ দিন চলিছে। বয়সস্থসকলেও 'আমাৰ দিনবোৰ মোটামুটি ভালোই গ'ল' বুলি এক আত্মসন্তুষ্টিত ভুগিছে। 'যি হ'বলগীয়া

আছেতো হ'বই' বুলি এচামে বিশেষ সাৰ-সুৰ নকৰাকৈ চলি আছে। সদায় সোঁতৰ বিপৰীতে যোৱাৰ এক দুৰ্বলতা থকাসকলে ইচ্ছুবোৰ অহালৈ অধীৰ অপেক্ষাৰে বাট চাই আছে। আন এচামে কোনেনো কাৰ পক্ষ লৈ কি ক'লে, তাকেই অপাৰেচন কৰি আছে। মুঠতে এক বেপৰোৱা কাৰবাৰ। এনে পৰিস্থিতিত চিন্তাশীলতাৰ ধাৰণাটোক এক প্ৰকাৰ কবৰ দিয়া হৈছে। তথাপিও আশা কৰা হৈছে যে আমাৰ ব্যক্তিগত জীৱন তথা সমাজৰ মঙ্গলৰ বাবেই বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণৰ অনুশীলন কৰা উচিত হ'ব। কেবাহাজাৰ বছৰ আগতেই গ্ৰীচসকলে ইয়াৰ দ্বাৰাই পৃথিৱীখনক নকৈ চাবলৈ শিকিছিল। পাঁচ হেজাৰ বছৰীয়া ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ অমোঘ বুৰঞ্জীৰ ভেটিও ইয়েই তৈয়াৰ কৰিছিল। সেয়েহে পৰিচ্ছন্ন চিন্তাধাৰাৰ এটা প্ৰক্ৰিয়া আমাৰ মাজত পুনৰ নকৈ জাগৃত কৰি তোলাত হয়তো বৰ বেছি অসুবিধা নহ'ব। অসম বুৰঞ্জীতো ইয়াৰ স্বাক্ষৰৰ অভাৱ কাহানিও হোৱা নাই। ভাল ভৱিষ্যত এটাৰ বাবে আমাক এইটোৰ খুবেই প্ৰয়োজন। ৭

প্ৰৱন্ধটিৰ লেখক সুৰেশ কুমাৰ নাথ কটন মহাবিদ্যালয়ৰ অর্থনীতি বিভাগৰ অধ্যাপক।

অনন্ত আচার্য দ্বিজ 'আনন্দ-লহৰী'

শ্ৰী ড° দীপাঞ্জলি দাস গোস্বামী

অসমীয়া শাস্ত্ৰ-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত উল্লেখ কৰিবলগীয়া এখন পুথি হৈছে— 'আনন্দ-লহৰী'। পণ্ডিত শঙ্কৰাচাৰ্যৰ দ্বাৰা ৰচিত সৌন্দৰ্য-লহৰীৰ স্তোত্ৰৰ অসমীয়া অনুবাদ হৈছে— আনন্দ-লহৰী। অনন্ত আচার্য দ্বিজই দুশ পঁচাশী (২৮৫)টা পদৰ মাজত আনন্দ-লহৰীক আবদ্ধ কৰিছে। পদৰ সংখ্যা বা পুথিৰ পৰিসৰ বেছি নহ'লেও, ইয়াৰ মাজত নিহিত থকা শাস্ত্ৰ ধৰ্মৰ গুঢ়তা, সাহিত্যিক সৌন্দৰ্য আৰু সচিত্ৰ বৰ্ণনাই পুথিখনৰ মূল্য আৰু গুৰুত্ব অসমীয়া সাহিত্য-কাননত উজ্জ্বল কৰি তুলিছে।

মূল 'সৌন্দৰ্য-লহৰী' অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰি কবি অনন্ত আচার্যই নিজকে সফল অনুবাদক, সংস্কৃত ভাষা-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত থকা তেওঁৰ পাণ্ডিত্যপূৰ্ণ দখল, বৰ্ণনাভংগীত অঙ্কিত কৰা শৈলীৰে তেওঁৰ সৃজনী প্ৰতিভাৰ পৰিচয় আমাক জানিবলৈ দিয়ে।

আহোম ৰাজ্যৰ ছত্ৰছায়াত শাস্ত্ৰ-ধৰ্ম-সাহিত্যই জীপু পাই উঠে। এই ক্ষেত্ৰত নাম ল'ব লাগিব আহোম ৰজা ৰুদ্ৰসিংহৰ। স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই কৃষ্ণৰাম ভট্টাচাৰ্যক বঙ্গদেশৰ পৰা মাতি আনি প্ৰতিষ্ঠা কৰায় আৰু শিৱসিংহই তেওঁক গুৰু মানি শৰণ লয়। লগে লগে শাস্ত্ৰ ধৰ্ম ৰাজধৰ্মৰূপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে। ৰাজ পৃষ্ঠপোষকতাত শাস্ত্ৰ-সাহিত্যৰ সৃষ্টি হ'বলৈ ধৰে। শিৱসিংহ যিদৰে ধাৰ্মিক আছিল সেইদৰে তেওঁ আছিল বিদ্যানুৰাগী আৰু এজন সংস্কৃতিৰত্ন পুৰুষ। সংস্কৃত সাহিত্যত তেওঁৰ যথেষ্ট অনুৰাগ আছিল। তেওঁৰ ৰাজসভাত কেইবাজনো পণ্ডিত আছিল আৰু পণ্ডিতসকলৰ দ্বাৰা সংস্কৃত সাহিত্য অসমীয়ালৈ ভাঙনি কৰিছিল। এই পণ্ডিতসকলৰ মাজৰে এজন আছিল— অনন্ত আচার্য দ্বিজ।

অনন্ত আচার্যই আনন্দ-লহৰীৰ শেষৰফালে দুয়োজনো ৰজাৰ প্ৰশস্তি গাই, তেওঁলোকৰ হিত চিন্তা কৰি হৰ-গৌৰীৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছে—

.....
তাসম্ভাৰ সঙ্গৈ থাকি মঞি বিদ্যাহীন।
ৰাজা দুজনৰ হিত বাঞ্ছা প্ৰতিদিন।।
.....

দুজনা ৰাজাৰ শত্ৰুক্ষয় কৰা নিৰন্তৰ।।
পুনু কৃতাঞ্জলি বোলা গৌৰী সদাশিৱ।
দুজনা ৰাজাক কৰিয়োক চিৰঞ্জীৱ।
—ইত্যাদি।

বিষয়বস্তুৰ ফালৰ পৰা আনন্দ-লহৰী সম্পূৰ্ণ শক্তি প্ৰশস্তি। এই পুথিৰ মূল বিষয় হিচাপে বৰ্ণিত হৈছে দেৱীৰ মাহাত্ম্য, স্তুতি-প্ৰাৰ্থনা, যটু-চক্ৰৰ বিৱৰণ, কুণ্ডলিনী শক্তিৰ জাগৰণ আৰু আনুষংগিক বিষয় হিচাপে ধৰিব পাৰি বংপুৰ নগৰৰ বিৱৰণ, শিৱসিংহ-প্ৰমথেশ্বৰীৰ প্ৰশস্তি ইত্যাদি।

পদৰ আৰম্ভণিতে অনন্ত আচার্যই আদ্যা-শক্তিৰ 'জয়, জয়' ঘোষণা কৰিছে :

জয় জয় আদ্যা-শক্তি জয় জয় সতী।
তোন্দাৰ চৰণে কৰি সহস্ৰ প্ৰণতি।।
অনন্ত আচার্য্য দ্বিজ আতি অল্পমতি।
আনন্দ লহৰী পদবন্ধে নিগদতি।।

সকলো কাৰ্যৰে কাৰণ থকাৰ দৰে এই বৈচিত্ৰ্যময় সংসাৰৰ অন্তৰ্গত হৈ আছে এক শক্তি। এই শক্তিয়েই সৃষ্টি কৰে, সংহাৰ কৰে আৰু প্ৰয়োজনসাপেক্ষে সকলোকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰে, ৰক্ষা কৰে। শক্তিৰ মতে, এয়ে হৈছে পৰম শক্তি বা পৰম ঈশ্বৰী আৰু পুথিত পোৱা আদ্যা-শক্তি। আদ্যা-শক্তি অনন্ত শক্তি। শক্তিৰ লগত যুক্ত হৈহে সকলো কাৰ্যক্ষম হয়।

ক্ষেত্ৰত শঙ্কৰাচাৰ্য্য ৰচিত সৌন্দৰ্য-লহৰীৰ এটি শ্লোক :

শিৱঃ শক্ত্যা যুক্তো যদি ভবতি শাস্ত্ৰঃ প্ৰভবিতুম্।
ন চেদেবং দেবো ন খলু কুশল্ স্পন্দি তুমপি।।

আনন্দ-লহৰীত শিৱশক্তিৰ উপাসনাৰ কথা স্পষ্টৰূপে উল্লেখ কৰা আছে :

শিৱশক্তি দুয়োজনো একে কলেৱৰ।
এহিতো বহস্য আত কহিলো বিস্তৰ।।
.....
মাতো তান সঙ্গত থাকহো ভগৱতী।
এতেকে ঈশ্বৰ বোলৱন্ত পশুপতি।।



কবিয়ে বিষয়বস্তু উপস্থাপনত নিজৰ নৈপুণ্যৰ পৰিচয় দিছে।
আনন্দ-লহৰীত ভৱানী-বন্দনা কৰা হৈছে, কবিয়ে 'স্থূল ৰূপ' আৰু
'সূক্ষ্ম ৰূপ' দুই ৰূপৰ বৰ্ণনা কৰিছে :

এহি তযু স্থূল ৰূপ পৰম সুন্দৰ।

শুনিয়োক সূক্ষ্ম ৰূপ নাহি যাত পৰ।।

শক্তিৰ যি 'স্থূল ৰূপ' বৰ্ণনা তাৰ মাজত প্ৰকট হৈছে দেৱীৰ
সাকাৰ ৰূপ, এগৰাকী নাৰীৰ ৰূপ; অতীব সুন্দৰী নাৰীৰ ৰূপ; দেহৰ
প্ৰতি অঙ্গৰ পৰা বিচ্ছূৰিত হৈছে সুন্দৰৰ সুখমা—প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্যও
তাৰ ম্লান পৰি গৈছে। এই সুন্দৰী নাৰীৰ সৌন্দৰ্যৰ অন্তৰালত
আছে—শক্তি, আদ্যা-শক্তি। মানৱ দেহধাৰী কবিয়ে দেৱীৰ স্থূল ৰূপ
বৰ্ণনাত অকণো কাৰ্পণ্য কৰা নাই; সাধাৰণ মানুহে ইয়াৰ মাজতে
বিচাৰি পাব সাধাৰণ ৰস-ৰূপ; মায়াময় সংসাৰক বান্ধি ৰখাৰ মন্ত্ৰ।
কিন্তু এজন সাধকে বিচাৰিব ইয়াৰ ওপৰৰ স্তৰৰ, ক্ৰমে ওপৰৰ স্তৰৰ
বৰ্ণনা আৰু তাৰ বাবেই আনন্দ-লহৰীত অনন্ত আচাৰ্য হৈ পৰিছে এক
সাধক, প্ৰকৃত যোগ সাধক। তেওঁ বৰ্ণনা কৰিছে শক্তিৰ 'সূক্ষ্ম ৰূপ'।
'স্থূল ৰূপ'ৰ মাজত বিচাৰি পাব এজন সাহিত্যিকে সাহিত্যিক
সৌন্দৰ্য—নানান অলঙ্কাৰ, ৰস, সচিত্ৰ বৰ্ণনা আৰু 'সূক্ষ্ম ৰূপ'ৰ
মাজত এজন সাধকে বিচাৰি পাব সাধনাৰ সকলো সাৰ, শাস্ত্ৰ-ধৰ্মৰ
গূঢ়তা। শক্তিৰ লগত তাত্ত্বিকতা ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত। শিৱশক্তি
জ্ঞানেই তাত্ত্বিকতাৰ বা তাত্ত্বিক সাধনাৰ প্ৰথম কথা। তন্ত্ৰমতে দেহৰ
মাজতেই আছে বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড আৰু সমগ্ৰ সত্য। হিন্দু তন্ত্ৰ মতে, পৰম
শক্তিৰ ভাগ দুটা। এটা নিবৃত্তি, আনটো প্ৰবৃত্তি। শিৱ নিৰ্গুণ, শক্তি
গুণময়ী। এই দুই ভাগ বা ৰূপৰ লীলাক অনুভৱ কৰাৰ নামেই
সাধনা। শক্তি স্থিৰ, স্থানুৰূপে কুলকুণ্ডলীত অৱস্থান কৰে। দেহৰ
ভিতৰত ছয় চক্ৰ আছে। ইয়াক ষট্-চক্ৰ বোলে। এই ছয় চক্ৰ হৈছে
মূলাধাৰ, স্বাধিস্থান, মণিপুৰ, অমাহত, বিশুদ্ধ আৰু আঞ্জা চক্ৰ। এই
ছয় চক্ৰৰ ওপৰত সহস্ৰাৰ চক্ৰ। ব্ৰহ্ম ৰন্ধনস্থিত ই হাজাৰপহীয়া পদুম।
ইয়াতে চৈতন্যশক্তিৰ আৱাস। সাধকৰ ইয়েই পৰম লক্ষ্য। এয়েই
পৰম আনন্দ।

শঙ্কৰাচাৰ্য্যৰ সৌন্দৰ্য-লহৰীত পোৱা যায় :

মহীং মূলাধাৰে কাপি মণিপুৰে হৃতবহং।

স্থিতং স্বাধিষ্ঠানে হৃদি মৰুতমাকাশ মুপৰি।।

মনোহপি ক্ৰমধ্যে সকলমণি ভিত্তা কুলপথং।

সহস্ৰাৰে পদ্যে সহ ৰহসি পত্যা বিহৰসি।।

কুণ্ডলিনী শক্তিয়ে মানৱ দেহ বিৰাজিত শিৱৰ শক্তি।
অষ্টঅঙ্গযুক্ত কুণ্ডলিনীয়ে ষট্-চক্ৰত বিশ্ৰাম কৰে আৰু স্থায়ী বাসস্থান
হৈছে সহস্ৰাৰ-চক্ৰ। শক্তি বা দেৱী কুণ্ডলিনীস্বৰূপ হৈ মূলাধাৰ
চক্ৰস্থিত মহীমণ্ডল, অনাহত চক্ৰস্থিত বায়ুমণ্ডল, বিশুদ্ধ চক্ৰস্থিত
আকাশমণ্ডল, ক্ৰমায়-মধ্যস্থিত আঞ্জাচক্ৰৰ অন্তৰ্গত মনশ্চক্ৰ, এই

ষট্চক্ৰ ভেদ কৰি সহস্ৰাৰলৈ গমন কৰি পতিৰ লগত একান্তে বিহাৰ
কৰে। এই গূঢ়তত্ত্বক অনন্ত আচাৰ্যই আনন্দ-লহৰীত বৰ্ণনা কৰিছে :

এক ক্ষুদ্ৰ শত ভাগ যিটো মৃগালৰ।

তাৰ এভাগৰ সম কৰি কলেৱৰ।।

সেহি ৰূপে সুযুগ্মাৰ মধ্যে প্ৰৱেশিয়া।

ছয় পদ্ব সমে ছয় তত্ত্বক ভেদিয়া।।

শীঘ্ৰেবেগে গৈয়া তুমি কৰি মহাৰঙ্গ।

বহস্য স্থলত পাইলা নিজ পতি সঙ্গ।।

বিৰহ বহ্নিক নিবাৰিলা তান সঙ্গে।

ক্ৰীড়া কৰি পতি সমে তৈত মহাৰঙ্গে।।

আক্ষৰিক অৰ্থৰ এই 'বিৰহ বহ্নি' প্ৰকৃততে গূঢ় অৰ্থ বহন
কৰিছে। এই বিৰহ বহ্নিত আছে সাধকজন। সাধকে সাধনাৰ
জৰিয়তে পৰম শক্তিত মিলিত হ'ব বিচাৰিছে। সহস্ৰাৰ চক্ৰত
উপনীত হ'ব বিচাৰিছে। অনন্ত আচাৰ্য দ্বিজ যেন এজন কাপালিক
যোগীহে; মুক্তকণ্ঠে আনন্দ-লহৰীৰ পদত কৈছে :

অতি দুৰস্থি দীন মঞি ভক্তি হীন।

সেহি দৃষ্টি চৰা মোক নকৰিবা ঘিণ।।

কলি যুগত তাত্ত্বিক সাধনাইহে শ্ৰেষ্ঠ; পৰম সত্য লাভৰ
একমাত্ৰ পথ :

মোক্ষৰ সাধন আছে যত কোনো কোনো খানে নানা মত

হেন দেখি তুষ্ট নভৈলা শত্ৰুৰ মন।

কলি কালে যতলোক চয় বহুশাস্ত্ৰ চাইতে কৰি ভয়

অনৰ্থ কৰিব নাজানি কোন সাধন।।

এহি জানি নৰলোকচয় এড়িয়োক যত বৌধ নয়

তন্ত্ৰ মন্ত্ৰ বিনে নাপাইবা কলিত গতি।

তন্ত্ৰ শাস্ত্ৰ পঢ়ি মহাসুখে উপদেশ লভি গুৰুমুখে

ইষ্ট দেৱতাৰ চৰণে কৰা ভকতি।।

সাধনাৰ বাবে গুৰুৰ সান্নিধ্যৰ অতীৰ প্ৰয়োজন। গুৰুৱেহে
সাধকক প্ৰকৃত পথ দেখুৱাব পাৰে :

গুৰুৰ চৰণে কৰ ৰতি ভৱানী তাৰিনী উমামতী

যুধি সৰ্বজনে আনন্দ পাইবা অন্ত।।

অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত আনন্দ-লহৰী শাস্ত্ৰ সাহিত্যৰ
অন্তৰ্গত হ'লেও অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ জগতলৈকো এই
পুথিখনৰ যথেষ্ট অৱদান আছে। বিশেষকৈ অসমৰ চিত্ৰকলাৰ ক্ষেত্ৰত
এই পুথিখনৰ যথেষ্ট অৱদান আছে। আনন্দ-লহৰীৰ চিত্ৰৰ মাজত
প্ৰতিফলিত হৈছে শিৱসিংহৰ মানসিক প্ৰবৃত্তি। দুই-এখন চিত্ৰত নাৰী-





পুৰুষৰ শৃঙ্গাবান্ধক দৃশ্য ৰং আৰু ৰেখাৰ মাজেৰে প্ৰকাশ পাইছে। নাৰী দেহৰ বৰ্ণনা যিদৰে আছে, চিত্ৰৰ মাজেৰেও নাৰীৰ দৈহিক সৌন্দৰ্য জিলিকি আছে। যোগ বা তন্ত্ৰ মাৰ্গৰ আসনভঙ্গীৰ চিত্ৰও আনন্দ-লহৰীত আছে। চিত্ৰিত অংশই এখন সমৃদ্ধ ৰাজসভাৰ চিত্ৰও জানিবলৈ দিয়ে। অৱশ্যে এই সম্পৰ্কে অনন্ত আচাৰ্য্যয়ো ব্যাখ্যা কৰিছে :

সৌমাৰ পীঠৰ সম পীঠ নামি আন।
সততে থাকন্ত মাত ভৱানী ঈশান।।
সেহি পীঠমধ্যে আছে পুৰী নানাখান।
কোহো নোহে ৰঙ্গপুৰ নগৰী সমান।।
যিটো ৰঙ্গপুৰত সাক্ষাতে ভগৱতী।
দুৰ্গাকপে আছা ৰাখি ৰাজাকে সম্প্ৰতি।।

শিৱসিংহ স্বৰ্গদেউৰ ছত্ৰভঙ্গ যোগ আৰু প্ৰথমজনা আইকুঁৱৰী প্ৰমথেশ্বৰী দেৱীৰ শাসনকালতেই আনন্দ-লহৰীৰ ৰচনা হৈছিল বুলি আমি পদৰ পৰাই জানিব পাৰোঁ :

সৰ্বৰাস্ত্ৰে সুন্দৰী সৰ্বৰ্গুণে গুণৱতী।
যাৰ গুণ গুণে তুষ্ট হৈয়া নৰপতি।।
ছত্ৰ সিংহাসন দিয়া পাতিলা নৃপতি।
বজ্জনা ৰাজা হৈল প্ৰখ্যাত জগতি।।
সেহি ধৰি দুয়ো পুত্ৰৱতে প্ৰজা যত।
প্ৰতিপাল কৰে নকৰিয়া ভিন্ন মত।।

পণ্ডিত অনন্ত আচাৰ্য্য দ্বিজৰ দ্বাৰা কৃত আনন্দ-লহৰী কলেবৰত সৰু হ'লেও ইয়াৰ মাজত নিহিত থকা গূঢ়াৰ্থ, দাৰ্শনিক তত্ত্ব হৃদয়ঙ্গম কৰাটো বৰ জটিল। □

প্ৰসঙ্গ পুথি :

বৰদলৈ, নিৰ্মলপ্ৰভা : দেৱী।

বৰা, লীলাৱতী শইকীয়া : প্ৰৱন্ধাৱলী (সম্পাদনা)।

শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰ নাথ : অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত।

শৰ্মাদলৈ, হৰিনাথ : অসমত শক্তি সাধনা আৰু শক্তি সাহিত্য।

প্ৰৱন্ধ লেখিকা কটন মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপিকা।



শক্তিৰ ইতিহাস আৰু মাতৃপূজা

শ্ৰী ড° দীপক বৰ্মন

বিভাগীয় মুৰব্বী, অসমীয়া বিভাগ

ভাৰতৰ শক্তি পূজাৰ পৰম্পৰা অতি প্ৰাচীন। ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ মতে শক্তিপূজা ঋক্বেদ সত্ত্বত, শক্তি সূৰ্য্যৰ প্ৰতীক (Dr. S. Radhakrishnan : Indian Philosophy, Vol-II, p-734)। ৰামায়ণত উল্লেখ থকা মতে ৰামে শৰত কালত ৰাৱণ বধৰ কাৰণে দুৰ্গা পূজা কৰিছিল। ৰাৱণ দুৰ্গা দেৱীৰ পৰম ভক্ত আছিল আৰু দেৱীয়ে ৰাৱণক ৰক্ষা কৰি আছিল। পূজা কৰি দেৱীক সন্তুষ্ট কৰাত দুৰ্গা দেৱীয়ে ৰাৱণক বধ কৰাৰ বাবে ৰামক সন্মতি প্ৰদান কৰে।

মহাভাৰতত অৰ্জুনে কৌৰৱৰ লগত হোৱা যুদ্ধত জয়ী হ'বৰ বাবে দুৰ্গাক স্তুতি কৰাৰ উল্লেখ আছে। দুৰ্গা দেৱী শক্তিৰ দেৱী। অসমত এই দেৱীক শৰৎ কালত পূজা কৰাৰ উপৰিও বসন্ত কালতো পূজা কৰে। বসন্ত কালত কৰা পূজাক বাসন্তী পূজা নামেৰেও জনা যায়।

কালিকা পুৰাণত দেৱী সম্পৰ্কীয় বিস্তৃত বিৱৰণ পোৱা যায়। কালিকা পুৰাণ আৰু যোগিনীতন্ত্ৰ উভয়তেই কামৰূপক শক্তি সাধনাৰ উপযুক্ত ক্ষেত্ৰ ৰূপে উল্লেখ কৰা আছে। কালিকা পুৰাণৰ মতে :

দেৱী ক্ষেত্ৰং কামৰূপং বিদ্যতেহন্যন্য তৎসমম্।

অনত্র বিৰলা দেৱী কামৰূপে গৃহে গৃহে।।

আকৌ তন্ত্ৰ সাহিত্যতো শক্তি দেৱীৰ এখন সুকীয়া স্থান নথকা নহয়। অসমীয়া সাহিত্যত দেৱীৰ স্থান লেখত ল'বলগীয়া। অসমীয়া আয়তীৰ মতে দেৱী ফলদাত্ৰী, জ্ঞানদাত্ৰী, ধনদাত্ৰী, বিদ্যাদাত্ৰী। সেয়েহে দেৱীক তুষ্ট কৰি নিজৰ লগতে পৰিয়ালকো সুখ-শান্তিৰে ৰখাৰ মানসেৰে আয়তীসকলে দুৰ্গা ব্ৰত, সুবচনী ব্ৰত, সাখা ব্ৰত আদি পৰম শক্তিৰে পালন কৰে। দেৱী সম্পৰ্কীয় গীত অসমীয়া আয়তীৰ মুখে মুখে আজিও বৰ্তমান। অসমীয়া লোকগীতৰ পৰা এটা উদাহৰণ তলত দিয়া হ'ল :

শিৱ দেৱী আই আহিছে

শিৱ জগতেও জানিছে

শিৱ শীতলী পাৰ চলাইছে।।

(অসমীয়া লোকগীতি সংগ্ৰহ, পৃ. ১৫)

অসমীয়া আয়তীৰ মাজত আজিও দেৱী সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন গীতে যে ৰজনজনাই আছে তাক প্ৰতিজন অসমীয়াই জানে। তলৰ উদাহৰণটোৱে তাৰ উৎকৃষ্ট প্ৰমাণ বহন কৰিব।

তামোল খাই দেৱী আই
পান খাই দেৱী আই
চুণা খাই দেৱী আইক ধৰে
তামুখ খাই দেৱী আইৰ
হেৰুটি ধৰিলা
দোলাৰ পে বাগৰি পৰে।

কামৰূপৰ বিখ্যাত ৰজা নৰকাসুৰ শাস্ত্ৰ আছিল। আকৌ বৰ্মন বংশ, শালস্তম্ভ বংশ আদিৰ ৰজাসকলো শাস্ত্ৰ আছিল।

মধ্য যুগত গোটেই ভাৰত জুৰি বৈষ্ণৱ আন্দোলনৰ জোৱাৰ উঠাৰ সময়তো শক্তি পূজাৰ পোঁতটি নাইকিয়া কৰিব পৰা নাই। ৰামকৃষ্ণ পৰম হংস আৰু স্বামী বিবেকানন্দই যেন শক্তিৰ দেৱীক আৰু উজলাই তুলিলে।

কথা-গুৰু-চৰিতেও অসমত থকা শাস্ত্ৰ ধৰ্মৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। মহাপুৰুষ শঙ্কৰদেৱৰ শিক্ষাগুৰু মহেন্দ্ৰ কন্দলি শাস্ত্ৰ আছিল বুলি কথা-গুৰু-চৰিতত আছে (ক.গু.চ. পৃ. ২৭)। শঙ্কৰদেৱ শক্তি পূজা নকৰা কাৰণে তেওঁৰ ওপৰত গোচৰ পৰিছিল মহাৰাজ নৰনাৰায়ণৰ ওচৰত। আকৌ সকলোৱে জনা কথা যে মহাপুৰুষ মাধৱদেৱ বৈষ্ণৱ হোৱাৰ আগতে শাস্ত্ৰ আছিল। আহোম ৰজাসকলৰো সৰহভাগেই শাস্ত্ৰ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিছিল। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰধানকৈ ৰুদ্ৰসিংহ, শিৱ সিংহ, ফুলেশ্বৰী, ৰাজেশ্বৰ সিংহ আদিৰ নাম ল'ব পাৰি।

অসুৰ নিধনৰ বাবে দেৱতাসকলে দেৱীক জন্ম দিলে। মহাদেৱৰ তেজৰ পৰা মুখ, যমৰ তেজেৰে কেশ, বিষ্ণুৰ পৰা বাহু, চন্দ্ৰৰ পৰা স্তন যুগল, ইন্দ্ৰৰ পৰা মধ্যদেহ, বৰুণৰ পৰা জংঘা আৰু উৰু, পৃথিৱীৰ পৰা নিতম্ব, ব্ৰহ্মাৰ পৰা দুয়ো ভৰি, সূৰ্যৰ পৰা ভৰিৰ আঙুলি, বসুসকলৰ পৰা হাতৰ আঙুলি, কুব্জৰ পৰা নাক, প্ৰজাপতিৰ পৰা দাঁত, অগ্নিৰ পৰা নয়ন, সন্ধ্যা আৰু সায়নৰ পৰা চেলাউৰি, বায়ুৰ পৰা কাণ আৰু অন্য দেৱতাসকলৰ তেজৰ পৰা শিৱা মুৰ্ত্তি হৈ পৰিল। পৰম ৰহস্যময়ী এই দেৱীৰ দিপ্তী দেখি সকলোৱে পৰম পুলকিত হ'ল।



এই দেৱীক অস্ত্ৰে সু-সজ্জিত কৰিবৰ কাৰণে মহাদেৱে ত্ৰিশূল তেওঁৰ হাতত দিলে। বিষ্ণুৱে দিলে চক্ৰ, বৰুণে দিলে শংখ, অগ্নিয়ে দিলে শক্তি, বায়ুৱে দিলে ধনু-তুণ, ইন্দ্ৰই দিলে বজ্ৰ, গজ, ঘণ্ট, যমে দিলে কালদণ্ড, প্ৰজাপতি ব্ৰহ্মাই দিলে কমণ্ডলু, ৰুদ্ৰাক্ষমালা, সূৰ্য্য দেৱতাই দিলে সমস্ত কিৰণ, কাল আৰু মৃত্যু দেৱতাই দিলে এখন খৰ্গ আৰু উজ্বল ঢাল। স্কীৰোদ সাগৰে দেৱীক সজালে উজ্বল আৱৰণ আৰু দিপ্তীময় আভৰণেৰে, বিশ্বকৰ্মাই দিলে ধৰাল কুঠাৰ আৰু অভেদ্য বৰ্ম, সমুদ্ৰই দিলে পদ্মৰ মালা, পৰ্বতৰাজ হিমালয়ে দিলে দেৱীক বাহনৰূপে এক সিংহ আৰু নানা ৰত্ন, কুৱেৰে দিলে সদায় পৰিপূৰ্ণ হৈ থকা এটা সুৰাপাত্ৰ। বাসুকী নাগে দিলে মহামণি শোভিত এক নাগ হাৰ (গোপাল দেৱশৰ্মা আচাৰ্য্য, বিশ্বমাতা, প্ৰথম প্ৰকাশ, ওদালগুৰি, পৃ. ৩, ৪)।

দেৱীয়ে অট্টহাস আৰু গৰ্জন কৰি অসুৰৰ লগত যুদ্ধ আৰম্ভ কৰিলে। মহিষাসুৰৰ লগতে আন বহুতো অসুৰৰ নিধন হ'ল। বিভিন্ন সময়ত দেৱী বিভিন্ন নামেৰে খ্যাত। দেৱী কৌশিকী, তাৰা, জগৎমাতা, চিন্মস্তা, মহামায়া, কামাখ্যা, কালী, দশভূজা, শোৰষভূজা ইত্যাদি।

শক্তি দেৱীৰ পূজাৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃৰ ধাৰণা নথকা নহয়। কিয়নো দেৱী মাতৃ স্বৰূপ। মাতৃ ভাৱেৰে আই ধৰিত্ৰীকো পূজা কৰা হয়।

মাতৃক শ্ৰদ্ধা-ভক্তি কৰিলেহে সন্তানে মাতৃৰ পৰা মৰম-চেনেহ আৰু আশীৰ্বাদ লাভ কৰিব পাৰে। সন্তানে মাতৃৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কৰিলে মাতৃ ক্ৰুদ্ধা হয়, মাতৃ ক্ৰুদ্ধ হ'লে সন্তান মৰম-চেনেহৰ পৰা বঞ্চিত হয়। তেতিয়া হ'লে মাতৃয়ে সন্তানক দমন কৰে, সন্তানে দুৰ্ভোগ ভুগিবলগীয়া হয়। সেয়ে হৈছে আজিৰ পৃথিৱীতো। আমি অসুৰ সন্তানে মাতৃৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলাইছো। পৃথিৱীৰূপী মাতৃৰ বুকুত পাহাৰ কাটি, গছ কাটি পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰিছো। সেয়েহে মাতৃয়ে কান্দিছে। যেতিয়া মাতৃয়ে খঙত কঁপিছে তেতিয়াই ভূমিকম্প হৈছে। ফলত লাখ লাখ মানুহৰ মৃত্যু হৈছে। যেতিয়া মাতৃয়ে মুখ মেলি কান্দিছে ফলত চুনামী হৈছে আৰু লাখ লাখ হিচাপত মানুহৰ অপমৃত্যু হৈছে। আজি বায়ুমণ্ডল দূষিত হৈছে, উত্তাপ বাঢ়িছে তেতিয়া পৃথিৱীত বাস কৰা সমস্ত জীৱে মাৰাত্মক বেমাৰত ভুগিব লগা হৈছে। এনেকৈয়ে মাতৃয়ে সন্তানক দণ্ড বিহিছে।

গতিকে আমি সকলোৱে মিলি পৃথিৱীৰূপী মাতৃৰ পূজা কৰিব লাগিব। আমি আই পৃথিৱীৰ বুকুত গছ ৰুই প্ৰদূষণ মুক্ত কৰিব লাগিব আৰু আইৰ বুকুত সুস্থ পৰিৱেশ গঢ়ি তোলাৰ বাবে প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ হ'ব লাগিব। আহক আমি সকলোৱে আজিয়েই আই পৃথিৱীৰ বুকুত এই পূজা দিয়াৰ বাবে সঙ্কল্প লওঁ। □

.....

ভগৱান ক'ৰবাত আছনে নাই সেই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দৃঢ়তাৰে দিব পৰা নাযায়; কিন্তু জগত পৰিচালিকা এক বৃহৎ শক্তিৰ অস্তিত্ব অনুভৱ কৰিব পাৰি। সেই শক্তিৰ প্ৰতি বিশ্বাসে মানুহক জীয়াই থকাৰ বাবে, জীৱনৰ প্ৰতিটো ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মুখামুখি হোৱাৰ বাবে সাহস যোগায়।

.....

ৰবাৰ্ট ফ্ৰষ্ট আৰু জীৱন বীক্ষা

শ্ৰী সমৰ ভট্টাচাৰ্য

সহকাৰী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ

সকলো সৃষ্টিশীলতাৰ আঁৰত সৃষ্টিকৰ্তাৰ জীৱন-দৰ্শনৰ আভাস পোৱা যায়। প্ৰাম্যজীৱনৰ কবি ৰবাৰ্ট ফ্ৰষ্ট ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নাছিল। আমেৰিকাৰ অন্যতম খ্যাতিমান মহাকাব্যজনাই নিজকে সৰল প্ৰাম্যজীৱনৰ লগত সংস্পৃক্ত কৰি ৰাখিব বিচাৰিছিল আৰু তাত সফলো হৈছিল।

১৮৭৪ চনৰ ২৬ মাৰ্চত জন্ম লাভ কৰা ফ্ৰষ্টৰ জীৱন আছিল স্বীকৃতিৰ এখন দীঘলীয়া যুঁজ। প্ৰথম অৱস্থাত পাঠক তথা সমালোচকৰ সমাদৰ পাবলৈ সক্ষম নোহোৱা এই কবিজনাই তেওঁৰ ভাবৰ গভীৰতা, কলাত্মক অভিব্যক্তিৰ শৃংখলাবদ্ধ প্ৰকাশৰ দ্বাৰা সমসাময়িক প্ৰতিজন কবি-সাহিত্যিকৰ যশ-খ্যাতি চেৰাই গৈ এক অনন্য স্থানত উপবিষ্ট হৈছিল। কেম্ব্ৰিজ আৰু অক্স'ফৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা সন্মাসূচক ডি লিট্ উপাধি লাভ কৰা ৰবাৰ্ট ফ্ৰষ্টে ১৯২৪, ১৯৩১, ১৯৩৭ আৰু ১৯৪৭ চনত সৰ্বমুঠ চাৰিবাৰ বিশ্বৰ অন্যতম সাহিত্যিক সন্মান পুলিট্জাৰ বঁটা লাভ কৰিছিল।

ৰবাৰ্ট ফ্ৰষ্টৰ কবিতাত সততে প্ৰতিফলিত হয় মানৱতা, নিঃসংগতা আৰু প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি অনাবিল ভালপোৱা। কবি যেন প্ৰচলিত পৰম্পৰাৰ ঘোৰ বিৰোধী। কবিয়ে বিচাৰে কবিতা হওঁক মুক্ত আৰু স্বতঃস্ফূৰ্ত্ত। ফ্ৰষ্টৰ কবিতাৰ স্পৰ্শত নিনাদিত হয় বাস্তৱ জীৱনৰ পৰিচৰ্যা। সততে ভুমুকি মাৰে যত চহাজীৱনৰ মিতিৰালি, খেতিয়ক আৰু বনুৱা শ্ৰেণী—

He seems to be thrifty; and hasn't he need,
With the mouths of all those young Lorrens to feed?
He has brought them all up on wild berries, they say,
Like birds. The store a great many way.
They them the year round, and those they don't eat
The sell in the store and by shoes for their feet.

ৰবাৰ্ট ফ্ৰষ্টে চহৰৰ কৰ্কশতা আৰু নিষ্ঠুৰ ব্যস্ততাৰ পৰা আঁতৰি থাকিব বিচাৰিছিল যিটো হৈছিল আধুনিক কবিতাৰ এজন মহান গুৰি ধৰোঁতা W. B. Yeats ৰ লগতো। এয়া উপলব্ধি হয় যে যদিও ফ্ৰষ্টৰ বেছিভাগ কবিতা New England ৰ ভিতৰুৱা অঞ্চলত আৰম্ভ হৈছে, ইয়াৰ ব্যাপ্তি পৃথিৱীজুৰি—

The woods are lovely, dark and deep,
But I have promises to keep
And miles to go before I sleep
And miles to go before I sleep

সত্যৰ অন্বেষণেই কবিৰ মূলমন্ত্ৰ। কবিয়ে প্ৰতিনিয়ত প্ৰয়াস কৰে সত্য উদ্ঘাটন কৰিবলৈ, এই যাত্ৰা অবিৰত। সত্য এটি দাৰ্শনিক ধাৰণা নহয়। ই তথ্যৰ এক বাস্তৱ পৰ্য্যবেক্ষণ তথা প্ৰত্যক্ষ উপস্থাপন। বিক্ষিপ্ত সত্যৰ প্ৰকাশত ফ্ৰষ্ট সন্তুষ্ট নহয়, তেওঁ বিচাৰে পুংখানুপুংখভাৱে সত্যৰ বৰ্হিপ্ৰকাশ হওঁক আৰু ই এক শৈল্পিক মৰ্যাদ লাভ কৰক—

... way abandon a belief
merely because it ceases to be true
cling to it enough, and not a doubt
I will turn true again, for so it goes.
Most of the change we think, we see in life
Is due to truths being in and out to favour
As I sit here, and offer times, I wish
I could be monasch of a desert land
I could not devote and dedicate forever
To the truths we keep coming back and back to

ফ্ৰষ্টৰ কিছুমান কবিতাত নিঃসংগতাৰ চাপো দেখা যায়। বিশেষভাৱে North of Boston সংকলনখনিত ইয়াৰ চাপ বাককৈয়ে বিদ্যমান। “Mending wall” পংক্তিগাৰী— “Good fences make good neighbours” তেই যেন প্ৰতিফলিত হৈছে আধুনিক সমাজৰ বেহ-ৰূপ, ইয়াৰ বৈশিষ্ট্য। “The Death of Hired Man” ৰ বুঢ়া মানুহজন আৰু “Home Burial” ৰ সন্তানৰ মৃত্যুৰ নেপথ্যত দেখা দিয়া দম্পতীহালৰ অন্তৰ্কলহেও যেন বাৰে বাৰে মানৱৰ নিঃসংগতাকেই কঢ়িয়াই ফুৰিছে।

ৰবাৰ্ট ফ্ৰষ্টৰ কবিতাত প্ৰকৃতিৰ ভূমিকা বিশ্লেষণ কৰিলে দেখা যায় যে জন্ কীটছ যদি প্ৰকৃতিক সৌন্দৰ্য্য আৰু আনন্দৰ অফুৰন্ত উৎস গণ্য কৰিছিল, ফ্ৰষ্টৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰকৃতি বাস্তৱৰ মেলা হৈ দেখা দিছিল। ৱৰ্ডসৱৰ্থৰ ‘ৰোমান্টিক’ ধাৰণাৰ পৰা কবিয়ে নিজক কিছু দূৰলৈ প্ৰক্ষেপ কৰিছিল, অৱশ্যেই প্ৰশ্ন আৰু সমিধানবোৰ প্ৰকৃতিৰ আলমতেই দিব বিচাৰিছিল—

Two roads diverged in a wood, and I—
I took the one less travelled by.
And that has made all the difference. 7



সাম্প্ৰতিক বিশ্বৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰাসংগিকতা

শ্ৰী উপমা কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ আৰিভাৰ হৈছিল ১৪৪৯ খৃষ্টাব্দত আহিন মাহৰ শুক্লা দশমী তিথিত বৰদোৱাৰ আলিপুখুৰী গাঁৱত। তেওঁৰ পিতৃ কুসুম্বৰ ভূঞা আৰু মাতৃ সত্যসন্ধ্যা আছিল। অসমৰ বিখ্যাত বাৰভূঞাৰ পৰিয়ালত আৰিভাৰ হৈ শংকৰদেৱে তেওঁৰ গৌৰৱ যাউতীযুগীয়া কৰি থৈ গৈছে। গুৰুজনাৰ ভৱলীলা সম্বৰণৰ পিছতো আজি প্ৰায় চাৰিশ চল্লিশ বছৰ কাল অতিবাহিত হ'ল। সুদীৰ্ঘ এই সময়ছোৱাৰ ভিতৰত আমাৰ অসমীয়া জাতি তথা সমাজখনে নানা যুদ্ধ-বিগ্ৰহ, উত্থান-পতনৰ মাজেদি আজিৰ অৱস্থাত উপনীত হৈছে। প্ৰাক-স্বাধীনতাৰ যুগত জন্মলাভ কৰা আজিৰ বয়োজ্যেষ্ঠসকলৰ কথাই নাই, স্বাধীনোত্তৰ যুগত জন্ম লাভ কৰা আমিও আমাৰ শৈশৱ আৰু কৈশোৰৰ অসমীয়া সমাজখনৰ সৈতে বৰ্তমান সমাজৰ আকাশ-পাতাল প্ৰভেদ দেখিবলৈ পাইছো।

মহাপুৰুষজনা অসমৰ ভাষা, সাহিত্য, সংস্কৃতি, শিক্ষা, ধৰ্ম আদি বিভিন্ন দিশলৈ অভূতপূৰ্ব অৱদানেৰে আজিও প্ৰাসংগিক হৈ আছে আৰু ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল শংকৰদেৱৰ ধৰ্ম তথা দৰ্শনত একো একোটা বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গী বা পটভূমি নিহিত হৈ আছে। যাৰ বাবে এই ধৰ্ম সময়ৰ সোঁতত পুৰণি হৈ যোৱা নাই বা পুৰণি হৈও নতুন হৈ আছে। যাক এক যুগোপযোগী ধৰ্ম বুলিও অভিহিত কৰিব পাৰি।

বহুতে শংকৰদেৱক এগৰাকী ধৰ্মগুৰু বুলি কৈয়েই ক্ষান্ত থাকে। কিন্তু শংকৰদেৱক অকল ধৰ্মগুৰু বুলি ক'লে তেওঁৰ প্ৰতি অবিচাৰ কৰাৰ লগতে তেওঁৰ অসীম প্ৰতিভাক সীমিত পৰিসৰত আৱদ্ধ কৰি ৰখাৰ দৰে হয়। বৰং শংকৰদেৱৰ মাজত কেনে ধৰণৰ বৈজ্ঞানিক মানসিকতা আছিল, তেওঁৰ প্ৰতিটো দৰ্শন বা আদৰ্শৰ মাজত কিমানখিনি বিজ্ঞানসন্মত আধুনিক গুণ আছিল, তাক বিচাৰ কৰা উচিত।

শংকৰদেৱৰ আৰিভাৰৰ সময়ত বিশৃংখলতা আৰু অৰাজকতাৰ ফলত অসমীয়া সমাজ জীৱন প্ৰায় ভাগি পৰিছিল। বিশেষকৈ ধৰ্মীয় গোড়ামি আৰু কুসংস্কাৰে চূড়ান্ত অৱস্থা পাইছিল। সমাজত পূজা-পাতল, যাগ-যজ্ঞ আৰু বলি-বিধানৰ প্ৰচলন আছিল। মানুহৰ মাজত মজ্জাগত ধাৰণাৰ সৃষ্টি হৈছিল যে যিয়ে যিমান ডাঙৰকৈ পূজা-পাতলৰ আয়োজন কৰিব পাৰে, যাগ-যজ্ঞ পাতিব পাৰে তেৱেই পৰম ধাৰ্মিক আৰু পুণ্যবান ব্যক্তি। পূজা-পাতলৰ উপৰিও বলি-

বিধানেও সেই সময়ত গুৰুত্ব পাইছিল। প্ৰথমে হাঁহ-পাৰ আদি বলি দিয়াৰ প্ৰথা আছিল, তাৰ পিছত ছাগলী, ম'হ আদি বলি দিয়াৰ ব্যৱস্থা প্ৰৱৰ্তন হ'ল। কিন্তু সিমানতে ক্ষান্ত নাথাকি মানুহৰ মাজত প্ৰচাৰ চলিল যে মানুহ বলি দিলে ভগৱান অধিক কৃপা লাভ কৰিব পাৰি। এনেদৰে মানুহৰ সন্তুষ্টিৰ বাবে মানুহক বলি দিয়াৰ দৰে নুশংস প্ৰথাৰ প্ৰবৰ্তন হ'ল আৰু মানুহৰ মাংসক ভগৱানৰ নৈবেদ্য হিচাপে আগবঢ়োৱা হ'ল। এনেদৰে সেই সময়ৰ অসমীয়া সমাজত ধৰ্মই বিশৃংখল অৱস্থাৰ সৃষ্টি কৰিছিল। মধ্যযুগৰ সময়ছোৱাত ধৰ্মীয় ব্যৱস্থাই চৰম অৰাজকতা আৰু বিশৃংখলতাৰ সৃষ্টি কৰিছিল তেনে সময়তে শংকৰদেৱে ঘোষণা কৰিলে যে ভগৱানৰ কৃপা লাভৰ বাবে যাগ-যজ্ঞ, পূজা-পাতল, বলি-বিধান, জাক-জমকতা একোৰে প্ৰয়োজন নাই, প্ৰয়োজন মাথো অস্তৰৰ ভক্তি, ভক্তিৰ মাধ্যমেৰেই ঈশ্বৰক লাভ কৰিব পাৰি, সেই সময়ত সৰহ সংখ্যক জনসাধাৰণেই যেন এনে এটা ধৰ্মৰেই অপেক্ষাত আছিল। শংকৰদেৱৰ উদাৰ নীতিৰ ফলত সমাজত জাতি, ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে সকলো শ্ৰেণীৰ লোকে এই ধৰ্মক আদৰি ল'লে। শংকৰদেৱে কেৱল উপদেশেৰে নহয়, কাৰ্যৰেও তাক দেখুওৱাই থৈ গ'ল। তেওঁ গাৰোৰ গোবিন্দ, মিৰিৰ পৰমানন্দ, নগাৰ নৰোত্তম, কছাৰীৰ ৰমাই, কৈৱৰ্তৰ পূৰ্ণানন্দ, বনিয়াৰ হৰিদাস, ভোটৰ দামোদৰ, মুছলমানৰ ছান্দখাঁক বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ হৰিভকত কৰি লৈছিল। এনে উদাৰ তথা সৰল নীতিৰ ফলত থানবান হৈ পৰা অসমীয়া সমাজ জীৱনলৈ সুস্থিৰতা ঘূৰি আহিল।

সামগ্ৰিক দৃষ্টিত বিজ্ঞানৰ উদ্দেশ্য হৈছে মানৱ কল্যাণ সাধন কৰা। যাতায়তৰ বাবে গাড়ী-মটৰ, ৰে'ল, উৰাজাহাজ, জ্ঞান অৰ্জনৰ বাবে কম্পিউটাৰ, টেলিভিছন, ইণ্টাৰনেট, যোগৰ বাবে টেলিফোন, ই-মেইল, জীৱন ৰক্ষাৰ বাবে ঔষধ, অস্ত্ৰোপচাৰ আদি বিজ্ঞানৰ আৱিষ্কাৰ আৰু অৱদান। এইবোৰে মানুহৰ কল্যাণ সাধন কৰাই নহয় জীৱন ধাৰণৰ মান আৰু নিৰাপত্তাও প্ৰদান কৰিছে। একেদৰে শংকৰদেৱৰ মাজতো এই মানৱ কল্যাণৰ সুদূৰপ্ৰসাৰী প্ৰভাৱ দেখিবলৈ পোৱা যায়। তেওঁ ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ যোগেদি নিৰক্ষৰ মানুহৰ মাজত ৰামায়ণ, মহাভাৰত, পুৰাণ আদিৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰিছিল। মানুহক উচ্চ আধ্যাত্মিক জীৱন ধাৰণৰ সন্ধান দিছিল, যিবোৰে মানুহক সাংসাৰিক, দুখ-কষ্টৰ পৰা পৰিত্ৰাণ দিছিল। বিভিন্ন ধৰ্ম.



জাতি, বৰ্ণৰ মানুহৰ মাজত ঐক্য-সম্প্রীতি স্থাপন কৰিছিল। গতিকে দেখা যায় যে মানুহৰ কল্যাণ সাধন কৰাই যদি বিজ্ঞানৰ উদ্দেশ্য, তেনেহ'লে ক'ব পাৰি যে শংকৰদেৱৰ উদ্দেশ্য আছিল বৃহত্তৰ মানৱ জাতিৰ কল্যাণ সাধন কৰা।

শংকৰদেৱৰ আধুনিক স্বাস্থ্যসম্মত নীতি-নিয়মৰ প্ৰতি সচেতন আছিল বা তাৰ জ্ঞান আছিল। নামঘৰ বা কীৰ্তন ঘৰত যেনেকৈ তেনেকৈ প্ৰৱেশ নিষিদ্ধ। এনে বাধা নিষেধ কেৱল পৱিত্ৰতা ৰক্ষাৰ বাবেই নহয়, স্বাস্থ্যসম্মতও। নামঘৰলৈ যাওঁতে গা পা ধুই পৰিষ্কাৰ আৰু সুকীয়া কাপোৰ পৰিধান কৰি যাব লাগে। গা ধোৱাটো যেনেদৰে স্বাস্থ্যসম্মত কথা, তেনেদৰে নতুন বা পৰিষ্কাৰ কাপোৰ পিন্ধি নামঘৰত প্ৰৱেশ কৰাটোও স্বাস্থ্যসম্মত কথা। নামঘৰত মাহ প্ৰসাদ বিতৰণ কৰোঁতে দেউৰী বা বিলনীয়াসকলে মুখত এখন কাপোৰ বান্ধি লয়। অস্ত্ৰোপচাৰত চিকিৎসকলকলেও মুখত কাপোৰ পিন্ধি লৈ চিকিৎসা কৰা দেখা যায়। ভাবি আচৰিত হ'ব লাগে যে শংকৰদেৱে মধ্যযুগতে স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ বাবে যিবোৰ ৰীতি-নীতিৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল আজি আধুনিক যুগতো বিজ্ঞানে তাকেই কৰি আছে। একেদৰে মাহ-প্ৰসাদৰ মণ্ড, বুট, চাউল, নাৰিকল, আদা, নিমখ আদিৰ মিশ্ৰণটো বিজ্ঞানসম্মত আৰু স্বাস্থ্যসম্মত বুলি জানিব পাৰি। যি সহজে হজম হোৱাৰ উপৰিও মানুহৰ বাবে অতি উপকাৰী।

শংকৰদেৱৰ ধৰ্মত সমূহীয়া প্ৰাৰ্থনাৰ গুৰুত্ব অতি বেছি। তাত মানুহৰ মানসিক দিশটোক এই প্ৰাৰ্থনাই কেনেদৰে সমৃদ্ধ কৰে তাৰ বিশ্লেষণ দিয়া হৈছে।

ইয়াৰ পৰা এয়াই ক'ব পাৰি যে শংকৰদেৱ আৰু তেওঁৰ ধৰ্মৰ ৰীতি-নীতিত বৈজ্ঞানিক মানসিকতা আৰু ভিত্তি নিহিত হৈ আছে। সেইবাবেই শংকৰদেৱৰ প্ৰাসংগিকতাক আজিও কোনেও অস্বীকাৰ কৰিব পৰা নাই।

বিজ্ঞান মানেই নতুন, আধুনিক। শংকৰদেৱৰ দৃষ্টিভংগীত সেই আধুনিকতা আছে বাবেই তেওঁৰ ধৰ্ম আজিও পুৰণি হৈ যোৱা নাই।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে নাট আৰু গীত এই দুটি অতি হৃদয়গ্ৰাহী আৰু মনোৰঞ্জনৰ আটাইতকৈ শক্তিশালী প্ৰচাৰৰ মাধ্যম হিচাপে লৈছিল। বৰগীত আৰু অক্ষীয়া নাট গুৰুজনাৰ আপুৰুগীয়া অৱদান। তেওঁ ছকুৰি বৰগীত আৰু চিহ্ন-যাত্ৰা, কালীয় দমন, কেলিগোপাল, ৰাম বিজয়, ৰুক্মিণী হৰণ, পাৰিজাত হৰণ, পল্লী প্ৰসাদ নাট ৰচনা কৰি ইয়াৰ প্ৰভাৱেৰে অসমীয়াৰ ধৰ্মীয় জীৱন মহীয়ান কৰি থৈ গৈছে। গীত, নাট, পৰিৱেশনৰ অঙ্গ স্বৰূপে খোল, তাল, ডবা, কাঁহ, শঙ্খ, মৃদঙ্গ সৃষ্টি কৰি সংস্কৃতিৰ উঁহালো চহকী কৰি থৈছে। ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ প্ৰেৰণাতে কীৰ্তন ৰচিত হৈছে। কীৰ্তন অসমীয়া জাতিৰ বেদ, সৃষ্টি তত্ত্ব, ভক্তি তত্ত্ব, মুক্তিৰ বাণী—সামাজিক জীৱন ধাৰাৰ মূৰ্ত্তমান ছবি কীৰ্তনৰ বুকুতে নিহিত আছে।

জনসমাবেশ ঘটাই, সামূহিকভাৱে হৰিনাম কীৰ্তন কৰা, গীত-মাত, ভাওনা আদি পৰিৱেশন কৰা, মিলি-জুলি একতাবে কাম সম্পাদন কৰা আদিৰ ক্ষেত্ৰত নামঘৰৰ উদ্ভাৱন গুৰুজনাৰ আন এটা বিশিষ্ট অৱদান।

মুঠতে গুৰুজনাই ছকুৰি বছৰীয়া মানৱী লীলাৰ কালছোৱাত অসমীয়া সমাজখন আটকধুনীয়াকৈ সজাই-পবাই, বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ মহিমাৰে পৱিত্ৰ কৰি, ভাষা, সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ বৰঘৰ গুৱনি কৰি, অসমীৰ কণ্ঠত গৌৰৱৰ, গৰিমাৰ মহিমাৰ জয় মাল্য পিন্ধাই থৈ গ'ল।

শেষত ক'ব পাৰি যে শংকৰদেৱে তাহানিতেই প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্য ৰক্ষাৰ কৰাৰ আদৰ্শ আমাক দেখুৱাই থৈ গৈছে। শংকৰদেৱৰ আধ্যাত্মিকতাই অৰ্থাৎ পৰম সত্যৰ প্ৰতি থকা উদ্ভৱণমুখী আদৰ্শই ইয়াকে অহৰহ দেখুওৱাই আহিছে যে জীৱজগত আৰু জড়জগত ইটো-সিটোৰ পৰা পৃথক নহয়, দুয়ো পৰস্পৰ নিৰ্ভৰশীল। এটাক বাদ দি আনটোৰ অস্তিত্ব নাই। এটাক ধ্বংস কৰিলে আনটোৰ অমংগল ধৰুপ। সেয়েহে শংকৰদেৱে আমাৰ বাবে সদায়ে দয়াশীলজনৰ প্ৰতি মংগল কামনা কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আত্মিক উদ্ভৱণৰ পথ নিৰ্দেশনা দি থৈ গৈছে। 7



কম্পিউটাৰ আৱিষ্কাৰৰ কাহিনী

শ্ৰী দীপাঞ্জলী তালুকদাৰ
বি চি এ পঞ্চম চেমিষ্টাৰ

১৬১৪ খ্ৰীষ্টাব্দত স্কটলেণ্ডৰ জন নেপিয়াৰ নামৰ গণিতজ্ঞজনে লগ তালিকা (Log-table) প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱা, ১৬৪২ খ্ৰীষ্টাব্দত ফৰাচী গণিতজ্ঞ ব্লেইজ পাছকেলে প্ৰথম হিচাপ যন্ত্ৰ প্ৰস্তুত কৰা আৰু ১৬৭১ খ্ৰীষ্টাব্দত জাৰ্মান গণিতজ্ঞ পাছকেলে প্ৰথম হিচাপ যন্ত্ৰ প্ৰস্তুত কৰা আৰু ১৬৭১ খ্ৰীষ্টাব্দত জাৰ্মান গণিতজ্ঞ গটফ্লাইড লেইবানিজে পাছকেলৰ হিচাপ যন্ত্ৰৰ অধিক উন্নতি সাধন কৰা আদি উদ্ভাবনবোৰেই কম্পিউটাৰ আৱিষ্কাৰ চিন্তাৰ মূল উপজীৱ।

কম্পিউটাৰৰ পিতৃপুৰুষ হিচাপে আজিও বিশ্বত স্বীকৃতি লাভ কৰা লোকজন হ'ল চাৰ্লচ ধবজ। জন্মসূত্ৰে তেওঁ এজন ইংৰাজ আছিল। তেওঁ গণিত শাস্ত্ৰৰ পণ্ডিত আছিল। চাৰ্লচে বিচৰা আটাইবোৰ সৰঞ্জাম যোগাৰ কৰাটো সেইসময়ত ১৮২২ খ্ৰীষ্টাব্দত প্ৰস্তুত কৰা "Difference Engine" নামৰ প্ৰথম মেকানিকেল কম্পিউটাৰটোৰ মূল কাৰ্য্যকৰী অংশবোৰৰ সতে আজিৰ উন্নত কম্পিউটাৰৰ বহুখিনি মিল আছে। দুৰ্ভাগ্যবশতঃ চাৰ্লচে বিচৰা আটাইবোৰ সৰঞ্জাম যোগাৰ কৰাটো সেইসময়ত সম্ভৱপৰ নাছিল, যাৰ বাবে তেওঁৰ হাতত কম্পিউটাৰ যন্ত্ৰই বহুখিনি সম্ভাৱনীয় উন্নতিৰ পৰা দূৰত থাকিব লগা হ'ল।

কুৰি শতিকাৰ প্ৰথমার্দ্ধত আমেৰিকাৰ পৰিসংখ্যাবিদ থৰম্যান হোলিৰিয়ে যান্ত্ৰিক আৰু বৈদ্যুতিক দুয়োটা পদ্ধতিকে একেলগ কৰি আন এটা হিচাপ যন্ত্ৰ প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াইছিল। যন্ত্ৰটোত এটা বৈদ্যুতিক মটৰে খাজকটা গিয়াৰ, চকা আৰু চুঙাবোৰ ঘূৰাত সহায় কৰিছিল। প্ৰথমাংগে ফুটায়ুক্ত কাৰ্ড যাৰ সহায়ত যন্ত্ৰটোত তথ্যসমূহ ভৰোৱা হৈছিল। এই তথ্যসমূহ আগবাঢ়িছিল মেমৰি, এৰিথমেটিক লজিক আৰু কণ্ট্ৰোল বা নিয়ন্ত্ৰণ অংশৰে। অৱশেষত পাঞ্চকাৰ্ড অৰ্থাৎ ফুটায়ুক্ত কাৰ্ডতেই পুনৰ সম্পূৰ্ণ হিচাপ বাহিৰ হৈছিল। Hanard-IBM Mark-1 নামৰ যন্ত্ৰটো হিচাপ কাৰ্য্যত অতি ক্ষিপ্ৰ আছিল। মাত্ৰ ১/৩ ছেকেণ্ডত ই তেত্ৰিশটা অংকৰে গঠিত সংখ্যা যোগ বা বিয়োগ কৰিব পাৰিছিল আৰু তেনে সংখ্যা পূৰণ কৰিবলৈ সময় লাগিছিল মাত্ৰ ৬ ছেকেণ্ড। কম্পিউটাৰ বিপ্লৱত এই আৱিষ্কাৰ আছিল এক উল্লেখযোগ্য পদক্ষেপ।

দ্বিতীয় মহাযুদ্ধৰ পাছতহে আচল কম্পিউটাৰ বিপ্লৱৰ সূচনা হৈছিল। জন প্ৰেচপাৰ এচাৰ্ট আৰু জন ডব্লিউ মাকচলিৰ দ্বাৰা পৰিকল্পিত ENIAC (Electronic Numerical Integrator and Calculator) নামৰ যন্ত্ৰটো নিৰ্মিত হোৱাটোৱেই এই ক্ষেত্ৰত মুখ্য ভূমিকা পালন কৰিলে। ENIAC হ'ল বিশ্বৰ প্ৰথম ইলেক্ট্ৰনিক তথা ডিজিটেল কম্পিউটাৰ আৰু ইয়াক প্ৰস্তুত কৰাৰ মূল উদ্দেশ্য আছিল আমেৰিকাৰ যুদ্ধ কৌশল উন্নত কৰা। এজন প্ৰশিক্ষিত গণিতজ্ঞই

সাতৰ পৰা বিশ ঘণ্টা সময়ত যি কাম কৰিব পাৰিছিল, এই কম্পিউটাৰটোৱে সেই কাম ত্ৰিশ ছেকেণ্ডতে সমাপ্ত কৰিব পাৰিছিল।

ডন নিউম্যান ১৯৪৪ খ্ৰীষ্টাব্দত এক যুগান্তকাৰী তথ্য প্ৰকাশ কৰিছিল। তেওঁৰ বক্তব্য হ'ল যে কম্পিউটাৰত সমাপ্ত কৰিব বিচৰা কামৰ নিৰ্দেশসমূহ পূৰ্বতে ইয়াত সঞ্চিত কৰি ৰাখিলে সেই ধৰ্মীয় যিকোনো কাম প্ৰয়োজনসাৰে সীমিত প্ৰক্ৰিয়াতে সমাপন কৰিব পৰা যাব। এনিয়াকৰ দলটোৰ সৈতে তেওঁ লগ হৈ এই সঞ্চিত সূচীৰ ধাৰণাটোৰে Edvac (Electronic Discrete variable Computer) নামৰ কম্পিউটাৰটোৰ ৰূপ দিলে।

Remington Rand নামৰ আমেৰিকাৰ ব্যৱসায়ী নিগম এটাই ১৯৫১ খ্ৰীষ্টাব্দত প্ৰথম সূচীপত্ৰৰ নিয়ন্ত্ৰিত 'ইউনিভাক-ওৱান' নামৰ কম্পিউটাৰটো প্ৰস্তুত কৰে আৰু বিক্ৰীৰ বাবে বজাৰত মুকলি কৰি দিয়ে। ইয়াৰ পাছত কম্পিউটাৰৰ বিভিন্ন উন্নতি সাধন হোৱাৰ ফলত বিস্তৃত ৰূপত পৃথিৱীৰ বিভিন্ন অংশত কম্পিউটাৰ তৈয়াৰ হ'বলৈ ধৰে, কিন্তু ইয়াৰ মূল অংশবোৰৰ আৰ্হি এনিয়াকৰ পৰা লোৱা হৈছিল।

কম্পিউটাৰৰ ক্ৰমবিকাশত ইয়াৰ নিৰ্মাণ কৌশল আৰু কৰ্মক্ষমতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি চাৰিটা পুৰুষত ভাগ কৰা হৈছে।

১৯৪৯-১৯৫৫, প্ৰথম পুৰুষ কম্পিউটাৰসমূহ হাজাৰ হাজাৰ ডেকুৱাম টিউব (DIODES, TRIDESVALES) নামেৰে পৰিচিত) সংযুক্ত অতি বৃহদাকাৰৰ আৰু কম ক্ষমতাসম্পন্ন আছিল।

১৯৫৬-১৯৬৫, দ্বিতীয় পুৰুষ কম্পিউটাৰসমূহত ডেকুৱাম টিউবৰ সলনি ট্ৰেনজিষ্টাৰ ব্যৱহাৰ কৰাত সৰু হ'ল আৰু কৰ্ম ক্ষমতা বৃদ্ধি হ'ল।

১৯৬৬-১৯৭৫, তৃতীয় পুৰুষ কম্পিউটাৰবোৰত ট্ৰেনজিষ্টাৰৰ পৰিৱৰ্তে আই চি (Integrated Circuit) ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লোৱাত অধিক ক্ষীপ্ৰতাৰে কাৰ্য্য সম্পন্ন কৰিব পৰা হ'ল আৰু প্ৰস্তুতৰ খৰছো কমিল।

১৯৭৬ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পাছৰ চতুৰ্থ পুৰুষ কম্পিউটাৰসমূহত সূক্ষ্ম আকাৰত অধিক আই.চি. (I. C.) ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লোৱাত আকাৰ আৰু খৰছৰ মাত্ৰা পূৰ্বতকৈও কমি আহিল, আনহাতে কাৰ্য্য সম্পাদনৰ ক্ষীপ্ৰতা অকল্পনীয়ভাৱে বৃদ্ধি পালে।

পূৰ্বৰ চাৰিটা পুৰুষৰ কম্পিউটাৰ সেই সময়ৰ প্ৰচলিত টেকন'লজি বা কাৰিকৰী বিজ্ঞানৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত আছিল। আনহাতে বৰ্তমানৰ পঞ্চম পুৰুষৰ কম্পিউটাৰসমূহ ০.১৩ মাইক্ৰণ টেকন'লজি ব্যৱহাৰেৰে অতি পাতল চিলিকণ চিপ বা মাইক্ৰচিপ আধাৰিত। অকল্পনীয় কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা আৰু ক্ষীপ্ৰ কাৰ্য্যদক্ষতাৰে নিজকে বহু আগুৱাই আনি বৰ্তমানৰ কম্পিউটাৰ আটাইৰে আদৰৰ হৈ পৰিছে।

বিষ্ণুৰাভাদেৱৰ বিপ্লৱী সংস্কৃতি আৰু কিছু কথা

শ্ৰী মিছ আখতাৰা বেগম

বি.চি.এ. পঞ্চম চেমিষ্টাৰ

বৰ্তমানৰ সময় অসমবাসী তথা অসমীয়া জাতিৰ বাবে অতি সংকটৰ কাল। এই সংকটকালত অসমবাসী তথা অসমীয়া জাতিয়ে যিসকল ব্যক্তিৰ জীৱন-বীক্ষাৰ পৰা উচিত শিক্ষা ল'ব পাৰে, যিসকল ব্যক্তিৰ জীৱন বীক্ষাই তেওঁলোকক সুস্থ চিন্তাৰে অনুপ্রাণিত কৰি আজিৰ সংকটৰ উচিত সমাধানৰ বাট দেখুওৱাব পাৰে, তেনে ব্যক্তিসকলৰ এজন হ'ল সৈনিক শিল্পী বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা। ৰাভাদেৱৰ স্মৃতিত আজিকালি এনে সকলেও 'ৰাভা দিৱস' পাতিবলৈ ধৰিছে যিবোৰে 'সৰ্বহাৰাৰ আন্তৰ্জাতিকতা'ৰ কথা শুনিলেই সাত জাপ মাৰে আৰু কমিউনিষ্ট নিধন কৰিবলৈ উচপিচাই ফুৰে।

সাম্প্ৰতিক সময় স্বাৰ্থপৰতাৰ, দেশক চুহি-মাজি খোৱাত দেশ-নেতাৰ প্ৰতিযোগিতাৰ সময়। দেশখনৰ প্ৰতি স্তবতে দুৰ্নীতিৰে সুনীতিৰ বিয়োগ ঘটোৱাৰ সময়। নিৰ্বাচনৰ দৰে ব্যৱস্থাৰে দেশৰ দৰিদ্ৰ জনসাধাৰণৰ সৰল হোজা অংশটোৰ বুকুত ভৰি থৈ তেওঁলোকক সাঁচাবোৰ মিছাকৈ দেখুওৱাৰ পৰিকল্পনাতে দেশৰ তথাকথিত প্ৰগতি।

যেতিয়া দেশৰ উন্নতিৰ কথা আহে, হালোৱা মজদুৰৰ দেশ এখন গঢ়াৰ চিন্তাই মনক ভাৰাক্ৰান্ত কৰে, দেশৰ বিশাল সম্পত্তিৰ মালিক প্ৰভুহঁতৰ চলনাৰ যাদুৱে তথাকথিত বুদ্ধিজীৱীসকলক অন্ধ কৰি ৰাখে, সেই সময়তে তাণ্ডী বিপ্লৱী বিষ্ণুৰাভাৰ কথা মনলৈ আহে। বিষ্ণুৰাভা এজন কেৱল মানুহ, বিষ্ণুৰাভা কেৱল এটা সম্প্ৰদায়ৰ বংশধৰেই নহয় নতুবা বিষ্ণুৰাভা সংস্কৃতিৰ কোটি টকাৰ জমিদাৰী ত্যাগ কৰা এজন গতানুগতিক শিল্পীও নহয়, বিষ্ণুৰাভা এটা অনুষ্ঠান অথবা এটা কাৰখানা য'ৰ পৰা উৎপাদিত হয় মানৱ প্ৰেমৰ অবিদ্যমানী সূত্ৰ, কলা, শিল্পৰ নতুন দিগন্ত।

সাম্যবাদ এটা মতাদৰ্শ যিটো হৃদয়ংগম কৰা অতি কঠিন কাম। ৰাভাদেৱৰ জীৱনলৈ লক্ষ্য কৰিয়ে এটা কথা স্পষ্টভাৱে দেখা যায় যে, বুজিব পৰা বয়স হোৱাৰে পৰা তেখেতৰ অন্তৰত বিদ্ৰোহী চিন্তাধাৰাই ক্ৰিয়া কৰিছিল। ছাত্ৰাৱস্থাতেই তেখেতৰ মনোজগত অধিকাৰ কৰিছিল বিপ্লৱী দেশপ্ৰেমৰ চিন্তাই। এই দেশপ্ৰেম আছিল নিকা আৰু তেখেতে ছাত্ৰাৱস্থাতেই ইংৰাজ বিদেশী শোষকক জনগণৰ শত্ৰু বুলি চিহ্নিত কৰিছিল লগতে সাম্যবাদৰ সাধাৰণ দেশীয় দালাল শ্ৰেণীকো সেই শত্ৰুৰেই এটা অংশ বুলি ধৰিব পাৰিছিল। প্ৰতিজন কমিউনিষ্টে

বিশ্বাস কৰে—“দেশে বিচাৰিছে স্বাধীনতা, জাতিয়ে বিচাৰিছে বিপ্লৱ”।

সাম্প্ৰতিক সময়ত বিষ্ণুৰাভাৰ প্ৰাসঙ্গিকতাও সেইবাবেই। বিষ্ণুৰাভাও আন দহজন স্বাধীনতা সংগ্ৰামীৰ দৰে ভাৰতৰ মুক্তি যুদ্ধৰ ৰণুৱা আছিল। কিন্তু বিষ্ণুৰাভাৰ দূৰদৰ্শী ব্যক্তিত্বই সেই সময়তে অনুভৱ কৰিছিল ৰাষ্ট্ৰ শোষণ অকল বগা চাহাবসকলৰ পৰাই নহয়, শোষক ক'লা ৰঙৰ তথাকথিত দেশীয় সকলো। সেয়ে ৰাভাই কলিকতাৰ দেৱালে দেৱালে লিখিছিল—

ৰাজ্যেৰ মধ্যে দুইটি পাঠা

একটি কলা একটি চাদা

যদি ৰাজ্যেৰ মঙ্গল চাওঁ

দুইটি পাঠা বলি দাওঁ।

আৰু আজি ৰাজ্যই ৰাজ্যই হোৱা ক্ষোভৰ উদ্ৰেক, অশান্তিৰ কাৰণ এই 'কলা-পাঠা'বোৰ নহয় জানো! এই চৰম সত্যক লুক-ঢাক নকৰাকৈ প্ৰকাশ কৰা ৰাভাই সেয়ে স্পষ্টভাৱে কৈছিল— 'য়ে আজাদী বুথ হ্যায়'। কিন্তু ৰাভাৰ তেজত বিপ্লৱৰ খলকনি। বিষ্ণুৰাভাই জানিছিল সশস্ত্ৰ বিপ্লৱৰ অবিহনে এই দেশীয় ইংৰাজহঁতৰ পৰা প্ৰকৃত স্বাধীনতা আদায় কৰা সম্ভৱ নহ'ব। সেয়ে ৰাভাই হাতত বন্দুক তুলি লৈছিল। তেওঁ আৰম্ভ কৰিছিল জমিদাৰী উচ্ছেদৰ আন্দোলন। এটা সময়ত ৰাভাৰ মূৰৰ দাম ঘোষণা হ'ল। কিন্তু ৰাভা অলৰ-অচৰ। বহু কৃষকে মাটি পালে। খেতিৰ প্ৰকৃত অংশ ল'লে। কিন্তু শোষকহঁত বহি নাথাকে। ৰাভাৰ লগৰ বহুতে লোভ-লালাসাৰ বলি হ'ল। ৰাভাৰো ৰুগ্ন স্বাস্থ্য। মুঠতে সম্পূৰ্ণভাৱে ৰাভা সফল নহ'ল।

তেনেহ'লে ৰাভাৰ প্ৰয়োজন কোনখিনি? আজি ৰাভাৰ প্ৰয়োজন আহিছে। সময়ে এতিয়া মোট সলাইছে। শ্ৰমিক-কৃষক, হালোৱা, মজদুৰক এক কৰিবলৈ দেশৰ যুৱশক্তি আগবাঢ়ি আহিছে সেয়ে বিষ্ণুৰাভাৰ প্ৰাসংগিকতা। অৱশ্যে বহুৰৰ নিৰ্দিষ্ট দিনটোৰ ৰাভাৰ ফটোখনত কেইটিমান ফুল, কেইটিমান জকমকীয়া কাৰ্যসূচীৰ পালন কৰিলেই বিষ্ণুৰাভাৰ সোঁৱৰণ হ'ব নোৱাৰে। বিষ্ণুৰাভাৰ সোঁৱৰণ তেতিয়াই হ'ব যেতিয়াই দেশৰ জনতাই একমুখে থিয় দিব পাৰিব শোষণৰ বিৰুদ্ধে। তেতিয়া দেশৰ সাধাৰণ মানুহজনকে প্ৰলোভিত কৰিবলৈ কোনো নাথাকিব; একমুখে প্ৰত্যেকে স্বাধীনতাৰ জয়গান গাব পাৰিব সেইদিনাই। ৭

চাৰ্লছ ডাৰউনৰ বিখ্যাত গ্ৰন্থ 'অৰিজিন অৱ স্পেছিচ'

২ লুনাৰ্গি বৰুৱা

বি.চি.এ পঞ্চম চেমিষ্টাৰ

মানুহৰ চিন্তা জগতত যদি কোনোবা এখন কিতাপে বিপ্লৱ আনিছে, তেন্তে সেইখন কিতাপ হ'ল চাৰ্লছ ডাৰউনৰ 'অৰিজিন অৱ স্পেছিচ' (Origin of species)। ১৮৫৯ চনত এই গ্ৰন্থ প্ৰকাশ হোৱাৰ আগলৈকে জীৱ তথা মানৱ জাতিৰ ক্ৰমবিকাশ সম্পৰ্কে চিন্তাবিদসকলৰ মনত নানা ধৰণৰ ব্যাখ্যা উদ্ভৱ হৈছিল যদিও এটায়ো পূৰ্ণৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰিবপৰা নাছিল। গ্ৰন্থখন প্ৰকাশ হোৱাত তেওঁলোকে ক্ৰমবিকাশৰ এটা সূত্ৰ পালে। ডাৰউইনে অন্ততঃ বিশ্বাসযোগ্যভাৱে ক্ৰমবিকাশৰ ধাৰা পৰ্যায়বোৰ উপস্থিত কৰিলে। ডাৰউইনৰ সময়লৈকে এই বিশ্বাসেই সাধাৰণভাৱে প্ৰচলিত আছিল যে জীৱন্ত বস্তুবোৰ যেনে—জন্তু-জানোৱাৰ, গছ-গছনি, মাছ-কাছ, কীট-পতংগ, মানুহ ইত্যাদি আদিৰে পৰা আজি দেখিবলৈ পোৱা ৰূপতে আছিল। প্ৰত্যেকটো প্ৰজাতিয়েই হ'ল সৃষ্টিৰে একোটা বিশেষ ক্ৰিয়াৰ পৰিণতি।

১৮৩১ চনত চাৰ্লছ ডাৰউনৰো সেই বিশ্বাসেই আছিল। পিছত কেপ্তেইন ফিট্জৰয়ৰ অধীনত 'বিগল' নামৰ জাহাজত বৈজ্ঞানিক আৱিষ্কাৰৰ বাবে বিশ্বপৰিক্ৰমা কৰা বিজ্ঞানী দলৰ সংগী হোৱাৰ সময়লৈকে চাৰ্লছ ডাৰউইনৰো মানুহ আদি সকলো বস্তুৰেই ঈশ্বৰৰ আদেশতে হৈছিল বুলি বিশ্বাস আছিল। তেতিয়া ডাৰউন ২৩ বছৰ বয়সীয়া চফল ডেকা। এই কাম পাই ডাৰউইন আনন্দিত হৈছিল। তেওঁৰ দেউতাক আছিল এজন কৃতকৰ্মা চিকিৎসক। দেউতাকে পুতেককো চিকিৎসক কৰিব খুজিছিল আৰু এই উদ্দেশ্যে তেওঁক এদিনবৰা বিশ্ববিদ্যালয়ত ভৰ্তি কৰায়ো দিছিল। কিন্তু ডাৰউইনে চিকিৎসা বিজ্ঞান অধ্যয়ন কৰিবলৈ ভাল নোপোৱাত ধৰ্মতত্ত্ব শিকিবলৈ তেওঁক কেম্ব্ৰিজলৈ পঠোৱা হ'ল যাতে অধ্যয়নৰ শেষত পাদ্ৰীৰ কাম গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। ধৰ্মতত্ত্বতো তেওঁৰ মন নবহিল। তেওঁৰ মনত প্ৰাকৃতিক ইতিহাস আৰু ভূ-তত্ত্বৰ প্ৰতিহে আগ্ৰহ জন্মিল। এনে সময়তে তেওঁ কেপ্তেইন ফিট্জৰয়ৰ লগত অবৈতনিক প্ৰাকৃতিক বিজ্ঞানী হিচাপে যোৱাৰ সুবিধা পালে।

ডাৰউইনে পিছত কৈছিল যে এই সুবিধা তেওঁৰ বাবে আশীৰ্বাদ স্বৰূপ আছিল। ১৮৩৬ চনলৈ তেওঁ জাহাজত ঘূৰি ফুৰে। এই সময়ছোৱাত তেওঁ দক্ষিণ আমেৰিকাৰ উপকূল অঞ্চলৰ ওপৰিও আটলাণ্টিক আৰু প্ৰশান্ত মহাসাগৰৰ বুকুত থকা নানা দ্বীপ তথা অষ্ট্ৰেলিয়া আৰু নিউজিলেণ্ডলৈ গ'ল। পাঁচ বছৰ ধৰি বিভিন্ন ঠাইত ঘূৰি পকি দেশলৈ উভতি অহাৰ পিছত ১৮৩৭ চনত তেওঁ সৃষ্টিতত্ত্ব সম্পৰ্কে চিন্তা কৰিবলৈ লয়। পাঁচ বছৰ ধৰি চিন্তা-চৰ্চা কৰি তেওঁ কেতবোৰ টোকা প্ৰস্তুত কৰিলে আৰু ১৮৪৪ চনত টোকাসমূহত বহলাই লিখিলে। ১৮৩৭ চনৰ পৰা ১৮৫৮ চনলৈ কুৰি বছৰৰো অধিক কালৰ গৱেষণাৰ অন্তত ১৮৫৯ চনৰ নৱেম্বৰ মাহত প্ৰকাশ

হ'ল তেওঁৰ অক্ষয় কীৰ্তি স্বৰূপ গ্ৰন্থ 'অৰিজিন অৱ স্পেছিচ'। গ্ৰন্থখনৰ সম্পূৰ্ণ শীৰ্ষক হ'ল—“The origin of species, by means of Natural Selection or the preservation of favoured Races in the struggle for life.”

গ্ৰন্থখনৰ প্ৰতিপাদ্য বিষয় হ'ল—প্ৰজাতিসমূহ বেলেগ বেলেগকৈ সৃষ্টি হোৱা নাই। আন প্ৰজাতিৰ পৰা ক্ৰমবিকাশৰ জৰিয়তে বৰ্তমানৰ ৰূপ পাইছে। পৰিৱেশ, খাদ্যভাস আদি বাহ্যিক কেতবোৰ অৱস্থাই এই ক্ৰমবিকাশ আৰু ৰূপান্তৰত সহায় কৰিছে। মানুহে নিজৰ নিৰ্বাচন ক্ষমতাৰ দ্বাৰাও এই ক্ৰমবিকাশত সহায় কৰিছে। ঘৰচীয়া জীৱ-জন্তুৰ বিকাশ বা হ্ৰাস পৰ্যবেক্ষণ কৰি ডাৰউইন এই তত্ত্ব উপনীত হৈছিল।

জীৱন সংগ্ৰামৰ ফলত কিছুমান জীৱ তিষ্ঠিব নোৱাৰি নিশ্চিহ্ন হৈ গৈছে আৰু এইদৰেই প্ৰাকৃতিক নিৰ্বাচন সাধিত হৈছে। ডাৰউইনে প্ৰাকৃতিক নিৰ্বাচনৰ ওপৰত সৰ্বাধিক গুৰুত্ব দিছে। ক্ৰমবিকাশৰ যি ধাৰণাই আজি পৃথিৱীৰ শিক্ষিত মানুহৰ মনত ঠাই পাইছে, তাৰ গুৰিতে আছে ডাৰউইনৰ তত্ত্ব। সেইবাবে ডাৰউইনৰ তত্ত্বক বৈপ্লৱিক আখ্যা দিব পাৰি।

গ্ৰন্থখনত অন্যান্য ভালেমান অধ্যায় আছে। তাতে ডাৰউইনে তেওঁৰ তত্ত্বৰ সম্প্ৰসাৰণ ঘটাইছে, ইয়াৰ অধিক ব্যাখ্যা দিছে আৰু এই গ্ৰন্থখনৰ বিৰুদ্ধে উঠিব পৰা আপত্তিবোৰৰ অত্যন্ত গভীৰভাৱে আৰু যুক্তিৰে পৰীক্ষা কৰি চাইছে। ডাৰউইনৰ তত্ত্বৰ, আন নহ'লেও ইয়াৰ সামগ্ৰিক দিশৰ সত্যতা সম্পৰ্কে বিচাৰ ক্ষমতাসম্পন্ন বিশেষজ্ঞ লোককে ধৰি ভালেমান লোক পতিয়ন যাব পৰা নাছিল। কিন্তু এটা কথা ডাৰউইনৰ প্ৰাকৃতিক নিৰ্বাচনৰ তত্ত্ব আৰু আগৰে পৰা চলি অহা, এতিয়াও চলি থকা প্ৰক্ৰিয়া হিচাপে ক্ৰমবিৱৰ্তনৰ তত্ত্বৰ মাজত পাৰ্থক্যৰ সীমাৰেখা এডাল টানিব লাগিব। ই সঁচাকৈয়ে এটা বৈপ্লৱিক আইডিয়া। ই এতিয়া শিক্ষিত নাৰী-পুৰুষৰ মানসিক সঁজুলিৰ অবিচ্ছেদ্য অংশ হৈ পৰিছে। এই ধ্যান-ধাৰণাৰ মূলতে হ'ল ডাৰউইনৰ গ্ৰন্থখন।

ডাৰউইনে তেওঁৰ সামৰণিৰ অধ্যায়ত লিখিছে, এই কিতাপখনত দাঙি ধৰা অভিমতবোৰে মানুহৰ ধৰ্মীয় অনুভূতিত আঘাত দিয়াৰ কোনো যুক্তিসংগত কাৰণ থাকিব নোৱাৰে। মই যেতিয়া সকলো জীৱকে একোটা বিশেষ সৃষ্টি বুলি গণ্য নকৰি ঠাৱৰ কৰো যে অতি অতীত কালৰে পৰা থকা কিছুমান প্ৰাণীৰ পৰা বংশ বাগৰি আহি এই অৱস্থা পাইছেহি, তেতিয়া তেওঁলোকে গৌৰৱান্বিত হোৱাহে উচিত।

ডাৰউইনৰ তত্ত্বটি পৰম শ্ৰেষ্ঠজানৰ সৃষ্টিখনৰ দৰে বিশ্বাসকৰ। পৰম শ্ৰেষ্ঠৰ সত্যটিৰ দৰে ডাৰউইনৰ বিৱৰ্তন তত্ত্বটি আটাইৰে চিত্ত আকৰ্ষণকাৰী। □

বিশ্ব ভাতৃ স্থাপনত ইছলামৰ অৱদান

শ্ৰী মিজবাহুল গনী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

ইছলামত বিশ্বভাতৃ বা সমষ্টিগত জীৱনৰ কথা মনলৈ আহিলেই মহাপ্ৰহু কোৰানৰ এটি উক্তিৰ প্ৰতি আমাৰ দৃষ্টি আকৰ্ষিত হয়। “তোমালোকে এনে এটি দলত পৰিণত হোৱা উচিত, যিটো দলে ভালৰ ফালে আহান কৰে, সৎ কামৰ আদেশ দিয়ে আৰু অসৎ কামৰ পৰা মানুহৰ বিৰত ৰাখে (৩ঃ১০৪)।” ইয়াৰ দ্বাৰা বুজা যায় যে কোৰানে মানুহক সমষ্টিগত জীৱনৰ ওপৰত সৰ্বাধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে।

প্ৰাৰম্ভিক যোগ্য যে মানৱ কুলৰ আদিম সমাজৰ প্ৰাৰম্ভণিতে আদিপিতা হজৰত আদম (আঃ) আৰু আদিমাতা মা হৱৱাৰ দাম্পত্য জীৱনৰ চিত্ৰ উত্থাপিত হৈছে। সমষ্টিগত জীৱনৰ প্ৰথম স্তৰ হ’ল জীৱন। যেতিয়া তেওঁলোক পৃথিৱীলৈ নামি আহিল তেতিয়াও তেওঁলোক এটি সৰু পৰিয়াল হিচাপেই বসবাস কৰিছিল। তাৰপৰাই মানুহৰ জীৱন আশুৱাই গৈছে সমষ্টিগত জীৱনৰ পথত আৰু এই পথেই মানুহৰ সৰ্বস্বীন উন্নতিৰ পথ। মানুহে স্বাভাৱিক ভাৱেই পৰিয়ালৰ ছত্ৰছায়াত জন্মগ্ৰহণ কৰে আৰু পৰ্যায়ক্ৰমে আগবাঢ়ি যায়। এই কেন্দ্ৰৰ পৰাই আৰম্ভ হয় প্ৰস্তুতি। তাৰ পিছত চুবুৰী, গাঁও, এলেকা, চহৰ, নগৰ, ৰাজ্য আৰু দেশৰ বিভিন্ন অঞ্চলত তেওঁলোক সিঁচৰিত হৈ পৰে বিভিন্ন কামত, বিভিন্ন কামৰ সম্পৰ্কৰ খাতিৰত। কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত মানুহে আন্তৰ্জাতিক ক্ষেত্ৰতো বিস্তাৰ লাভ কৰা দেখা যায়।

সামগ্ৰিক জীৱন পদ্ধতিৰ এনে ধৰণৰ উদাহৰণ কোৰান পাকতো বৰ্ণিত আছে। আনহাতে “শৈশৱ, কৈশোৰ, যৌৱন আৰু বাদ্ৰক্য”—একেটি জীৱনৰ বিভিন্ন স্তৰ। এই বিভিন্ন স্তৰ আকৌ বিভিন্ন ধৰণে সম্পৰ্কিত হয় আৰু সকলো স্তৰতে জীৱনৰ কৰ্তব্য, চাহিদা আৰু অধিকাৰ আছে। সকলো পৰ্য্যায়ৰ দায়িত্ব পালন আৰু অধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ মাধ্যমত জীৱনৰ সাৰ্বিক উৎকৰ্ষ আৰু কল্যাণ লাভ কৰা যায়। অলপ দকৈ ভাবি চালে বুজা যায় যে সকলো পৰ্য্যায় আৰু সম্পৰ্কৰ প্ৰতি যথার্থ নজৰ ৰখাই জীৱনত সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ কৰাটোৱে কোৰানৰ লক্ষ্য।

প্ৰাক কোৰান মতে জীৱন সমতাৰ প্ৰতীক, একো একোটি সাময়িক পৰ্য্যায় নহয়। মানৱ জীৱন সম্প্ৰসাৰিত মহাকালৰ আৱৰ্তত, মানৱাত্মাৰ সৃষ্টিৰ আৰম্ভণিৰ পৰা সি বিস্তৃত হৈ মহাসাগৰ প্ৰবাহত ঐহিক আৰু লৌকিক পৰ্য্যায়ত উপনীত হয়। এই যে মানুহৰ জীৱন,

ই কোনো এটা সীমিত কালৰ সীমাৰেখাৰ মাজত নিঃশেষ হৈ নাযায়। এই জীৱনৰ সীমা পাৰ হৈ সি দণ্ডায়মান হ’ব লাগিব মহান স্ৰষ্টাৰ “দৰবাৰত আৰু দুষ্কৃতিৰ হিচাপ”—দিয়াৰ বাবে। এই পাৰৰ জীৱনৰ তাৎপৰ্য্য নিহিত হৈ আছে জীৱনৰ যথাযথ কৰ্তব্য সম্পাদনাত আৰু ভাৱী মহাজীৱনৰ অৰ্থও ৰৈ আছে বৰ্তমানৰ জীৱনৰ দায়িত্ব পালনৰ ওপৰত। প্ৰাক কোৰানৰ দৃষ্টিত মানৱ জীৱন নিৰৰ্থক নহয়। সৃষ্টিৰ এক মহা-পৰিকল্পনা তাৰ মাজেদিয়ে বাস্তৱায়িত হৈছে। মানুহৰ ফালৰ এইয়া হ’ল আত্মোপলব্ধি, অৰ্থাৎ—আল্লাহক স্বধৰ্ময় কৰ্তৃত্বজন কৰি, তেওঁৰেই ওচৰত ভক্তিপূৰ্ণ আত্মসমৰ্পণৰ প্ৰয়াস।

জীৱনৰ যিহেতু লক্ষ্যাভিযাৰী, গতিকে কোৰানে মানুহৰ জীৱনক আদৰ্শৰ নিৰিখত বিচাৰ কৰে। সেই আদৰ্শ হ’ল— “ব্যক্তিগত আৰু সমষ্টিগত কল্যাণ।” কোৰানৰ দৃষ্টি মানুহৰ জীৱন সীমাহীন। তাৰ প্ৰস্তুতি সীমাহীন। সেয়েহে জীৱনটো এনেভাৱে অতিবাহিত কৰিব লাগে, যাতে সকলো কৰ্মতেই কল্যাণ নিহিত হৈ থাকে। এই সম্পৰ্কত কোৰানে জীৱনৰ সাংবিধানিক অধিকাৰ আৰু দায়িত্বৰ ৰূপৰেখাত প্ৰদান কৰিছে। সেই দৃষ্টিকোণৰপৰা মানুহৰ সকলো বিধান—“ধৰ্মীয় আৰু ধৰ্মনিৰপেক্ষ” এনে ধৰণৰ সকলো বিভাগকে স্বীকৃতি দিয়া হোৱা নাই। কোৰানৰ মতে আল্লাহৰ দাসত্ব আৰু আনুগত্যৰ মাজেদি মনুষ্যত্বৰ পূৰ্ণ বিকাশ সম্ভৱ। কিয়নো আল্লাহৰ দাসত্ব আৰু আনুগত্যই মানুহক প্ৰবৃত্তিৰ মোহ আৰু অন্য প্ৰভুৰ মুক্ত কৰি তাক নিজৰ স্বভাৱৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত কৰাব পাৰে। যি স্বভাৱৰ দ্বাৰা সি তাৰ সৃষ্টিৰ সান্নিধ্য লাভ কৰিব পাৰে। কোৰানে মানুহৰ স্বভাৱৰ সুখম আৰু স্বাভাৱিক বিকাশ কামনা কৰে। মানুহৰ স্বভাৱত যি ধৰণৰ প্ৰৱণতা ৰৈ আছে, তাৰ সুসঙ্গত আৰু মানৱিক বিকাশেই প্ৰাক কোৰানৰ লক্ষ্য। মহানবী হজৰত মুহাম্মদ (ছঃ) কোৰানৰ এই আদৰ্শৰে আদৰ্শায়িত।

মহাপ্ৰহু কোৰানে মানুহৰ জীৱনক বাস্তৱ পটভূমিত মহান কৰি জীৱনৰ পূৰ্ণবিকাশ ঘটোৱাৰ পোষকতা কৰে। এই বিকাশৰ বাবে কোৰানে সৰ্বাধিক জোৰ দিছে মানুহৰ সৰ্ব্বতোপ্ৰকাৰৰ মুক্তিৰ ওপৰত। এই মুক্তি প্ৰবৃত্তিৰ দাসত্বৰ পৰা মুক্তি। এই মুক্তি যিকোনে ধৰণৰ শোষণৰ, অত্যাচাৰ আৰু অতিচাৰৰ পৰা মুক্তি। কোৰান মতে এই মুক্তিৰ নিশ্চিত পথ আল্লাহৰ আনুগত্য। কেৱলমাত্ৰ আল্লাহৰ আনুগত্য আৰু দাসত্বৰ মাধ্যমেৰেই এই ইম্পিত মুক্তি



আহিব পাৰে। মানুহে মানুহৰ যি চলনাৰ মাজেৰে বান্ধি ৰাখিছে, কোৰানে সেই সকলোবোৰ ছলনাৰ জাল ছিন্ন কৰি বাহিৰ হৈ অহাৰ আহ্বান জনায় তথা সকলোধৰণৰ অত্যাচাৰ, নিৰ্যাতন নেওঁটি মুক্তিৰ সংগ্ৰাম ঘোষণা কৰিবলৈ উদ্বুদ্ধ কৰে। সেয়েহে ক'ব পাৰি কোৰানতেই সমাজ কাঠামোৰ চিৰবিপ্লৱৰ বীজ নিহিত হৈ আছে।

বিশ্ববাসীয়ে সেয়েহে একমাত্ৰ আল্লাহৰ দাসত্বৰ বাহিৰে সকলো ধৰণৰ দাসত্বৰ পৰা মুক্তিৰ বাবে সংগ্ৰাম চলাব লাগে। আল্লাহৰ দাসত্ব কৰাৰ অৰ্থ মানুহৰ আত্মিক শক্তিৰ উত্তৰণ। আল্লাহৰ গুণাৱলীত বিভূষিত হোৱা। এই সকলো সংঘটনৰ বাবে কোৰানতে মানুহৰ সামাজিক জীৱনত অনুসৰণৰ বাবে কিছুমান নিয়ম প্ৰদান কৰে। এই নিয়মৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ মাজেৰে যি সমাজ গঢ়ি উঠে সেই সমাজকেই কোৱা হৈছে “উত্তম সমাজ” বুলি। এই সমাজৰ কাম— “ভাল কামৰ আদেশ কৰা আৰু বেয়া কামৰ প্ৰতি নিষেধ কৰা।” মানুহক শোষণ আৰু অত্যাচাৰৰ পৰা মুক্ত কৰি এক শোষণমুক্ত কল্যাণ প্ৰয়াসী সমাজ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ চেষ্টা কোৰানৰো লক্ষ্য।

মানুহে যিবোৰ প্ৰৱৰ্ত্তন আৰু প্ৰবৃত্তিৰ অধীন, সেইবোৰৰ সুসঙ্গত ব্যৱস্থাই তাৰ মনুষ্যত্বৰ সুষম বিকাশ সম্ভৱ নহয়। সমষ্টিগত জীৱনে এনে ধৰণৰ ইঙ্গিত বিকাশৰ উপায়। পৱিত্ৰ কোৰানত যিসকল প্ৰেৰিত পুৰুষ, নবী বা ৰছুলৰ জীৱনালেখ্য অংকিত হৈছে, তাত দেখা যায় তেখেতসকলে সকলো সময়তে মানুহক কুলুষ্মুক্ত জীৱন-যাপনৰ তাগিদা দিছে। সৎ আৰু সফল জীৱনৰফালে আহ্বান জনাইছে। অসাম্য আৰু অসত্যৰ বিৰুদ্ধে জীৱনপাত কৰিছে। যুগে যুগে, দেশে দেশে সত্যবাণীৰ বাহক দল সত্যৰ বাবে, ন্যায্যৰ বাবে সংগ্ৰাম কৰি গৈছে। মানৱ কল্যাণৰ হকে জীৱন উৎসৰ্গ কৰিছে। কোৰানত সপ্তম আৰু সপ্ৰশংস দৃষ্টিত সেইসকল মহামানৱৰ ত্যাগ, তিতিক্ষা আৰু সংগ্ৰামৰ কথা উল্লেখিত হৈছে।

সমাজ পৰিকল্পনাত সেয়েহে ‘উপাসনা’ৰ প্ৰমূল্য সৰ্বাতোকৈ অধিক বুলি পৰিগণিত। সমাজ জীৱনৰ মানৱিক কাজ উপাসনালৈ ৰূপান্তৰিত কৰিবলৈ হ’লে আল্লাহৰ ওপৰত পৰম নিৰ্ভৰতা আৰু যিকোনো পদস্থলন, ক্ৰটি বিচ্যুতিৰ পৰা মুক্ত থকাৰ বাবে আল্লাই ভীতি অতিশয় প্ৰয়োজনীয় কথা। এই ক্ষেত্ৰত বিশ্বাস আৰু দৰ্শনৰ কথাই মনলৈ আহে, কিয়নো বিশ্বাস আৰু দৰ্শনেই মানুহৰ জীৱনৰ গতি নিৰ্ধাৰক।

‘আল্লাহৰ একত্ব আৰু সাৰ্বভৌমত্বত বিশ্বাস মহানবী হজৰত মুহাম্মদ (ছঃ) সমন্বিতে সকলো নবী বা প্ৰেৰিত পুৰুষসকলত বিশ্বাস, পৱিত্ৰ কোৰানসহ ঐশিক কিতাপসমূহৰ প্ৰতি বিশ্বাস, ফিৰিস্তা (দেৱদূত) সকলৰ প্ৰতি বিশ্বাস আৰু পৰকালৰ প্ৰতি বিশ্বাসে’ এজন মানুহৰ ‘বিশ্বাস স্থাপনকাৰী’ত পৰিণত কৰে আৰু তদানুসাৰে কাম কৰাৰ ফলত তাক ‘মুছলমান’ বা আত্মসমৰ্পণকাৰীলৈ ৰূপান্তৰিত কৰে।

“বিশ্বাস বা দৰ্শন” মুছলমানৰ বাবে এক শোষণহীন, কুলুষ্মুক্ত আৰু সাৰ্বজনীন সমাজ প্ৰতিষ্ঠাৰ প্ৰেৰণা। ভাষা, বৰ্ণ, দেশ, কাল আদি এই পথত কোনো সমস্যা হিচাপে পৰিগণিত নহয়। কোনো আঞ্চলিকবাদী, বিচ্ছিন্নতাবাদী আৰু সংকীৰ্ণ জাতীয়তাবাদী সমাজ ব্যৱস্থাক ই উৎসাহ নজগায়, বৰং এক আল্লাহ নিৰ্ভৰ আন্তৰ্জাতিক সমাজ ব্যৱস্থাৰহে পোষকতা কৰে। এই সন্দৰ্ভত কোৰানৰ উক্তি পূৰ্ব কিস্বা পশ্চিমফাল মুখ কৰিলেই তোমালোকৰ পুণ্য; বৰং পুণ্যৰ কাম হৈছে যদি আল্লাহ, কিয়ামতৰ দিন, ফিৰিস্তাসকল, কিতাপ আৰু নবীসকলৰ প্ৰতি আস্থাবান হয়; আৰু তেওঁৰ প্ৰেমত উদ্বুদ্ধ হৈ আত্মীয়-স্বজন, নিষ্ঠুৰা, সম্বলহীন, পথিক, সাহায্যপ্ৰাৰ্থী আৰু মুক্তি লাভৰ বাবে দাৰিদ্ৰপীড়িত লোকসকলক আৰ্থিক সাহায্য প্ৰদান কৰে। নামাজ অটুট ৰাখে, জাকাত আদায় দিয়ে, অস্বীকাৰ ৰক্ষা কৰে আৰু অভাৱ, ৰোগ আৰু যুদ্ধৰ সময়ত ধৈৰ্য্য ধাৰণ কৰে। এইটোৱেই হ’ল সেই যিসকল সত্যনিষ্ঠা আৰু এওঁলোকেই পৰিহিজগাৰ, পুণ্যবান (২৪:১৭৭)।”

আনহাতে ‘সমাজ’ এনে এটি উপাসনা যিটো কেৱল আল্লাহৰ সন্তুষ্টি লাভৰ উদ্দেশ্যে সম্পাদিত হয়। বিশ্ব ভূৱনৰ মালিক একমাত্ৰ আল্লাহ আৰু তেওঁই মানুহৰ একমাত্ৰ উপাস্য আৰু তেওঁৰ ওচৰত পৰিপূৰ্ণভাৱে আত্মসমৰ্পণৰ অন্যতম উপায় হ’ল নামাজ। নিতৌ পাঁচবাৰ আল্লাহৰ দৰবাৰত প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ নিৰ্দেশ আহিছে। এই প্ৰাৰ্থনা প্ৰতিগৰাকী মুছলমান লোকৰ বাবে বাধ্যতামূলক এই নামাজ প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে নিৰ্দিষ্ট বিশেষ স্থান নিৰ্ধাৰিত কৰি থোৱা হোৱা নাই। গোটেই দুনিয়া আল্লাহৰ দুনিয়া। আল্লাহৰ উপাসনাৰ উপযুক্ত মছজিদ, ঘৰ, পথাৰ, প্ৰান্তৰ, নাওঁ, জাহাজ, যিকোনো ঠাইতেই নামাজ আদায় কৰি ল’ব পাৰি; কিন্তু ঠাইখিনি পৱিত্ৰ হোৱা বাঞ্ছনীয়। সেইবুলি জুম্মাৰ নামাজ স্থানীয় মহল্লা বা এলেকাৰ মছজিদত সমাপন কৰিব লাগিব। নিজৰ ঘৰত পঢ়িলে নহ’ব।

নামাজৰ বাবে দৈহিক বা মানসিক প্ৰস্তুতিৰ প্ৰয়োজন, দৈহিক দিশৰ ফালৰপৰা পৱিত্ৰ হোৱা মানে মানসিকভাৱে তাৰ বাবে সংকল্পবদ্ধ হোৱা। সমূহীয়াভাৱে নামাজ কাৰ্যিক কৰা কাৰ্য্যই আল্লাহৰ বন্দাসকলৰ লগত সংযোগ স্থাপনৰ অপূৰ্ব সুযোগ আনি দিয়ে প্ৰাৰ্থনাকাৰীৰ জীৱনলৈ। নিতৌ পাঁচবাৰ নামাজৰ মাধ্যমেৰে গাঁও বা চুবুৰীৰ মানুহখিনি সমবেত হোৱাৰ ফলত তেওঁলোকৰ মাজত সম্প্ৰীতি আৰু সৌহাৰ্দ্য বৃদ্ধি কৰে।

সপ্তাহত প্ৰতি শুক্ৰবাৰে জুম্মাৰ নামাজত গাঁও আৰু অঞ্চলৰ মানুহখিনি একত্ৰিত হৈ স্ব-স্ব-অভাৱ-অভিযোগ, ৰাজহুৱা সমস্যাৱলী ৰাজহুৱাভাৱে আলোচনা কৰিবলৈ পায়। ইয়াতো চিন্তাৰ যোগাযোগ আৰু বুজাপৰা সাধিত হয়।



ইয়াৰোপৰি ঈদ-উল-ফিৎৰ, ঈদ-উল-আজহা উপলক্ষে অনুষ্ঠিত হোৱা নামাজত ধনী-দুখীয়া, সৰল-দুৰ্বল লোকৰ মাজত যোগাযোগৰ সূত্ৰপাত ঘটে। দেখা যায় নামাজৰ মাধ্যমেৰে মুছলমানৰ সামাজিক ঐক্য, সম্প্ৰীতি, সৌহাৰ্দ্য আৰু সন্ত্ৰাৰ গঢ়ি তোলাৰ সুযোগ আছে। তাৰোপৰি ইমান বা বিশ্বাসৰ প্ৰতি আনুগত্য যথাসময়ত নামাজৰ বাবে উপস্থিত হোৱা ওজুৰ মাধ্যমেৰে দৈহিক আৰু মানসিক সুচিন্তা অৰ্জন, ধনী-নিধনী, শিক্ষিত-অশিক্ষিত, উচ্চ-নীচ, ক'লা-বগা সকলোৱে কান্ধত কান্ধ মিলাই এক আল্লাহৰ এবাদতৰ বাবে কিৰলামুখী হৈ কাতাৰ বান্ধি হোৱা সামাজিক তথা ভাতৃত্ববোধ জীৱনৰ এক সুস্থ, বলিষ্ঠ, বৈষম্যহীন গণতান্ত্ৰিক সমাজ গঠনৰ ফালে এক সুপৰিকল্পিত, সুবিবেচিত আৰু ফলদায়ক 'ট্ৰেইনিং' (Training)। লগে লগে সকলোৱে পৱিত্ৰ কোৰানৰ ভাষাৰেই যে উচ্চৰে ঘোষণা কৰে "ইনাচ-চালাত ওৱা নুচুকি-ওয়া-মাইয়া-ওয়া মামাতি লিল্লাহি ৰাক্বিল আলামিন" অৰ্থাৎ "কোৱাহক, আমাৰ প্ৰাৰ্থনা, আমাৰ ত্যাগ, আমাৰ জীৱন আৰু মৰণ, সকলো বিশ্ব-প্ৰভু আল্লাহৰ বাবে (উৎসৰ্গিত) (৬ঃ১৬২)।

পৱিত্ৰ কোৰানত নামাজৰ লগে লগে বহু ঠাইত "জাকাত" (দান)ৰ কথাত আহিছে। নামাজ যেনেকৈ মুছলমানৰ সামাজিক ঐক্য, সংহতি আৰু ভাতৃত্ব প্ৰতিষ্ঠাৰ সহায়ক তেনেকৈ জাকাত প্ৰতিপূৰ্ণ, সহানুভূতিশীল আৰু ভাতৃত্ববোধ জগাই তোলাৰ সহায়ক। বাস্তৱিকতে সমাজৰ দীন-দৰিদ্ৰৰ প্ৰতি সাহায্য আৰু সহানুভূতি প্ৰদৰ্শনৰ মাধ্যমেৰে সমাজ কাঠামোক মজবুত কৰাই জাকাতৰ উদ্দেশ্য। জাকাতৰ অৰ্থঃ বৃদ্ধি আৰু শুদ্ধিকৰণ। ইয়াৰদ্বাৰা অভাৱগ্ৰস্ত ব্যক্তি অৰ্থপ্ৰাপ্ত হয় আৰু সমগ্ৰ সমাজৰ অৰ্থ বৃদ্ধিপ্ৰাপ্ত হয়। ধনীক শ্ৰেণীৰ ব্যক্তিয়ে ধনৰ অলংকাৰৰ পৰা মুক্তি লাভ কৰে, অর্থলিপ্সাৰ পৰা নিষ্কৃতি পায়। ফলত সেইজনৰ হৃদয় পৱিত্ৰ হয়। জাকাত ব্যৱস্থাই এফালে যেনেকৈ ব্যক্তিগত যোগ্যতা স্বীকৃত হৈছে, আনফালে তেনেকৈ সমাজৰ সেৱাৰ গুৰুত্ব আৰোপিত হৈছে।

"ৰোজা" বা "উপবাস" ইছলামৰ অন্যতম স্তম্ভ আৰু অন্য এটি অৱশ্যেকৰণীয়া উপাসনা। ৰোজা মূলতঃ আত্মিক অনুশীলন তথা আধ্যাত্মিক শক্তি সঞ্চয় আৰু ইয়ে মানুহক আল্লাহৰ নৈকটলাভত সমৰ্থবান কৰি তোলে। ৰোজাৰ সামাজিক আৰু সামূহিক শিক্ষা, নামাজৰ সামাজিক শিক্ষাতকৈ অধিক কাৰ্যকৰী আৰু শক্তিশালী। নামাজৰ শাৰীত ধনী-নিধনী, ধনী-দুখীয়া, সকলো সমান; কিন্তু বাস্তৱ পৰিৱেশত তেওঁলোকে বিভিন্ন ধৰণে জীৱন-নিৰ্বাহ কৰে। ৰোজাই ধনী-দুখীয়াৰ এই ভেদৰেখা নিশ্চিহ্ন কৰে। ৰোজাৰ সময়ত ধনী-দুখীয়া উভয়ে খাদ্য আৰু পানীয়ৰ পৰা বিৰত থাকে। ফলত সকলোৱে সমানেই ভোকৰ তীব্ৰ দংশন অনুভৱ কৰে। প্ৰাচুৰ্য্য থকা স্বত্বেও ধনীয়ে বুজিব পাৰে ভোকৰ কি জ্বালা; ফলত দৰিদ্ৰৰ লঘোণ

থকাৰ যি যন্ত্ৰণা তাৰ বাস্তৱ অভিজ্ঞতা লাভ কৰে। সেয়েহে সামাজিক জীৱনৰ ঐক্য আৰু সংহতি ৰোজাৰ এক বিশেষ অৱদান। ৰোজাৰ মাধ্যমেৰে আকৌ ফুটি উঠে সংযম আৰু কৃচ্ছতাৰ পৰিৱেশ।

পৱিত্ৰ "হজ্জ" বা "তীৰ্থ ভ্ৰমণ" ইছলামৰ আন এটি অন্যতম স্তম্ভ আৰু ইছলাম ভাতৃত্ববোধৰ আন্তৰ্জাতিকতাৰ নিদৰ্শন। হজ্জতে মানৱ জাতিৰ একত্ব আৰু বিশ্বভাতৃত্ব ঘোষণা কৰে। হজ উপলক্ষে পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশৰ মানুহৰ আৰৱ মৰুৰ পৱিত্ৰ মক্কা-মদিনাৰ ভূমিত সমবেত হয়। পাৰস্পৰিক প্ৰীতি, সৌহাৰ্দ্য ভালপোৱা জ্ঞাপন কৰে। সকলোৱে বুকু বুকু মিলি কান্ধত কান্ধ মিলাই, প্ৰাণে প্ৰাণে মিলি সাম্য-মৈত্ৰীৰ জয়যাত্ৰা ঘোষণা কৰে। এক অখণ্ড 'খোদায়ী পৰিয়াল'ৰ আল্লাহৰ বন্দা হিচাপে আল্লাহৰ গৃহ, পৱিত্ৰ কাবা-শ্বৰীফৰ সন্মুখত সকলো দেশৰ জাতি আৰু মানুহ যে সমাবেত হয় এনে নহয়; বৰং সকলোৰেই একেই পোছাক-পৰিচ্ছদ। একেই পৰিৱেশ 'এহৰাম' বা চিলাই নকৰা দুই টুকুৰা বগা কাপোৰ' পিন্ধি সকলো একাকাৰ হৈ যায়। তাত উচ্চ-নীচৰ পাৰ্থক্য প্ৰদৰ্শন কৰাৰ কোনো উপায়েই নাথাকে। বিশ্ব-ভাতৃত্বৰ এনে চৰম নিদৰ্শন আৰু কতোৱেই বিচাৰি পোৱা নাযায়।

সেয়েহে হজ্জ, কেৱল ধৰ্মীয় দায়িত্ব পালনতে সীমাবদ্ধ নাথাকি, মুছলিম বিশ্বৰ মাজত সম্প্ৰীতি আৰু সংযোগিতা বৃদ্ধিতে বৰঙনি যোগায়। হজ্জ বিশ্বৰ মুছলমানৰ মাজত এক অবিচ্ছেদ্য বন্ধন স্বৰূপ।

ওপৰৰ আলোচনাৰ পৰা সামাজিক আৰু ভাতৃত্ববোধৰ স্বৰূপ বিচাৰি বিশ্লেষণ কৰিলে দেখা যায় যে সত্যৰ সাক্ষ্য, সংকৰ্মৰ আদেশ আৰু অসং কৰ্মৰ পৰা বিৰত ৰখা কথাটো মুছলমান জাতিৰ দায়িত্ব আৰু এই দায়িত্ব পালনৰ বাবে মুছলমান সমাজৰ সৃষ্টি। এই উদ্দেশ্যে আৰু লক্ষ্য সম্পাদনৰ বাবে মুছলমানসকলক সংঘবদ্ধ জীৱন-যাপন কৰিবলৈ আদেশ দিয়া হৈছে।

পৱিত্ৰ কোৰানৰ নিৰ্দেশিত এই উদ্দেশ্যে সমাজ সংহতিৰো মূল। এটি ঐক্যবদ্ধ আৰু সংহত দল হিচাপে অৱস্থান কৰাৰ আকুল আহ্বান "তোমালোক সকলোৱে একত্ৰিত হৈ আল্লাহৰ ৰচীত মজবুতকৈ খামুচি ধৰা আৰু দল উপদলত বিভক্ত নহ'বা (৩ঃ১০৩)। হজ্জুৰে পাক হজৰত মুহাম্মদ (ছঃ) য়েও এই পথৰ ফালে মানুহক আহ্বান জনাইছে, সেয়া যি দেশ, যি বৰ্ণ, যি গোত্ৰ বা যি ভাষা-ভাষীক নহওক লাগিলে। যিয়ে আল্লাহত বিশ্বাস ৰাখে আৰু তদানুসাৰে কৰ্মজীৱন ধৰ্মজীৱন অতিবাহিত কৰে আৰু সেইসকলৰ বাবে এই আদেশ গোষ্ঠীৰ অন্তৰ্ভুক্তি অবিহনে গতান্তৰ নাই। এই ক্ষেত্ৰত এটি লক্ষণীয় বিষয় হ'ল যি কোনো দেশ কোনো বৰ্ণ গোত্ৰ বা ভাষাৰ অৱলম্বনৰ কেন্দ্ৰ কৰি মুছলমানক সংঘবদ্ধ হোৱাৰ বাবে আহ্বান জনোৱা নাই; বৰং একমাত্ৰ আল্লাহৰ পথত আল্লাহৰ নিৰ্দেশক কেন্দ্ৰ কৰি তেওঁলোকৰ সন্মিলিত হোৱাৰ নিৰ্দেশ দিয়া হৈছে।



সেয়েহে দেখা যায় ইছলামী জাতিয়তাৰ ভিত্তি বংশভিত্তিক, দেশভিত্তিক কিম্বা ভাষাভিত্তিক কোনো নীতি নহয়, আল্লাহৰ “একত্বই” এই গোষ্ঠীৰ ভিত্তি। প্রকৃত অৰ্থত আল্লাহ বিশ্বাসী হ’ব নোৱাৰিলে, পৰহেজগাৰী (পূণ্যব্রত) অৱলম্বন নকৰিলে আৰু পৰিপূৰ্ণভাৱে আল্লাহৰ নিৰ্দেশৰ প্ৰতি আনুগত্য প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰিলে— “আদৰ্শ সমাজ গঠন” সম্ভৱ নহয়। অন্যান্য মহাপুৰুষসকলৰ দৰে আমাৰ নবী হজৰত মুহাম্মদ (ছঃ)ৰ কৰ্ম আৰু চৰিত্ৰৰ পৰিশুদ্ধিৰ ভিত্তিত এক আদৰ্শ সমাজ গঠনৰ প্ৰয়াস আমি দেখিবলৈ পাওঁ। তেখেতে এই সমাজ কেৱল আল্লাহৰ নিৰ্দেশৰ ভিত্তিতেই গঢ়ি তুলিছে। ব্যক্তিগত খেয়াল খুচিৰ স্থান তাত লেখমাত্ৰও নাই। কেৱল আল্লাহ নিৰ্দেশিত চৰিত্ৰ দৃষ্টিৰ বাবে তেখেতে অহৰহ প্ৰচেষ্টা চলাই গৈছে। নিৰ্দেশ পালনত, নিষ্ঠাৰ তাৰতম্যৰ বাবে

এই সমাজ শক্তিশালী বা দুৰ্বল হ’ব পাৰে—সেয়া বেলেগ কথা। পৱিত্ৰ হাদিছ গ্ৰন্থত বৰ্ণিত আছে—“মান চাবসা-ওৱালাম ইউতি-বিউমুৰিল মুছলিমিনা ফালাইছা মিন্না।” অৰ্থাৎ যি ব্যক্তিয়ে প্ৰত্যহ টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই মুছলমানসকলৰ কল্যাণৰ কথা, সমস্যাৰাজি সম্পৰ্কে গুৰুত্বসহকাৰে চিন্তা-চৰ্চা নকৰে, সেইজন আমাৰ দলভুক্ত নহয়।” আনহাতে জাতি, ব্যক্তিসমূহৰ সমষ্টিৰ নাম। সকলো ব্যক্তি যদি আত্মকেন্দ্ৰিক হয় তেতিয়া হ’লে জাতিগতভাৱে তেওঁলোকৰ কোনো অস্তিত্ব নাথাকে। মুছলমান জাতি সম্পৰ্কে আল্লাহৰ নবী (ছঃ) ৰ এইটোৱেই নিৰ্দেশ যে “কোনো মুছলমানৰ চিন্তা-চৰ্চা, জিকিৰ আৰু কৰ্ম আত্মকেন্দ্ৰিক নহৈ মুছলমান জাতিকেন্দ্ৰিক হ’ব লাগে।”

হিংসা নকৰিবা ঈৰ্ষা নাৰাখিবা আৰু সম্বন্ধ নিচিঙিবা। □

মহলোকৰ বাণী

- অসৎ উদ্দেশ্যেৰে কোৱা এটা সঁচা কথা, মানুহে সৃষ্টি কৰা সকলো মিছা কথাতকৈ ভয়ংকৰ।
—উইলিয়াম ব্লেব
- শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী জীৱন দাঁতা পিতৃ-মাতৃতকৈও বেছি শ্ৰদ্ধাৰ পাত্ৰ। কাৰণ পিতৃ-মাতৃয়ে সন্তানক জন্মহে দিয়ে, জীৱন যাত্ৰাৰ প্ৰণালী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীহে নিৰূপণ কৰে।
—এৰিষ্টটল
- জনপ্ৰিয়তা বিচাৰি ফুৰাটো এটা অপৰাধ। নিজে নিবিচৰাকৈ আপোনা-আপুনি অহা জনপ্ৰিয়তাহে প্ৰকৃত সম্পদ।
—লৰ্ড হোলফাকম
- মানুহৰ সেৱাৰ মাজেদি মই ঈশ্বৰক লগ পাবলৈ বিচাৰো। কাৰণ ঈশ্বৰ স্বৰ্গতো নাই, পাতালতো নাই, আছে মাথো আমাৰ প্ৰত্যেকৰে অন্তৰত।
—মহাত্মা গান্ধী
- ভাল বিচৰাটো দানবীয়, ভাল কৰাটো মানৱীয় আৰু ভাল হোৱাটো স্বৰ্গীয়।
—জেমছ মাৰ্টিন



গানে কি আনে সুৰৰ সপোন.....

▲ অনামিকা তালুকদাৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মানৱীয় ভাৱধাৰাৰ ওপৰত আটাইতকৈ বেছি প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব পৰা কলা বিধেই হ'ল সংগীত। মানুহৰ অন্তৰক আনন্দ দিব পৰা সুমধুৰ ধ্বনিৰে কলাকাৰৰ মনোভাৱ ব্যক্ত কৰিব পৰা সংগীতৰ এক অদ্ভুত ক্ষমতা আছে। ই যেনেকৈ মানুহৰ মনোৰঞ্জনৰ আহিলা ঠিক সেইদৰে মানৱ মনক সতেজ আৰু জীপাল কৰি ৰখাৰো এক প্ৰধান উৎস। সংগীত সাধনাই মানুহৰ মনৰ দুখ, বিষণ্ণতা দূৰ কৰি স্বাস্থ্যৰ উন্নতি সাধন কৰাতো সহায় কৰে। প্ৰকৃতিৰ এই বিধ বহুসময় কলাই অপবিত্ৰ ভাৱ আঁতৰাই মানৱ মনক পবিত্ৰ আৰু দৃঢ় ভাৱাপন্ন কৰি তোলে। নিত্য নিয়মিত সংগীত চৰ্চা আৰু সাধনাই মানৱ হৃদয় বিশাল মহানুভাৱতাৰে পূৰ্ণ কৰি তুলিব পাৰে। সংগীতৰ সৈতে সাহিত্য, গণিত, বিজ্ঞান, কাৰিকৰী বিদ্যা আদি বিভিন্ন ধৰণে জড়িত হৈ আছে।

সংগীত কলা অতি প্ৰাচীন। কাৰ আৱিষ্কাৰ, সৃষ্টি সংগীতৰ অতীত ইতিহাসৰ কোনো তথ্য বিচাৰি পোৱা নাযায়। বিভিন্ন পৰিৱেশত মানুহৰ হৃদয়ত ঝংকাৰিত হোৱা আবেগ আৰু অনুভূতি ব্যক্ত কৰাৰ সহজাত মাধ্যম হিচাপেই হয়তো ইয়াৰ আৰম্ভণি। মানুহ আৰু প্ৰকৃতিৰ মায়াময় সম্বন্ধয়ো হয়তো সংগীত কলাৰ সৃষ্টিত অৰিহণা যোগাই আহিছে।

সংগীত এক প্ৰকাৰৰ সাহিত্য আৰু সাহিত্য এক প্ৰকাৰৰ সংগীত। সংগীত স্বৰযুক্ত, স্বৰ সংগীতৰ মূল। ভাষাৰ সমাৱেশ ঘটাই সংগীতক অধিক ক্ৰিয়াশীল কৰি ভিন ভিন গীতৰ কথা আৰু ভিন ভিন সুৰৰ মূৰ্চনাই শ্ৰোতাৰ মনলৈ বিভিন্ন ৰস আৰু ভাৱ কঢ়িয়াই আনে।

এইখিনিতে মন কৰিবলগীয়া কথা হ'ল গীত আৰু সংগীতৰ

মাজত কিন্তু যথেষ্ট পাৰ্থক্য আছে। গীত সংগীতৰে এটা ভাগ। গীতৰ লগত সংস্কাৰ সংযোগ কৰিলেই সি হয় সংগীত। সেইদৰে ৰাগ হ'ল সুৰৰ ৰূপভেদ (melodic form) আনহাতে তাল হ'ল ছন্দময় (Rhythmic form) ৰূপভেদ।

গণিতৰ লগতো সংগীতৰ সম্পৰ্ক যথেষ্ট মন কৰিবলগীয়া। 'সাংগীতিক গণিত' এটা বৰ আনন্দজনক বিষয়। ধ্বনিৰ কম্পনৰ অনুপাতৰ লগত স্বৰৰ যি পৰিৱৰ্তন হয় সেই পৰিৱৰ্তনে সংগীত আৰু কলাৰ প্ৰতি কোনো অনুৰাগ নথকা যেন লগা গণিতজ্ঞ সকলকো সংগীত চৰ্চাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তোলা দেখা যায়। বিশ্ববিখ্যাত পদাৰ্থ বিজ্ঞানী এলবাৰ্ট আইনষ্টাইনে এনে কাৰণতেই ভায়োলিন বজাবলৈ লৈছিল বুলিও শুনা যায়।

সংগীত শ্ৰৱণে বিভিন্ন দুৰাৰোগ্য ব্যাধিক আৰোগ্য কৰাত ধনাত্মক প্ৰভাৱ পেলায় বুলিও চিকিৎসকসকলে মত পোষণ কৰিছে। 'মিউজিক থেৰাপী' হ'ল সুৰ, তাল আৰু লয়ৰ জৰিয়তে মন, মগজুৰ আৰু পৰিৱেশৰ মাজত সম্পৰ্ক স্থাপন কৰি জীৱনৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক দিশসমূহক গুণগতভাৱে শক্তিশালী কৰি তোলা এক আধুনিক ব্যৱস্থা। এই থেৰাপীয়ে মানৱ জীৱনৰ শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক তিনিও দিশতে পৰিপূৰ্ণতা প্ৰদান কৰিব পাৰে। কোৰাণ, বাইবেল, গীতা, ভাগৱত আদি বিভিন্ন ধৰ্মগ্ৰন্থসমূহ পাঠ কৰোঁতেও সুৰ সঞ্চাৰ কৰাটো আমাৰ সকলোৰে অৱগত। ই ধৰ্মৰ সৈতেও সংগীতৰ সম্পৰ্কে বৃজায়। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে মানৱ জীৱনৰ শাৰীৰিক, চাৰিত্ৰিক, মানসিক, আধ্যাত্মিক প্ৰতিটো দিশতে সংগীত কলা ওতঃপ্ৰোতঃ ভাৱে জড়িত হৈ আছে। সংগীত মানৱ জীৱনৰ সুখ-দুখ, আবেগ অনুভূতিৰ এক স্বতঃস্ফূৰ্ত অভিব্যক্তি।

গীতৰ কথাৰে

শ্ৰী প্ৰণামী শৰ্মা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

To the Indians quality of serenity the Indian musician brings an exalted personal expression of union with the infinite, as in infinite love. Few modern composers of the west have achieved this.

—Tehudi Monuhin

মানুহে হেনো গীত গাব, বাদ্য বজাব আৰু নাচিবলৈ শিকিছিল কথা ক'বলৈ শিকাৰ বহুত আগতে। প্ৰাক্-ঐতিহাসিক যুগৰ এই সঙ্গীতৰ ধাৰা কেনে আছিল সেই বিষয়ে সঠিক ভাৱে জনাটো হয়তো এতিয়া আমাৰ পক্ষে সহজ নহয়। কিন্তু এই কথা নিঃসন্দেহে ক'ব পাৰি যে সৃষ্টিৰ পাতনিৰে পৰা মানৱ জাতিয়ে অন্তৰৰ আবেগ-অনুভূতি, হৰ্ষ-বিষাদ আদি প্ৰকাশৰ এটি প্ৰধান মাধ্যম হিচাপে গীত-বাদ্য আৰু নৃত্যক ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে। আমাৰ দেশত কেঁচুৱা টোপনি যায় গীত শুনি শুনি, বুঢ়াসকলে কীৰ্ত্তন-ভাগৱত পাঠ কৰে সুৰ ধৰি, কৃষক মজদুৰসকলে দিনটোৰ হাড়ভঙা খাটনি লাঘৱ কৰিবলৈ বিচাৰে সুৰ আৰু ছন্দৰ মাজেৰে। সামাজিক প্ৰায় সকলো উৎসৱ-অনুষ্ঠান, পূজা-পাৰ্বন আদিত গীত-বাদ্যৰ প্ৰচুৰ ব্যৱহাৰ আমি দেখিবলৈ পাওঁ। কেৱল সেয়ে নহয়, আমাৰ দেশত বহুতো ঠাইত সেই জাতিৰ ইতিহাস, স্মৰণীয় ঘটনা মনোৰম কাহিনী আদিও সংৰক্ষিত হৈ আছে মুখে মুখে চলি অহা বিভিন্ন গীত পদৰ মাজেৰে। এই দেশৰ মন্দিৰত গীত, পথাৰত গীত, হাবিত গীত, বননিত গীত, উঠোতে-

বহোঁতে, খাওঁতে-শোঁওতে আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ সকলো অৱস্থাতেই যেন সুৰ আৰু ছন্দৰ মধুৰ সমাবেশ।

Man does not live by bread alone— শৰীৰৰ আহাৰেই মানৱৰ কাৰণে যথেষ্ট নহয়, মনৰ খোৰাকো বিচাৰে। মানুহ কেৱল আহাৰ আৰু বতাহৰ দ্বাৰা চালিত এটা যন্ত্ৰ নহয়। মানৱ মনৰ প্ৰকৃত শক্তি আৰু আনন্দৰ উৎস হ'ল তাৰ মানসিক অৱস্থা, চিন্তাশক্তি আৰু অনুভূতিসম্পন্ন দৃষ্টিভংগী। সেয়েহে তাৰ সৰ্বতোমুখী বিকাশৰ বাবে শাৰীৰিক পুষ্টিৰ লগে লগে মানসিক পুষ্টিৰো প্ৰয়োজন। এই কথাৰ সত্যতা উপলব্ধি কৰিব পাৰিছিল ভাৰতীয় চিন্তাবিদসকলে হাজাৰ বছৰ আগতেই। তেওঁলোকে কৈছে—

সাহিত্য সঙ্গীত কলাবিহীন :
সাক্ষাৎপশুঃ পুচ্ছবিষানহীনঃ।
তুণ ন খাদন্নপি জীৱনমানঃ
তদ্ভাগধেয়ং পৰমং পশুনাং।।

এই একেখিনি কথাকে যেন প্ৰতিধ্বনিত হৈছে পিছৰ যুগৰ ইংৰাজী নাট্যকাৰ শ্বেক্সপিয়েৰৰ ৰচনাত—

The man that bath no music in himself, nor is moved with concord of sweet sounds, is fit for treasons, stratagems and spoils,... let not such man be trusted... □

সংগীতৰ অৰ্থ বুজি পোৱা মানুহৰ বাবে সংগীত যেন জীৱন-দায়িনী শক্তি।

ভূপেন্দ্ৰ সঙ্গীতৰ স্বৰ্ণীল ধাৰা

ঐ দীপজ্যোতি কুমাৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

যোৱা তিনিকুৰি বছৰে অসমৰ সঙ্গীত ক্ষেত্ৰখন সজীৱ কৰি ৰাখি সহস্ৰজনৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙাবলৈ নিজৰ কণ্ঠৰ শোণিত নিগৰোৱা ড° ভূপেন হাজৰিকাই গায়ক আৰু গীতিকাৰ হিচাপে আকাশ স্পৰ্শা জনপ্ৰিয়তাৰে, তেখেতৰ সঙ্গীতৰ স্বৰ্ণধাৰা নিগৰাই সকলোকে সন্মোহিত কৰি ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেখেতৰ অমৃত কণ্ঠত ধ্বনিত সুৰ, শব্দ আৰু বিষয়বস্তুৰে শ্ৰোতাৰ অন্তৰ তৰংগায়িত কৰি তোলে। অসমৰ আধুনিক গীতৰ ক্ষেত্ৰখনৰ যুগমীয়া প্ৰতিভা তথা মুকুট বিহীন সম্ৰাট হিচাপে খ্যাতি লাভ কৰিছে। ড° হাজৰিকা একেধাৰে গীতিকাৰ, সুৰকাৰ আৰু সঙ্গীতকাৰ। এই তিনিওটা ধাৰাতে সমান ব্যুৎপত্তি থকা কণ্ঠ শিল্পী অসমত কিয় সমগ্ৰ ভাৰততে তেনেই নগণ্য। তাহানিতে প্ৰকাশিত তেখেতৰ গীতৰ সংকলন পুথি জিলিকাব লুইতৰে পাৰ; সংগ্ৰাম লগ্নে আজি, আগলি বাঁহৰে লাহৰি গগণা আৰু বহিমান ব্ৰহ্মপুত্ৰ, ড° দিলীপ দত্তই প্ৰকাশ কৰা 'ভূপেন হাজৰিকাৰ গীত আৰু জীৱন ৰথ' আৰু শেহতীয়াভাৱে সাহিত্যিক আৰু গীতিকাৰ পদ্মশ্ৰী তফজ্জুল আলীদেৱৰ সংযোজন 'বিশ্ব নাগৰিক ড° ভূপেন হাজৰিকা' নামৰ গ্ৰন্থখনিত এই বিৰল প্ৰতিভাৰ গীতিকাৰৰ নিজা ৰচনা সংখ্যা প্ৰায় ৪০০টা গীত সংকলিত হৈছে। ইয়াৰ উপৰিও অসমৰ সাহিত্যৰথী ৰূপে খ্যাত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ, পাৰ্বতি প্ৰসাদ বৰুৱা আদিৰ বহুবোৰ গীতত সুৰ আৰু কণ্ঠ পৰিৱেশন কৰি খ্যাতি লভিবলৈ সমৰ্থ হৈছে। অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ এটা বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ কালৰ অনবদ্য শিল্প সত্তাৰ, জীৱন জোৰা সাধনাৰ ফল ভূপেন্দ্ৰ সঙ্গীতৰ স্বৰ্ণীল ধাৰা। তেখেতৰ যাদুকৰী কণ্ঠত মূৰ্ত্তিমান হোৱা কেইটিমান কালজয়ী গীত—'সাগৰ সঙ্গমত কতনা সাঁতুৰিলো', 'আকাশী গঙ্গা বিচৰা নাই', 'মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ', 'জিলিকাৰ লুইতৰে পাৰ', 'বিস্তীৰ্ণ পাৰৰে'। এই মন পৰশা গীতবোৰে অসমৰ সংগীত জগতখন বিশেষভাৱে অনুৰণিত কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। এই সময়ছোৱাতেই অসমীয়াই কোনোকালে পাহৰিব নোৱাৰা—শকুন্তলা, প্ৰতিধ্বনি, চিকমিক বিজুলী, লটিঘটি আৰু মন প্ৰজাপতি নামৰ কথাছবি কেইখনিত সন্নিৱিষ্ট কৰা গীতসমূহ অসমৰ সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত এক বলিষ্ঠ অৱদান।

হিন্দী বলয়ৰ অতি জনপ্ৰিয় শিল্পী—লতা, আশা, বফীচাহাব আৰু বাংলাভাষী দৰদী কণ্ঠ শিল্পী হেমন্ত মুখাৰ্জী, সন্ধ্যা মুখাৰ্জী, দীপ দৰ্শনৰ কণ্ঠেৰে ড° হাজৰিকা ৰচিত ভূপেন্দ্ৰ সংগীত অসমীয়াত

গোৱাই এক বিৰল ধাৰা প্ৰৱৰ্ত্তন কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়। তেখেতৰ একক চেষ্টাতেই অসমত ফিল্ম ষ্টুডিঅ স্থাপন আৰু অসমীয়া সত্ৰীয়া নৃত্যই সৰ্বভাৰতীয় নৃত্য হিচাপে পৰিগণিত হয়। তেখেতে বিৰল প্ৰতিভাৰ বলতে সঙ্গীত নাটক একাডেমীৰ অধ্যক্ষ আৰু দাদা চাহেব ফাল্কে বঁটা বিজয়ী সন্মানৰ অধিকাৰী হয়।

অসমীয়া জাতিৰ গৌৰৱ স্বৰূপ ভগৱান প্ৰদত্ত এক অমৃত কণ্ঠৰ অধিকাৰী ড° হাজৰিকাই—বৰগীত, গোৱালপৰীয়া লোকগীত, কামৰূপী লোকগীত, অসমৰ চাহবনুৱাসকলৰ বুমুৰ গীত, জিকিৰ গীত আদিত তেখেতৰ কণ্ঠৰ মিঠা সুৰেৰে অনুৰণিত কৰিছে। অসমৰ সংগীতৰ বিশেষকৈ আধুনিক গীতত জ্যোতিপ্ৰসাদ, বিয়ুংৰাভাৰ পদানুকৰণ কৰি তেখেতসকলৰ সমকক্ষ হ'বলৈ সমৰ্থমান হয়।

ভূপেন হাজৰিকাই নগৰীয়া বিহুগীতত এক নৱ জাগৰণ আনিলে। অসমৰ চুকে-কোণে সিঁচৰিত হৈ থকা সোণসেৰীয়া বিহুগীতবোৰৰ বিভিন্ন ধৰণৰ বিহু সুৰ বুটলি আনি দিনে দিনে নৱ সংযোজনেৰে বিহুগীতবোৰ অধিক জনমুখী কৰি তুলিলে। ড° হাজৰিকাৰ নতুন বিহুনাৰ জাত আৰু সুৰে বিহুগীতবোৰ উজ্বলাই তুলিলে। প্ৰাচীন বিহু গীতবোৰে তেখেতৰ সুৰলা কণ্ঠত তুলিবলৈ সক্ষম হ'ল।

অলপতে যোৱা ফেব্ৰুৱাৰী মাহত গুৱাহাটীৰ লতাশিল খেলপথাৰত শিল্পীজনাক 'অসম ৰত্ন' উপাধিৰে সন্মানিত কৰি সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাই যোগ্যজনক যোগ্য সন্মান আগবঢ়ালে। লগতে ছাত্ৰ সংগঠন আৰু আন আন জাতীয় অনুষ্ঠানসমূহ তথা সাংস্কৃতিক দলবোৰে অতি শৃংখলাবদ্ধভাৱে জনোৱা সম্বৰ্ধনা আছিল এক অতি বিশেষ ধৰণৰ। হাজাৰ হাজাৰ দৰ্শক শ্ৰোতাৰ সন্মুখৰ উচ্চ মঞ্চত বহি থকা বৰেণ্য শিল্পী ড° ভূপেন হাজৰিকাক ৬৭০ জন বিহুৱা নাচনীৰ হুঁচৰি দলটোৱে হুঁচৰি সামৰি দলবদ্ধভাৱে আঁঠুলৈ সেৱা জনাই দিয়া সন্মানে শ্ৰোতা দৰ্শকৰ মাজত এক আৱেগিক পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিছিল। ৮৫ বছৰীয়া দূৰন্ত তৰুণ ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ এই অভিবাদন গ্ৰহণ কৰি তেওঁ আৰু বহুত বছৰ জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰয়াস পালে বুলি মুক্তকণ্ঠে ঘোষণা কৰিলে।

শেষত মই নিজে এই মহান শিল্পী জনাক কোটি কোটি প্ৰণাম কৰি, তেওঁ আৰু বহুত বছৰ জীয়াই থকাৰ কামনা কৰিলো। ☐

পিৰামিড

শ্ৰী হিমাংশু বড়া
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

এয়া ক্ষেত্ৰতত্ত্ব বিষয়ক পিৰামিড নহয়। ই ইতিহাসৰ এক উজ্জ্বল সমল। এয়া পুৰণি বিশ্বৰ সপ্তম আশ্চৰ্য তথা অদ্ভুত গৌৰৱ। পিৰামিড হ'ল এক বৰ্গভিত্তিক চাৰিমহলীয়া ত্ৰিভুজ আকৃতিৰ এক দেখনীয়াৰ স্তম্ভ। পৃথিৱীৰ বিখ্যাত পিৰামিডসমূহ ৪৫০০ বছৰ পূৰ্বে নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল।

আনন্দৰ তথা আশ্চৰ্যপূৰ্ণ কথাটো হ'ল ৪৫০০ বছৰ পুৰণি মিচৰীয় ৰাজসকলৰ ঘৰ (মৃতদেহ ৰখা ঘৰ) বৰ্তমান নীল নদীৰ পাৰত দেখিবলৈ পোৱা যায়। মিচৰীয়সকলৰ বিশ্বাস যে যদি মৃতদেহ সংৰক্ষিত কৰি ৰখা যায় তেনেহ'লে আত্মা অনন্ত কাললৈকে জীৱিত। আনহাতে ক'ব পাৰি পিৰামিড হ'ল মিচৰীয় ৰজাৰ বিশাল কবৰ। মিচৰৰ বিশ্ববিখ্যাত 'মামী' (মছলাযুক্ত শুকান মৃতদেহ) বিলাকেই হ'ল পিৰামিডৰ ভিতৰুৱা সম্পদ। ইতিহাসে বৰ্ণোৱা মতে ২৭০০-১৭০০ খৃষ্টপূৰ্বলৈকে মিচৰৰ ৰজাসকলৰ মৃতদেহসমূহ পিৰামিডৰ এক গুপ্তস্থানত ৰখা হৈছিল আৰু য'ত সোণ আৰু বহুমূলীয়া সম্পদ ৰখা হৈছিল।

ঐতিহাসিক তথা পণ্ডিতসকলে বৰ্ণোৱা মতে মিচৰীয় সকলৰ ধৰ্মীয় বিশ্বাস মতে পিৰামিডৰ বাহ্যিক ফালটো ওপৰৰ পৰা তললৈ হেলনীয়াকৈ নামি অহাৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে। সেয়া হ'ল ৰজাৰ আত্মাই পিৰামিডৰ এই হেলনীয়া আৰু সূৰ্য্যৰ বক্ৰ ৰশ্মিৰ সৈতে বগাই উঠে আকাশলৈ আৰু একত্ৰিত হয় স্বৰ্গীয় দেৱতাসকলৰ লগত।

প্ৰতিটো পিৰামিডৰ ওচৰত দুটাকৈ সৰু সৰু মন্দিৰ দেখিবলৈ পোৱা যায় আৰু ইয়াতে ৰজাসকলৰ অস্তিম সংকাৰ কৰা হয়। উল্লেখযোগ্য যে ৰজাসকলে নিজৰ নিজৰ প্ৰেয়সীৰ নাম যুগমীয়া কৰি ৰাখিবলৈ ৰজাৰ পিৰামিডৰ ওচৰতে ৰাণীৰ বাবে সৰু সৰু পিৰামিড সজাইছিল। এইধৰণৰ চল্লিশটা পিৰামিড দেখিবলৈ পোৱা যায়। আনহাতে ৰাজকীয় কৰ্মকৰ্তাসকলৰ মৃতদেহ ৰখাৰ বাবে 'মাচটাবাচ' নামেৰে পিৰামিড সজোৱা হৈছিল আৰু ইয়াৰ ওপৰৰ অংশটো সমতল।

পৃথিৱীৰ বিখ্যাত প্ৰথম পিৰামিডটো ২৬৫০ খৃষ্টপূৰ্বত ইমহোটোপে 'ৰজা জছেৰ' কাৰণে নিৰ্মাণ কৰে। এই পিৰামিড-বিলাক উপ-পিৰামিড বুলি জনা যায়। মেমফিছত এই পিৰামিড-বিলাক অৱস্থিত। আল-জিজাৰ বিখ্যাত পিৰামিড যি নীল নদীৰ পশ্চিমফালে অৱস্থিত, তাত মুঠ দহটা পিৰামিড দেখা যায়। তাৰ ভিতৰত তিনিটা বিশ্ববিখ্যাত। ২৬০০-২৫০০ খৃষ্টপূৰ্বত মিছৰীয়া ৰজাসকলে এই পিৰামিডবিলাক নিৰ্মাণ কৰাইছিল। সকলোতকৈ ডাঙৰ পিৰামিডটো সজোৱা হৈছিল মাইছেৰিনাছৰ বাবে। উল্লেখযোগ্য যে পৃথিৱীৰ মহান 'স্পিনিংছ'খন ইয়াৰ কাষতে অৱস্থিত।

কুপুৰত অৱস্থিত পিৰামিডটোক বিখ্যাত পিৰামিড বুলি জনা যায়। যিটো নিৰ্মাণ কৰোতে বিশ লাখ শিলৰ টুকুৰা ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। প্ৰতিটো শিলৰ ওজন ২.৩ মেট্ৰিকটন। ই প্ৰায় ১৪৭ মিটাৰ ওখ আৰু ৫ হেক্টৰ মাটিত অৱস্থিত।

এই পিৰামিড সম্পৰ্কে অধ্যয়ন কৰিলে এক সাধাৰণ প্ৰশ্নৰ উদ্ভৱ হয়— কেনেকৈ এইবিলাক নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। প্ৰাচীন মিচৰত বিশেষ তেনেকুৱা লোৰ আধুনিক সঁজুলি নাছিল। তেওঁলোকে এই ডাঙৰ ডাঙৰ শিলবোৰ কাটিছিল তামৰ কৰতেৰে। কিছুমান ওচৰৰ নীল নদীৰ পৰা অনা হৈছিল আৰু আন কিছুমান দূৰৰ কোৱাৰীৰ পৰা অনা হৈছিল। এইবিলাক নিৰ্মাণৰ সময়ত বহুমূলীয়া পাথৰ তথা শিল ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল।

গ্ৰীক ঐতিহাসিকসকলে বৰ্ণোৱা মতে কাফুৰ বিখ্যাত পিৰামিডটো নিৰ্মাণ কৰোতে চাৰিমাছ আৰু এক লাখ শ্ৰমিক লাগিছিল। উল্লেখযোগ্য যে এইবিলাক তৈয়াৰ কৰা হৈছিল একমাত্ৰ বাৰিষা কালত যেতিয়া নীল নদীৰ পানীয়ে কৃষকৰ মাটি নষ্ট আৰু টান কৰি পেলাইছিল, য'ত খেতি কৰা অসম্ভৱ হৈ পৰিছিল।

দুখৰ বিষয় ইতিহাসৰ এই বহুমূলীয়া সমল তথা গৌৰৱৰ চিহ্নসমূহ সমাজৰ এক শ্ৰেণীৰ অবাধ্য লোকে ধ্বংস কৰি আছে। ইয়াৰ সম্পদসমূহ চুৰ কৰিছে। পৰৱৰ্তী যুগত ৰজাই এই পিৰামিড নিৰ্মাণৰ কাম বন্ধ কৰিছিল আৰু পৰ্বতৰ গুপ্ত ঠাইত নিজৰ মৃতদেহসমূহ ৰখাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। □

(লেখাটো যুগুতাওতে বিভিন্ন আলোচনী আৰু কাকতৰ সহায় লোৱা হৈছে।)



অংকন : মানস দাস, স্নাতক তৃতীয় বর্ষ



আত্মীয়

৯ ড° স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত

সহকাৰী অধ্যাপিক, অসমীয়া বিভাগ

গধূলি বজাৰৰ পৰা আহি ঘৰ সোমাইছোঁ। ৰুণাই চাহকাপ হাতত তুলি দি ক'লে 'অৰুণিমা বাইদেউ আহিছিল অলপ আগতে। বৰদেউতাৰ লগত কিবা এটা লাগিছে। মনটো বেয়া তেওঁৰ। তোমাক বিচাৰিছিল।'

'কি হ'লনো?'

'বৰদেউতাৰ কথা নাজানানে? বাইদেউৰো উপায় নোহোৱা হৈছে।'

আমাৰ কোৱাৰ্টাৰটোৰ পৰা সোঁহাতে চাৰিটা কোৱাৰ্টাৰ এৰি অৰুণিমা বাইদেউৰ কোৱাৰ্টাৰ। অৰুণিমা বাইদেউ আৰু মই সৰুতে একেখন স্কুলতে পঢ়িছিলো। বাইদেউ আমাতকৈ তিনিটা শ্ৰেণী ওপৰত আছিল। আমাৰ গাঁৱৰ ঘৰৰ পৰা বাইদেউহঁতৰ ঘৰলৈ এক কিলোমিটাৰমানহে হ'ব। অঞ্চলটোৰ ভিতৰতে পঢ়াই-শুনাই, স্বভাৱে-চৰিত্ৰই ভাল ছোৱালী আছিল তেওঁ। চাকৰিসূত্ৰে এতিয়া মই আৰু অৰুণিমা বাইদেউ সহকৰ্মী। গাঁৱৰ সম্বন্ধৰে বাইদেউৰ দেউতাকক আমি বৰদেউতা বুলি মাতে।

চাহকাপ খাই ৰুণাক বাইদেউৰ তাৰপৰা আহো বুলি কৈ ওলাই গ'লো। অৰুণিমা বাইদেউ ঘৰতে আছিল। আগফালৰ বাৰান্দাতে বহি আছিল তেওঁ। ময়ো কাষৰ চকীখনতে বহিলো।

'দেউতাক আজি গাঁৱলৈ ঘূৰি যাবলৈ কৈছে অ' জোনাক।'

'কিয়, কি হ'লনো?'

'মই অকলে থাকিব পাৰিম দিয়া। পইচা-পাতি যি লাগে পঠাই থাকিম। বাবায়ো দিব। তেওঁ গাঁৱত থকাই ভাল হ'ব।'

মই একো নামাতিলো। বৰদেউতাৰ কথা জানো। তেওঁলোকৰ গাঁৱৰ ঘৰখনৰ অৱস্থা বৰ ভাল নাছিল। বাইদেউৰ ভায়েক প্ৰাঞ্জল অৰ্থাৎ বাবাই আমাৰ লগতে পঢ়িছিল। এতিয়া সি কোনোবা এটা বেংকৰ অফিচাৰ। অৰুণিমা বাইদেউ, প্ৰাঞ্জল আৰু সৰু ভনীয়েক অনামিকা। তিনিওটা ল'ৰা-ছোৱালীয়েই পঢ়া-শুনাত ভাল। অৰুণিমা বাইদেৱে এম.এচ.চিত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান পাইছিল। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চাকৰিটোত সোমাই তেৱেঁই ভনীয়েক অনামিকাক খৰগপুৰত ইঞ্জিনিয়াৰিং পঢ়িবলৈ পঠালে।

এদিন দুদিনকৈ সময় বাগৰিল। বাইদেৱে ঘৰখনলৈ কিছু ৰস-পম আনিলে। বাবায়ো বেংকত চাকৰি পালে। অনামিকাই ইঞ্জিনিয়াৰিং পাছ কৰিয়েই দিল্লীৰ মাল্টি-নেশ্যনেল কোম্পানী এটা

সোমাল। ইতিমধ্যে বৰমা ঢুকাল। বাবাই বাইদেউৰ বিয়াৰ কথা উলিয়াইছিল বুলি ঘৰত মাহঁতে কোৱা শুনিছিলো। কিন্তু বাইদেৱে বিয়াত বহিবলৈ মন নকৰিলে। বয়সো হৈছিল তেওঁৰ। অনামিকাই একেলগে কাম কৰা কোনোবা এজনক বিয়া কৰালে। বাবায়ো বিয়া হৈ গ'ল। পৰিয়াল তাৰ লগতে থাকে। গাঁৱৰ ঘৰখনত বৰদেউতা অকলে থাকে বাবেই বাইদেৱে তেওঁক ইয়ালৈ লৈ আহিল। বৰদেউতাই প্ৰথমে আপত্তি কৰিছিল।

'নালাগে দে। তোৰ তাত মই বৰ বন্ধ বন্ধ পাওঁ।'

বাইদেৱে নুশুনিলে। 'এই বয়সত পানী এটোপা দিবলৈও কোনো নাই। অকলে কেনেকৈ থাকিব?'

বুজাই-বঢ়াই তেওঁ দেউতাকক লৈ আহিল।

বৰদেউতা আহিল হয়, পিছে আমাৰ ইয়াৰ পৰিৱেশটোৰ লগত তেওঁ খাপ খুৱাই চলিব জনা নাই আৰু চলিবলৈ চেষ্টাও কৰা নাই। হাল-কোৰ মৰা মানুহ তেওঁ। অহাৰ পিছদিনা ৰাতিপুৱাই আঠমূৰীয়াকৈ চুৰিয়াখন পিন্ধি আগফালে হাউলি থকা গছজোপাৰ ডালকেইটা কাটিবলৈ লাগিল। ৰাতি দেৱীলৈকে কিতাপ এখন পঢ়ি থকা বাবে বাইদেউ তেতিয়ালৈকে শুই আছিল। কাম কৰা ছোৱালীজনীয়ে দৌৰি গৈ তেওঁক জগাই দিলে।

'বাইদেউ, ককাই কি কৰিছে চাওকহিচোন।'

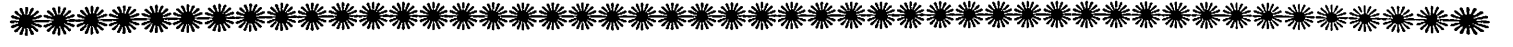
বাইদেৱে দেউতাকক জোৰকৈ ভিতৰলৈ মাতি আনিলে।

'পদূলিটো হালি অহা ডাল দুটাই তেতি ধৰিছে দেখি কাটি দিলো, তাতেনো কি হ'ল অ'?'

বাইদেৱে ভাল কানি-কাপোৰ পিন্ধি থাকিবলৈ দিলে তেওঁ বৰ অশান্তি পায়। বগলী পাখি যেন চুৰিয়া-কামিজ পিন্ধি বহি থকাটো তেওঁৰ বাবে অসম্ভৱ। চিঞৰি চিঞৰি কথা কয় বাবে ওচৰৰ মানুহে ফিচিঙা-ফিচিঙি কৰা বাইদেৱে জানে। ক'লেও নুশুনে। কোৱাৰ্টাৰটোৰ পাছফালে কোৰ মাৰিয়েই খেতি কৰিছে। কোনোবা সময়ত আঠমূৰীয়া চুৰীয়া, উদং ভৰিৰেই তাৰে কিবাকিবি এসোপামান চিঙি লৈ আমাৰ ঘৰো ওলাইহি।

'বোৱাৰী, এইখিনি থোৱা। বজাৰৰ বেপাৰীৰ বস্ত্ৰ খাই খাই তোমালোকে ঘৰৰ খেতিৰ পাচলিৰ সোৱাদেই পাহৰিছা। বুজিছা, আমাৰ ঘৰৰ লাও-কোমোৰা আনক বিলায়ো শেষ নহৈছিল।'

তেওঁ তেনেকৈ অহা দেখিলে ৰুণায়ো অস্বস্তি পায়। বাইদেৱে মানা কৰিলেও বৰদেউতাই নুশুনে।



‘থ অ’, গাঁৱৰ ল’ৰা সি। তাই চহৰৰ ছোৱালী হ’লে কি হ’ব, ভেম-গপ অকণো নাই। আৰু ক’বনো দূৰলৈ গৈছো মই! সৌটোহে ঘৰ। উদৰ সাত জনম গ’ল কেঁচা মাছ খাওঁতে, এতিয়া আৰু.....।’

ওচৰতে থকা বৰুৱাৰ তালৈ কেতিয়াবা মাক-দেউতাক আহে গাভী লৈ। তেওঁলোকৰ ঘৰ ইয়াতে, বেলতলাৰ ফালে। দামী গাভীত দ্ৰাইভাৰে লৈ আহে। দুঘণ্টামান থাকি গুছি যায়। এদিন বৰদেউতাই তেওঁলোক অহা দেখা পাই যেনেদৰে আছিল তেনেদৰেই গৈ তেওঁলোকৰ ঘৰ ওলালগৈ।

‘বোলো ওচৰতে থাকো, কেতিয়াবা বাটত খুন্দিয়াই গ’লেও ইজনে সিজনক চিনি নাপাম। সেয়েহে মাত এষাৰ লগাই যাওঁ বুলি আহিলোঁ।’

বৰুৱাৰ লগতে মাক-দেউতাকেও হয়তো গাঁৱলীয়া মানুহজনক পছন্দ নকৰিলে। তেওঁক বহক বুলিও নক’লে। পিছদিনা ক্লাচলৈ বুলি ওলাই যাওঁতে বৰুৱাক লগ পালো—

‘কাকতি, এই অৰুণিমা চৌধুৰীৰ ঘৰত থকা বুঢ়াজন কোনহে?’

‘তেওঁৰ দেউতাক।’

‘অ’, হয় নেকি?’

এটা তীৰ্থক হাঁহি মাৰি বৰুৱা আঁতৰি গৈছিল।

অৰুণিমা বাইদেৱে কামকৰা ছোৱালীজনীৰ পৰা কথাটো গম পাইছিল। বৰদেউতাই হ’লে তেওঁক একো কোৱা নাছিল। বৰদেউতাৰ কাৰণেই হ’বলা মোৰ সৈতেও বাইদেউৰ ঘনিষ্ঠতা বাঢ়িছিল। বাইদেউক মই যথেষ্ট শ্ৰদ্ধা কৰোঁ। ৰুণায়ো তেওঁক ভাল পায়। আমাৰ আগত তেওঁ বৰদেউতাৰ কাৰণে পোৱা অসুবিধাৰ কথা কৈও আকৌ নিজেই কয়—

‘কিনো কৰিবা, তেনেকৈয়ে জীৱনটো কটালে। এতিয়ানো বুঢ়া শালিকাই কি মাত লগাব। থাকক নিজৰ মতে।’

বাৰান্দাত বহি থকাতে বাইদেউৰ কামকৰা ছোৱালীজনীয়ে চাহ দুকাপ দি গ’ল।

‘বৰদেউতা ক’ত?’

‘আছে নিজৰ কোঠাতে।’

‘আজি কিবা কৰিলে হ’ব পায়!’

‘তোমালোকৰ অনন্তকে লগত লৈ মালিগাঁৱলৈ গৈছিল, ধূতি দুখন আনিবলৈ। বৰুৱাৰ ছোৱালীজনীক বোলে কোনোবা এটা ল’ৰাৰ লগত বাইকত উঠি যোৱা ৰাষ্ট্ৰত দেখা পাই আহিল। তাকে তেওঁ আহি পায়েই কোবাকুবিকৈ গৈ বৰুৱাৰ মিচেছক জনালেগৈ। আবেলি ক্লাচৰ পৰা আহি পাইছোঁহে মাত্ৰ, বৰুৱা-বৰুৱানী দুয়ো আহি ওলালহি। দেউতাই হোৱাই নোহোৱাই তেনেকৈ তেওঁলোকৰ ছোৱালীৰ কথা ক’বলৈ যোৱাটো যে কিমান বেয়া কথা হৈছে ভদ্ৰ ভাষাৰে যিমান বেয়াকৈ ক’ব পাৰি কৈ গ’ল। যাওঁক দিয়া তেওঁ। ইয়াৰ পৰিৱেশে তেওঁক সুজা নাই। নিজৰ ঠাইতে থাকক। লগত থাকিবলৈ ল’ৰা এটা বিচাৰি দিম।’

বৰুৱাৰ ছোৱালীজনীক ল’ৰা এটাৰ লগত মাজেৰে বতাহো সোমাব নোৱাৰাকৈ চেপা লাগি বাইকত বহি ঘূৰি ফুৰা ময়ো দেখিছোঁ। সৰু ছোৱালী, যোৱা বছৰ হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী পাছ কৰিছে মাত্ৰ। কিন্তু বাটৰ কচু কোনে গাত ঘাঁহি লয় বুলি মন-কাণ নকৰাকৈ থাকো। ল’ৰাটোক দেখিলেই ভাল ল’ৰা নহয় যেন ধাৰণা এটা হয়। বৰদেউতাই চাগৈ তাকে দেখি সহিব নোৱাৰি মাকক ক’লেগৈ।

বৰদেউতাক মাত নলগোৱাকৈয়ে আহি ঘৰ পালোহি।

গল্প হ’ল বিন্দুত সিন্ধু বিচৰাৰ, বিজুলীৰ চমকনিত পৃথিৱী চোৱাৰ এক শিল্প।

পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ প্ৰভাৱত সাহিত্যৰ এই অংগ অসমীয়া সাহিত্যত

সংযোজিত হৈছিল।



এটা ফোন কল আৰু ৰং নাম্বাৰ

ঐ স্বত্বাৰাজ ডেকা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

বগা বগা কাগজত নীলা নীলা আখৰেৰে অবিৰাম ব্যস্ত ৰাকেশ প্ৰেম কাহিনী লিখাত। ৰাকেশ ডেকা কে চি দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ। এইবাৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ। যদিও সৰুৰ পৰা সি ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়ি আহিছে তথাপি অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি তাৰ বিশেষ আগ্ৰহ আছে। মাজে মাজে কবিতা, গল্পও লিখে। সেইদিনাও সি ব্যস্ত আছিল তাৰ জীৱনৰ এটি আধৰুৱা প্ৰেম কাহিনী কলমেৰে পূৰ্ণ কৰাত। এনেতে তাৰ ম'বাইল ফোনটো বাজি উঠিল। সি ফোনটো আগ্ৰহেৰে চালে কিজানি তাৰ হেৰোৱা প্ৰেমৰ ঠিকনা দিবলৈ কোনোবাই ফোন কৰিছে। ফোন নম্বৰটো অচিনাকি! সি অচিনাকি নম্বৰ দেখি খন্তেক বৈ ফোনটো ৰিচিভ কৰিলে। সি ফালৰ পৰা এক হিয়া চুই যোৱা কোমল কণ্ঠস্বৰ ভাহি আহিল। Hello..... ভাস্কৰ। ৰাকেশে ভাস্কৰ শব্দটো শুনি আচৰিত হৈ সুধিলে—কোন ভাস্কৰ? অচিনাকি কণ্ঠই ৰাকেশে ভাস্কৰ কোন বুলি সোধাত যেন হতভম্ব হৈ গ'ল আৰু নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে তাক গালি দি গ'ল। সিওঁ অচিনাকি কণ্ঠৰ গালিবোৰ একেধাৰে শুনি গ'ল। কিন্তু সি বুজি পোৱা নাই কি কাৰণে সি গালি শুনি আছে? অচিনাকি কণ্ঠই এক মুহূৰ্ত্তত গালি পাৰি পাৰি ভাগৰি গ'ল আৰু মৌন হৈ গ'ল। তেতিয়া ৰাকেশে প্ৰশ্ন কৰিলে— আপুনি মিছাতে মোক কিয় গালি পাৰি আছে? মই কি জগৰ লগালো? অচিনাকি কণ্ঠই এইবাৰ হুকুকাই কান্দি পেলালে আৰু ক'লে তুমি চিনি পাইয়ো কিয় অচিনাকিৰ ভাও ধৰিছা? তুমি মোক বৰ্বাদ কৰি পেলালা। মোক দিয়া শাস্তিৰ ফল তুমি পাবাই। এইখিনি কৈয়েই অচিনাকি কণ্ঠৰ ফোন কাট খাই গ'ল। ৰাকেশ মুহূৰ্ত্ততে হতবাক আৰু আচৰিত হৈ গ'ল। কোন সেইজনী? কিয় গালি দিলে মোক? কাৰ জীৱন মই বৰ্বাদ কৰিছো? সি এইবাৰ Call back কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু ফোন নালাগিল, Switch off....। সি বাৰে বাৰে ফোনটো লগাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। নাই ফোন নালাগিল। সি বিৰাট অস্বস্তিত পৰিল। কোন বাৰু সেইজনী? সি বাৰে বাৰে ফোনটো লগাবলৈ চায়ো অসমৰ্থ হ'ল। শেষত ভাগৰি পৰিল। কোনোমতে চকু কেইটা মুদি টোপনি যাবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

অ'ই ৰাকেশ কলেজলৈ নাযাৱ নেকি? সি ধমহুকৈ সাৰ পালে দেবব্ৰতৰ কণ্ঠত। উঠিয়েই ম'বাইল ফোনটো চালে—ন বাজি গ'ল। সি তৎক্ষণাত বিচনাৰ পৰা উঠি দেবব্ৰতক চিঞৰিলে—অ'ই দেব ৰাতিৰ ভাত কেইটাই বাঢ়ি দিবি। দেবই তাৰ কথা শুনি ক'লে— বিচনাৰ পৰা উঠিয়েই ভাত বিচাৰিছ যে দাত ব্ৰাচ, গা-পা নোধোৱ

নেকি? সি ব্ৰাথকমলৈ দৌৰি দৌৰি গৈ ক'লে—ধুম। আজি গোস্বামী ছাৰে ন বজাত Project দিয়াৰ কথা আছিল। আমাৰ গ্ৰুপৰ মোকে leader পাতিছিল। আজি গালি খালো! তহঁতৰে ভাল, ক্লাচ নাথাকে ৰাতিপুৱা। ৰক্তিম আৰু অপূৰেতো ১২ বজাত উঠিলেও কথা নাই। সিহঁতৰতো evening-ত হে ক্লাচ থাকে। সি লৰা-ধপৰাকৈ গা-পা ধুই কলেজ ১০ বজাত পালেগৈ। সি ৰুটিনখন চাই ১১ নম্বৰ ৰুমত ক্লাচ থকা দেখি দৌৰি গ'ল। গৈ দেখিলে ক্লাচত সকলোৱে আড্ডা মাৰি আছে। লগৰ এজনক সোধাত ক'লে—আজি গোস্বামী ছাৰ এবছেন্ট বোলে। সি যেন স্বস্তিৰ নিশ্বাস পেলালে। উস ৰক্ষা, নহ'লে যে আজি ছাৰে শুদাই নেৰিলে হয়। সি ক্লাচ অফ দেখি Common Room লৈ খোজ ল'লে। এনেতে তাৰ ফোনটো বাজি উঠিল। সি ফোনটো পকেটৰ পৰা উলিয়াই চালে। দেখিলে আকৌ সেই অচিনাকি নম্বৰটো। সি ফোনটো ৰিচিভ কৰিবলৈ Common Room লৈ দৌৰি গ'ল। কিন্তু ফোনটো ইতিমধ্যে কাট খাই গ'ল। এইবাৰ সি Call back কৰিলে। কাণত জুবিনৰ এক দুখৰ Hello tune ভাহি আহিল। সি আবেগিক হৈ অধীৰ আগ্ৰহেৰে ফোনটো ৰিচিভ কৰালৈ অপেক্ষা কৰিলে।

অচিনাকি কণ্ঠই Hello বুলি মাত দিলে। ৰাকেশে যেন ৰাতিৰ পৰা তাই কোন জানিবলৈ দুৰ্বাৰ হেঁপাহ কৰি আছিল। সি একেলেঠাৰিয়ে সুধি গ'ল—Hello আপুনি কোনে কৈছে? ক'ৰ পৰা কৈছে? মই আপোনাক চিনি নাপাওঁ। আপুনি কালি ৰাতি কিয় গালি পাৰি ফোনটো Switch off কৰি থ'লে। অচিনাকি কণ্ঠই যেন এইবাৰ বুকু ডাঠ কৰি ক'লে—হ'ব হ'ব, চিনি নাপাই যেতিয়া অচিনাকি হৈয়েই কথা পাতিম। কালি তোমাৰ টোপনি নাছিল ন? জানি শুনিয়েই ফোনটো Switch off কৰি থৈছো। তুমি মোক পাহৰি গ'লেও ফোন try কৰা স্বভাৱ যে এতিয়াও আছে সেয়া মই ভালদৰেই জানো। আৰু যেতিয়া ফোন লগাব চেষ্টা কৰিও অসমৰ্থ হৈ এটা সময়ত ভাগৰি পৰা যায় সেই অভিজ্ঞতা মোক তুমিয়েই দিছিল। ৰাকেশ যেন এইবাৰ আগতকৈ বেছি আচৰিত হৈ গ'ল। সি আকৌ ক'লে—Hello আপুনি কোন? মই আপোনাক সঁচাকৈ চিনি পোৱা নাই। কালি মোৰ বহু দেৰিলৈ টোপনি অহা নাই সঁচা কিন্তু মোৰ স্বভাৱৰ কথা আপুনি কেনেকৈ জানিলে। এইবাৰ অচিনাকি কণ্ঠই অলপ খঙত ক'লে—ঠিক আছে মোক চিনিব নালাগে। তুমি মোক দিয়া gift বোৰ লৈ যাবাহি আৰু মোক তোমাৰ জীৱনৰ পৰা



চিৰবিদায় জনাই দিবা। এনেতে ফোনটো কাট খাই গ'ল। ৰাকেশে আকৌ ফোন লগাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু ফোনটো নালাগিল। এইবাৰ তাৰ Balance শেষ হৈ যোৱা বাবেহে ফোনটো কাট খাই গৈছে। অচিনাকি কণ্ঠৰ এই আচৰিত আৰু আচহুৱা কথাবোৰ শুনি তাৰ যেন তহঁলৈ দয়া উপজিল। সি নিজেও কাৰোবাৰ পৰা প্ৰতাৰিত হোৱাৰ যন্ত্ৰণাত আছিল। সি অনুভৱ কৰিলে তহঁৰ যন্ত্ৰণা। অচিনাকি সেইজনীও হয়তো কাৰোবাৰ পৰা প্ৰতাৰিত হৈছে আৰু ভুলতে তাৰ নম্বৰত ফোন কৰিছে। সি তহঁক ভালদৰে জানিব বিচাৰিলে আৰু যদি তাই এইবাৰ ফোন কৰে তহঁক লগ ধৰাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিব বুলি মনতে ঠিৰাং কৰিলে। সেইদিনা আৰু তাৰ class কৰা নহ'ল। সি অচিনাকি কণ্ঠৰ কথাবোৰ ভাবি ভাবিয়েই ৰুমলৈ উভতিল। কোন বাৰু সেইজনী? কি নাম তহঁৰ? ক'ত থাকে বাৰু তাই আদি নানান প্ৰশ্নই তাৰ মনত খুন্দিয়াই থাকিল।

অ'ই ৰাকেশ আজি ৰবিবাৰ, ক্লাছো নাই, এপাক উমানন্দৰ পৰাই ফুৰি আহো ব'ল। ৰক্তিম সূধিলে তাক। দেবব্ৰত আৰু অপূৰেও হয়ভৰ দিলে। অ'ই ব'ল ব'ল, বহুদিন ক'তো যোৱাই নাই। ৰাকেশে সিহঁতৰ কথা শুনি ক'লে— মই নাযাও দে। তহঁত কেইটাই ফুৰি আহ। মোৰ গাটোও ভাল নহয়। তেতিয়া অপূৰে মাত দিলে— তোৰ কি হৈছে অ'? অনিন্দিতাৰ লগত Break up হোৱাৰ পিছৰ পৰাই তই দেখোন মনটো মাৰি থকাই হ'লি। এনেকৈ ভাবি থাকি একো লাভ নাই। তেতিয়া দেবব্ৰতে মাত দিলে— আৰে ভাই ছোৱালীৰ আকাল লাগিছে নেকি? নতুন ছোৱালী চা না। তেতিয়া ৰাকেশে সিহঁত তিনিওটাক উদ্দেশ্য ক'লে— 'নহয় অ' সেইটো কথা, কাৰোবাক পাহৰো বুলি পাহৰিব পাৰি নেকি? তহঁক মই আজিও পাহৰিব পৰা নাই।' আজি দুদিন মানৰ পৰাই কোনোবা এজনী ছোৱালীয়ে ফোন কৰি কিবা আবোল-তাবোল কৈ আছে। মই ঠিক ধৰিব পৰা নাই কোন সেইজনী? তেতিয়া অপূৰে মাত দিলে— তোৰো যে আৰু! ছোৱালীৰ টেনচনেই তোক খাই পেলালে। তই যদি নাযাৱ আমি যাওঁ। তই নহ'লে ঘৰতে অকলে অকলে Holiday উদযাপন কৰি থাক। অপূৰ সুৰতে সুৰ মিলাই ৰক্তিম আৰু দেবব্ৰতেও ক'লে— আমি যাওঁ। তোৰ জীৱনৰ পৰা কোন দিনা ছোৱালীৰ টেনচন যায় তাৰ ঠিক নাই। সিহঁত তিনিওজন ৰুমৰ পৰা ওলাই গ'ল। ৰাকেশে বিচনাতে শুই থাকিল।

ৰাকেশ, দেবব্ৰত, ৰক্তিম আৰু অপূৰ চাৰিওজনে ঘৰভাড়া লৈ জালুকবাৰীত থাকে। চাৰিওজন যদিও বেলেগ বেলেগ ঠাইৰ কিন্তু সিহঁত নলেগলে লগা বন্ধু। ৰক্তিম আৰু অপূৰ কটনত পঢ়ে, দেবব্ৰত বি. বৰুৱা কলেজত পঢ়ে। সিহঁতৰ যদিও কলেজ বেলেগ বেলেগ হয় তথাপি গোটেই কেইটাই এটাই আনটোৰ আগত মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰে। দুখতো এটাই আনটোৰ সমভাগী হয়।

আজি এসপ্তাহ ধৰি অচিনাকি কণ্ঠৰ কোনো ফোন অহা নাই। ৰাকেশেও ফোনটো লগাবৰ চেষ্টা কৰা নাই। কিন্তু তাৰ কৌতুহলী

মনে বাৰে বাৰে অচিনাকি কণ্ঠৰ কথাই ভাবি আছে। তহঁৰ সৈতে ভালদৰে পৰিচয় হ'বলৈ, চিনাকি হ'বলৈ সি যেন ব্যাকুল হৈ আছে। ইফালে প্ৰথম প্ৰেমৰ প্ৰতাৰণাই তাক বাৰুকৈয়ে অকলশৰীয়া কৰি পেলাইছে। সি যেন কাৰোবাৰ প্ৰয়োজন আকৌ অনুভৱ কৰিছে। সি আৰু ৰ'ব নোৱাৰিলে। ফোনটো টেবুলৰ পৰা হাতত লৈ অচিনাকি কণ্ঠৰ ফোন নম্বৰ ডাইল কৰিলে।

ৰাকেশ : হেল্ল' আপুনি কোন বাৰু?

অচিনাকি কণ্ঠ এইবাৰ যেন অলপো আচৰিত নহ'ল। হয় Mr. মোক ক্ষমা কৰিবা। সেই দুদিন আপোনাক মিছাতে গালি পাৰিলো। মোৰ নম্বৰটো আচলতে ভুলকৈ লাগিছিল আপোনাৰ তাত। পিছত আপোনাক ফোন কৰিম কৰিম বুলি লাজে ভয়ে কৰিবই পৰা নাই। আপুনি ফোনটো কৰি ভালৈই কৰিলে। মোক ক্ষমা কৰিব। কিন্তু আপোনাৰ কণ্ঠ মই ফোন কৰা মানুহজনৰ লগত বেচ মিল আছে।

ৰাকেশ : ঠিক আছে বাৰু its OK। বেয়া নাপায় যদি আপোনাৰ নামটো জানিব পাৰিম নেকি?

অচিনাকি কণ্ঠ : অ' মোৰ নাম! মোৰ নাম জানিনো আপুনি কি কৰিব?

ৰাকেশ : নহয় মানে! ঠিক আছে আপুনি সংকোচ কৰিছে হ'বলা। নালাগে বাৰু নামটো ক'ব। ৰাকেশৰ কথাত এইবাৰ অচিনাকি কণ্ঠই অলপ দুৰ্বলতা দেখুৱাই ক'লে— 'বেয়া নাপাব কৈ আছে নামটো। মোৰ নাম অক্ষৰা মহন্ত। ঘৰ তেজপুৰত। কিন্তু আপোনাৰ নামটো?'

ৰাকেশ যেন এইবাৰ হতভম্ব হৈ গ'ল।

ৰাকেশ : কি আপোনাৰ ঘৰ তেজপুৰত? আপুনি অনিন্দিতাৰ friend নহয়টো?

অচিনাকি কণ্ঠই এইবাৰ আচৰিত হোৱা দেখুৱাই ক'লে— 'অনিন্দিতা কোন? মইতো কোনো অনিন্দিতাক চিনি নাপাওঁ।'

ৰাকেশে অক্ষৰাৰ কথাত অলপ সন্দেহ প্ৰকাশ কৰিলে। অনিন্দিতা তাৰ ex-girl friend। তাইৰো ঘৰ তেজপুৰতেই আছিল। Break up হ'বৰ এমাহো ভালদৰে হোৱা নাই। সি অক্ষৰাৰ বাৰুকৈয়ে সন্দেহ কৰিলে। তথাপিও সি মনত অলপ দৃঢ়তা দেখুৱাই ক'লে— 'নাই নাই অনিন্দিতা মোৰ কোনো নহয়, এনেয়ে চিনি পাইছিলো। তাইৰো ঘৰ তেজপুৰতেই আছিল।

অক্ষৰা : আপোনাৰ নামটো নক'লে যে?

ৰাকেশ : মোৰ নাম ৰাকেশ ডেকা। ঘৰ মঙ্গলদৈত। এতিয় জালুকবাৰীত মেচ কৰি আছে।

সেইদিনা সি আৰু বেচি কথা নাপাতিলে। কিবা অজুহাত দেখুৱাই ফোনটো কাটি দিলে।

ৰাকেশৰ অক্ষৰাৰ প্ৰতি কিন্তু বাৰুকৈয়ে সন্দেহ ঘনীভূত হৈ গ'ল। অনিন্দিতা তাৰ ex-girl friend। বহু সৰুৰ পৰাই দুই



দুয়োকে ভাল পাইছিল। কিন্তু যোৱা মাহত অনিন্দিতাই তাৰ সৈতে বিনা কাৰণত সম্পৰ্ক ছেদ কৰি দিলে। তাইৰ ফোন নম্বৰো সলনি কৰি পেলাইছে। এই এমাহ বাকেশে নৰক যন্ত্ৰণাত ভুগি আছে। কেৱল অনিন্দিতাৰ কথাই ভাবি আছে, সি কি ভুল কৰিলে যে অনিন্দিতাই তাৰ সৈতে থকা প্ৰেমৰ বহু বছৰীয়া সম্পৰ্ক নস্যাত্ কৰি দিলে। সি ভাবি ভাবি একোৱেই উত্তৰ পোৱা নাই। বাকেশৰ দেউতাকৰ চাকৰিৰ অৱসৰৰ দুবছৰ হ'ল। দেউতাকৰ লগত কৰ্মসূত্ৰে সিহঁত তেজপুৰতেই আছিল। অনিন্দিতা আৰু বাকেশ দুয়ো সৰুৰ পৰা তেজপুৰত একেখন স্কুলতে পঢ়িছিল। তাতেই সিহঁতৰ চিনাকি আৰু পিছলৈ দুয়োৰে মাজত প্ৰেম হৈ গৈছিল। অনিন্দিতাও হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পাছ কৰি গুৱাহাটীলৈ আহিছে। এতিয়া তাই সন্দিকৈ ছোৱালী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী। গুৱাহাটীলৈ অহাৰ পিছতো সিহঁতৰ প্ৰেম ঠিকেই চলি আছিল। কিন্তু হয়তো গুৱাহাটীৰ আধুনিকতাত পৰি অনিন্দিতাই নিজৰ লগতে বাকেশকো পাহৰি পেলালে। বাকেশে আজি সেয়াই ভাবিবলৈ বাধ্য হৈছে।

সয়ম বাগৰি গ'ল। বাকেশ আৰু অক্ষৰাৰ মাজত ফোনত ঘনিষ্ঠতাও বাঢ়ি গ'ল। দুয়ো যেন ফোনত দিনত এবাৰ কথা নপতাকৈ থাকিবই নোৱাৰে। সি লাহে লাহে অনিন্দিতাৰ কথাও পাহৰিবলৈ ধৰিলে। আজি ছমাহ ধৰি অক্ষৰা আৰু বাকেশৰ মাজত ফোনত বাৰ্তালাপ চলিল। দুয়ো দুয়োৰে বহু কথাই জানিলে। বাকেশৰ দৰে অক্ষৰাও কাৰোবাৰ পৰা প্ৰতাৰিত। কিন্তু অক্ষৰাই আজিলৈকে তাইৰ কথাবোৰ খুলি কোৱাই নাই। দুয়োজনে যদিও এটাই আনটোক দেখা নাই তথাপি সম্পৰ্ক কিন্তু বহুদূৰ আগবাঢ়ি গ'ল।

আজি নবেম্বৰ মাহৰ ১১ তাৰিখ, অক্ষৰাৰ Birthday। এই শুভ দিনটোতে সিহঁতে দেখা দেখি হোৱাৰ আগতীয়া পৰিকল্পনা আছিল। দুয়োৰে কৌতূহলী মনে ৰাতিপুৱাৰ পৰাই মিলনৰ মুহূৰ্ত্তলৈ অপেক্ষা কৰি আছে। আজিটো ৰাতি পাৰ্টি লাগিব বুলি অপূৰ্ব, ৰক্তিম আৰু দেবব্ৰতহঁতেও কৈ দিছে। যদি অক্ষৰা বাকেশৰ মনৰ পচন্দৰ হয় তেন্তে বাকেশেও সিহঁতক পাৰ্টি দিম বুলি কথা দিছে। সন্ধিয়া ঠিক চাৰি বজাত দীঘলীপুখুৰী পোৱাকৈ অক্ষৰাই তাক মাতিছে। বাকেশেও সময়তকৈ ৫ মিনিট আগতেই হাজিৰ হ'ল। অক্ষৰা তেতিয়াও আহি পোৱা নাই। সি বাৰে বাৰে ম'বাইলটো উলিয়াই সময় চাই আছে। সময় পূৰা চাৰিটা বাজিছে। ওচৰৰে যোৱা প্ৰত্যেকজনী ছোৱালীকে সি চাই গৈছে। কিজানি তাৰ মাজতেই ক'ৰবাত সোমাই আছে অক্ষৰা মহন্ত, যাৰ লগত দেখাদেখি নোহোৱাকৈ সি ইমান দিন ফোনত কথা পাতি আছে। সময় চাৰি বাজি পাঁচ মিনিট গুচি গ'ল। তেতিয়াও অক্ষৰাৰ কোনো খবৰ নাই। এনেতে ম'বাইলত এটা মেচেজ আহিল। সি মেচেজটো খুলি চালে। অক্ষৰাই পঠাইছে। তাক আৰু ১৫ মিনিট ৰ'ব দিছে। সি যেন আৰু ১৫ মিনিট ধৈৰ্য্য পৰীক্ষা কৰিব লগা হ'ল। সি দীঘলীপুখুৰীৰ পাৰে পাৰে বহি থকা সকলো প্ৰেমিকযুগলক চাই গ'ল। তাৰ পুৰণি কথাবোৰে মগজুক খুন্দিয়াব ধৰিলে। গুৱাহাটীলৈ

অহাৰ পিছত এইখন পাৰ্কতে অনিন্দিতা আৰু বাকেশে বহু সন্ধিয়া কটাইছিল। আজি ছমাহ পিছত সি আজি আকৌ সেই একেখন পাৰ্কলৈ আহিছে। কিন্তু তাৰ লগত আজি অনিন্দিতা নাই। খন্তেক পিছতে তাইৰ লগত থাকিব ইমান দিনে নেদেখা এজনী ছোৱালী, অক্ষৰা মহন্ত। ম'বাইলটো সি বাৰে বাৰে উলিয়াই সময় চাব ধৰিছে। সময় নাযায় হে নাযায়। এনেতে পিছফালৰ পৰা এজনী ছোৱালীয়ে মাত লগালে বাকেশ বুলি। সি খৎমৎ খাই গ'ল। পিছফালে নুঘূৰাকৈয়ে উৎকণ্ঠাৰে ক'লে— অক্ষৰা। সি ঘূৰি দেখিলে যে তাৰ কলেজৰ friend নিদৰ্শনা। নিদৰ্শনাই অক্ষৰা শব্দটো শুনি যেন আচৰিত হৈ গ'ল। তাই বাকেশক প্ৰশ্ন কৰিলে কোন অক্ষৰা? বাকেশ লাজতে ৰঙা ছিঙা পৰি গ'ল। সি নিদৰ্শনাৰ চকুত চকু নোথোৱাকৈয়ে ক'লে— নহয় মানে মোৰ মামাৰ ছোৱালীজনীৰ নাম অক্ষৰা। তাইৰ মাতটো সাইলাখ তোমাৰ দৰে। নিদৰ্শনাই তাৰ কথা শুনি ক'লে— হয় নেকি? কিন্তু ইয়াত অকলশৰে যে? আজি অনিন্দিতা অহা নাই নেকি? বাকেশ এইবাৰ খঙত জুলি গ'ল। নাই, তাইৰ কথা নক'বা। আমাৰ Break up হোৱা বহুদিনেই হ'ল। অনিন্দিতা আৰু বাকেশৰ Break up হোৱা বুলি শুনি নিদৰ্শনা যেন অলপ আচৰিত হ'ল। তাইৰ বাকেশক সুধিলে —কিন্তু তুমি কাৰ বাবে ইয়াত ৰৈ আছা?

বাকেশে তাইৰ উপৰ্য্যোপৰি কৰা প্ৰশ্নত বৰ অশান্তি পালে। তাৰ যেন এই মুহূৰ্ত্তত অক্ষৰাৰ বাহিৰে কাৰো কথাই শুনিবৰ মন নাই। সি নিদৰ্শনাক এইবাৰ অলপ বেজাৰৰ সুৰত ক'লে— নহয় মানে মোৰ friend এজন অহাৰ কথা আছে। ঠিক আছে লগ পাম পিছত — বুলি কৈ নিদৰ্শনা তাৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। সি নিদৰ্শনা আঁতৰি যোৱা মুহূৰ্ত্ততে ফোনটো পকেটৰ পৰা উলিয়ালে। সময় চাৰি বাজি ত্ৰিশ মিনিট হ'ল। অক্ষৰাৰ কোনো খবৰ নাই। সি অক্ষৰাৰ ফোন নম্বৰটো ডাইল কৰি কাণত ল'লে। সিফালৰ পৰা কিন্তু অক্ষৰাৰ শব্দ নাছিল। ম'বাইল Switch off হৈ দেখুৱালে। নিমিষতে তাৰ মুখমণ্ডলত অন্ধকাৰ হৈ গ'ল। সি বাৰে বাৰে অক্ষৰালৈ ফোন ডাইল কৰি থাকিল। নাই ফোন নালাগিল। Switch off....। সি তাতেই বহি পৰিল। তাৰ মনলৈ নানান দুঃচিন্তা আহিবলৈ ধৰিলে। এয়া কোন আছিল? তাক মানসিকভাৱে অস্থিৰ কৰি তুলিবলৈ কোনোৱে চক্ৰান্ত চলোৱা নাইতো.....। সময় পাঁচ বাজি ত্ৰিশ মিনিট গ'ল। অক্ষৰাৰ কোনো শুংসূত্ৰই নাই। দীঘলীপুখুৰীৰ পাৰ লাইটেৰে জ্বকমকাই আছে। সকলো প্ৰেমিকযুগল ব্যস্ত নিজৰ নিজৰ জগতত। সি সকলোলৈকে এবাৰ চকু ফুৰালে। তাৰ যেন পুৰণি দিনবোৰলৈ আকৌ মনত পৰি গ'ল। অনিন্দিতা আৰু সি প্ৰায় নিতৌ ইয়ালৈ আহিছিল। সি ভাবিব ধৰিলে কি যে মধুৰ আছিল সেই দিনবোৰ! সি ফটুপাতত থকা দোকানখনত চিগাৰেট এটা জ্বলাই বিষন্ন মনেৰে বাছপেটলৈ খোজ ল'লে।

লগৰ দেবব্ৰত, ৰক্তিমহঁতে সি অহাৰ লগে লগে সুধিলে—অ'ই অক্ষৰাক লগ পালিনে? কেনেকুৱা লাগিল? খুব ধুনীয়া ছাগে ন?



তাৰ লাজত, খঙত মুখ ক'লা পৰি গ'ল। তথাপিও মুখত এক কৃত্ৰিম হাঁহি দেখুৱাই ক'লে—লগ পালো, খুব ধুনীয়া। তায়ো মোক দেখি পাগল। মই যে এনেকুৱা এজনী ছোৱালী পাম বুলি ভবাই নাছিলো। তাৰ কথা শুনি সিহঁতে ক'লে— দে দে তোৰে ভাগ্য দে। আমিতো এনেকৈয়েই কটাৰ লাগিব। সি সিহঁতক একো নক'লে। ভাগৰ লগাৰ অজুহাত দেখুৱাই তাৰ পৰা গুচি আহিল। সি বিচনাত বাগৰি পৰিল। হাতত ফোনটো লৈ বাৰে বাৰে অঙ্গৰাৰ ফোন নম্বৰটো ডাইল কৰি থাকিল। কিন্তু সি ফোন লগাবলৈ সমৰ্থ নহ'ল। সি কেৱল তাকেই ভাবি থাকিল। কোনে তাৰ লগত এনেকুৱা কৰিলে, সি কি দোষ কৰিছিল, আদি নানান প্ৰশ্নই তাৰ মনত খেলাই থাকিল। সেইবোৰ ভাবি ভাবিয়েই সি শুই থাকিল।

আজি দুদিন হৈ গ'ল সি অঙ্গৰাৰ পৰা একো ফোনো পোৱা নাই আৰু নিজে ফোন লগাবলৈ চেষ্টা কৰিলেও ফোন Switch off। সি সঁচাকৈ বহুত মানসিক কষ্ট পালে। ইফালে লাজতে অপূৰ্বহঁতকো কথাবোৰ খুলি ক'ব পৰা নাই। সি আজি দুদিন ধৰি কলেজলৈও যোৱা নাই। সি আজি কলেজলৈকে যাবলৈ মন মেলিলে। কিজানি মনটো ভাল লাগেই। পুৱা ন বজাত সি কলেজ গৈ পালে। ক্লাচ কৰিবলৈ মন যোৱা নাই যদিও ক্লাচত বহি থাকিল। লগৰবোৰে সুধিছে তাৰ কি হৈছে বুলি। সি একো উত্তৰ দিয়া নাই। প্ৰথম ক্লাচটো শেষ হোৱাত সি আৰু ক্লাচ নকৰো বুলি ভাবিলে। ক্লাচতো তাৰ মন ভাল লগা নাই। কেৱল সেইদিনাৰ কথাটোকে ভাবি আছে। এনেতে তাৰ লগৰে বান্ধৱী পল্লবী তাৰ ওচৰলৈ কিবা কোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰে আগবাঢ়ি আহিল। সি তাইৰ পৰা কিবা শুনাৰ আগ্ৰহেৰে তাইৰ মুখলৈ চাই ব'ল। পল্লবীয়ে তাক এখন বহী আগবঢ়াই দিলে আৰু ক'লে তুমি আজি দুদিন ধৰি কলেজলৈ অহা নাই, সেয়ে এই বহীখন লোৱা। এই বহীখনত এই দুদিন ছাৰে দিয়া important notes আছে। ইয়াৰ পৰা লিখি ল'বা। বাকেশ যেন পল্লবীৰ এই কাৰ্য্যত অলপ আচৰিত হ'ল। সি আৰু পল্লবী ইমান ভাল friend নহয়।

তথাপিও পল্লবীয়ে কিয়মতে নিজেই এই বহীখনত কিছু কিছু কথা লিখি দিলে।

সি বহীখন হাতত লৈ তাইক ধন্যবাদ দিলে।

কলেজৰ পৰা অহাৰ পিছতো সি অঙ্গৰাৰ কথাই ভাবি আছে। এইকেইদিন পঢ়াতো ভালদৰে মন বহা নাই তাৰ। সি পল্লবীয়ে দিয়া বহীখন এবাৰ চাব বিচাৰিলে। টেবুলৰ পৰা বহীখন উঠাব বিচাৰোতেই বহীৰ মাজৰ পৰা এখন কাগজৰ টুকুৰা তাৰ ভৰিত পৰিল। কাগজৰ টুকুৰাটো খুলিলে। কিন্তু সেইখন এখন চিঠিহে।

মৰমৰ বাকেশ,

তুমি কিতাপৰ মাজত চিঠিখন পাই আচৰিত হৈছা চাগে। তোমাক এই চিঠিখন দিয়াৰ বাবেই আজি দুদিন ধৰি বৈ আছিলো।

কিন্তু তুমি এই দুদিন কলেজলৈ নহাত মই অলপো আচৰিত হোৱা নাই। মই মানে কোন গম পাইছানে? তুমি চাগে ভাবিছা পল্লবী বুলি? কিন্তু চিঠিখন মই নিদৰ্শনাইহে তোমালৈ লিখিছো। আচলতে তোমাৰ মুখামুখি হোৱাৰ সাহস গোটাৰ পৰা নাছিলো কাৰণেও পল্লবীৰ জৰিয়তে তোমালৈ চিঠিখন দিলো। তুমি এই মুহূৰ্ত্তত কেৱে পৰিস্থিতিত আছা সেয়া মই অনুভৱ কৰিব পাৰিছো। তোমাৰ পোনপটীয়াকৈয়ে মোৰ কথাখিনি কৈ দিওঁ।

তোমাক কলেজত প্ৰথম দেখাৰ পৰাই মোৰ ভাল লাগিছিল তোমাৰ নিৰ্জু স্বভাৱ, মৰমিয়াল হাঁহি—এই সকলোবোৰেই মোক তোমাৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰিছিল। পিছত মই তোমাৰ প্ৰেম পৰিবলৈ বেছি দিন নালাগিল। কিন্তু কাৰোবাৰ মুখত অনিন্দিতা আছিল তোমাৰ দীৰ্ঘদিনীয়া প্ৰেমৰ সম্পৰ্কটোৰ কথা শুনি মই মৰমি যোৱা ফুল পাহিৰ দৰে হৈ গৈছিলো। তুমি মোক ক্ষমা কৰিবা। যদি তোমাৰ লগত মোৰ বেচি কথা-বতৰা নাছিল তথাপিও যদি সকলো খবৰ তোমাৰ বন্ধুবৰ্গৰ পৰা লৈ আছিলো। এদিন হঠাৎ অনিন্দিতাৰ সৈতে তোমাৰ সম্পৰ্ক শেষ হোৱা বুলি শুনিছিলো খবৰটো শুনি তোমাৰ বাবে অলপ দুখ লাগিছিল যদিও মই মোক প্ৰেমক তোমাৰ আগত প্ৰকাশ কৰাৰ কিঞ্চিৎ আশা দেখিছিলো। কি সাহসৰ অভাৱত মই তোমাৰ মুখামুখি হৈ মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰা পিছুৱাই গৈছিলো। সেয়ে ফোনতেই তোমাৰ লগত কথা কৰা চলেৰে এখন নাটক আৰম্ভ কৰিছিলো। মই ক্ষমাৰ অযোগ্য যদি তুমি মোক ক্ষমা কৰিবা। ময়েই ইমান দিনে অঙ্গৰাজনী হৈ আছিলো তোমাক মই কে থকা প্ৰতিটো মিছা কথাই মোক আঘাত কৰিছিল কিন্তু মনত কোনো দিনে সাহস গোটাৰ পৰা নাছিলো আচলতে পৰিচয়টো দিয়াৰ বাবে। সেইদিনা দীঘলীপুখুৰীৰ পাৰত সকলো কথাই ক'ম বুলি গৈছিলো। কিন্তু তোমাক দেখাৰ লগে লগে মোক বুকুখন কঁপি উঠিছিল। মই আচলতে ভয়তে তোমাৰ পৰা আঁতৰি আহি ফোনটো Switch off কৰি দিছিলো। মোক ক্ষমা কৰি বাকেশ। তোমাক মই যি শান্তি দিলো সেই শান্তি যেন ভগৱানে মোক দিয়ে। কিন্তু তোমাক আজীৱন ভাল পাই থাকিম একো প্ৰতি নিবিচৰাকৈ.....।

ইতি
নিদৰ্শন

চিঠিখনৰ প্ৰতিটো শব্দই তাৰ মনত খুন্দিয়াই গ'ল। তাৰ মন যেন আকাশখনহে ভাঙি পৰিল। নিদৰ্শনাৰ এই কাৰ্য্যত তাৰ উঠিল যদিও তাই ইমান দিনে নিজৰ মনৰ কথাবোৰ লুকুণ খোৱাতহে বেছি খং কৰিলে। সি মুহূৰ্ত্ততে সংযত হ'ল আৰু তাই এই আগ্ৰহক আন্তৰিকতাৰে স্বীকৃতি দিয়াৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। □□

নিয়তি

৯ দেবজিত বৰ্মণ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

“বাপাধনক কোনোবাই গুলীয়াই মাৰিলে, বাপাধনৰ মৃত্যু হ’ল। কথাষাৰ কোনেও মানি ল’ব নোখোজে। গাঁৱৰ বাপাধন, চহৰৰ বাপন ডেকাক গুলীয়াই মৰা কথাটো বিশ্বাস কৰিব খোজা নাই মানুহবোৰে। চিনাকিসকলৰ কোনেও ভাবিব পৰা নাই নশ্ৰ, হাঁহিমুখীয়া, দেখিলে অলপ বৈ কথা পাতিবৰ মন যোৱা বাপাধনৰ কোনোবা শত্ৰু থাকিব পাৰে বুলি। হয়, সত্য, বাপাধনৰ মৃত্যু হৈছে, তেওঁক কোনোবাই গুলীয়াই মাৰিলে, কথাটো সহজ ভাবে নহ’লেও মানি ল’লে সকলোৱে। কেৱল মানি ল’বলৈ বাধ্যহৈও মানি ল’ব খোজা নাই বাপাধনৰ জীয়েক দুজনীয়ে। সিহঁত দুয়োৰে মনত বাজি থাকিল দেউতাকে ৰাতিপুৱা অফিচলৈ যাওঁতে ‘T. V. চাই, দুয়ো কথাৰ মহলা মাৰি নাথাকিব, পঢ়িবি’ বুলি কৈ যোৱা কথাষাৰ। আজিয়ে নহয় কেইদিনমানৰ পৰা তেওঁ নিজৰ ৰূপ সলনি কৰিছে। জীয়েক দুজনীক দুদিনৰ ভিতৰতে শিকাই থৈ যাব খুজিছে জীৱনৰ সকলো কৌশল। বাপাধনৰ ডাঙৰ জীয়ৰী নশ্ৰতা, স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী আৰু সৰুজনী নীপাই নৱম শ্ৰেণীত পঢ়ে।

চহৰৰ ঘৰৰ চাৰিওফালে বাপন ডেকাক চাবলৈ বৈ আছে বহু মানুহ। এনেতে নিজস্ব ধ্বনিৰে এশ্বুলেঞ্চ আহি ৰ’লহি। সকলোৱে চালে শেষবাৰলৈ বাপন ডেকাৰ হাঁহি থকা মুখ, তাৰ পিছত একেখন এশ্বুলেঞ্চই নশ্ৰতা আৰু নীপাক উঠাই লৈ পুনৰ গাঁৱলৈ গ’ল। এই সময়ত নশ্ৰতাই কি শক্তি পালে তাই নিজে নাজানে, কান্দিব বিচৰা নাই তাই, মাথো দেউতাকৰ শীতল শৰীৰৰ কাষত বহি মনত পেলাব খুজিছে অতীত স্মৃতি। ভনীয়েক নীপাই আকাশ চুব পৰা বিননিৰে ‘দেউতা দেউতা’ বুলি কান্দি আছে। নশ্ৰতাই মনত পেলাব খুজিছে কেইবছৰমান আগতে মাকৰ মৃত্যু হোৱাৰ কথা, কিন্তু তেতিয়াৰ সকলোবোৰ কথা তাইৰ ভালকৈ মনত নাই, ভনীয়েক একেবাৰে সৰু.....। প্ৰায় তিনিবছৰমান আগতে দেউতাক চাকৰি সূত্ৰে গাঁৱৰ পৰা চহৰলৈ বদলি হোৱাত, সিহঁতো বদলি হ’ল গাঁৱৰ পৰা চহৰলৈ.....। দেউতাকে তাইক আৰু নীপাক পেহীয়েকৰ ঘৰত থৈ যাম বুলি কৈছিল যদিও, তাই দেউতাকৰ লগতহে যাবলৈ ওলাল। তেতিয়াৰে পৰা চহৰত।

নশ্ৰতাও দেউতাকৰ দৰে নশ্ৰ। গাঁৱৰ বা ওচৰ-চুবুৰীয়া গাঁৱৰ কিছুমান ল’ৰাই তাইক তেতিয়াতে প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিছিল। আন কোনোবা চেঙেলীয়া ডেকাই হিন্দী গানৰ সুৰেৰে সুখৰিয়াই তাইক জোকাইছিল। ভনীয়েক যেন তাইৰ সাৰথি, সদায় স্কুললৈ যাওঁতে ভনীয়েকৰ লগতে তাই যায়। ভনীয়েক নীপা খুব চক্চকী। তাই থাকিলে কোনো ল’ৰাৰ সাহস নহয় বায়েকক জোকোৱাৰ। তাই থাকিলে বায়েকক কোনেও কেৰাহীকৈও চাব নোৱাৰে। তাই চক্চকাই ক’বলৈ ধৰে ‘কি চাই থাক ইমানকে, আগতে মানুহ দেখা নাই নেকি?

ক’ৰ গাতৰ পৰা ওলাইছ।’ নশ্ৰতাৰ মনলৈ নহা এই কথাবোৰ ভনীয়েকে কেনেকৈ গজগজাই কয়, ক’ত শিকিছে তাই এইবোৰ, নশ্ৰতাৰ অকলে অকলে হাঁহি উঠে। নশ্ৰতাই এইবোৰ ভাবিয়ে দেউতাকৰ লগত চহৰলৈ যাবলৈ ওলাইছিল। তাই জানিছিল দেউতাক ঘৰত নথকা গম পালে ল’ৰাবোৰৰ উদ্ভঙালি বেছি হ’ব বুলি। এই উদ্ভঙালি দুখোপ ওপৰত। গাঁৱৰ ল’ৰাবোৰে আন নহ’লেও কোনোবা এজন ডাঙৰ মানুহ লগত থাকিলে নোজোকায়, জোকাবলৈ সাহস নকৰে কিন্তু চহৰত মা-দেউতা, দাদা, ভাই একো নাচাই সকলোৰে আগত বিনাধিধাই জোকায়, জোকাবলৈ সংকোচ নকৰে। আৰু এটা, আৰু কথা মনত পৰিছে নশ্ৰতাৰ, চহৰলৈ যোৱাৰ কেইমাহমানৰ আগৰ কথা। তাইলৈ কোনোবাই চিঠি পঠাইছে, ডাকোৱালজনে দি থৈ গৈছে চিঠিখন। ডাকোৱালজনে যেনেকৈ দিছিল তেনেকৈ থৈ দেউতাক গধূলি অফিচৰ পৰা আহি পোৱাত দেউতাকৰ হাতত তুলি দিছিল চিঠিখন। দেউতাকে চিঠিখনলৈ হাঁহি ক’লে— ‘পঢ়োনে মাজনী তোলৈ বুলি অহা চিঠিখন’এনেকৈ কৈ ডাঙৰ ডাঙৰকৈ পঢ়িব ল’লে ‘মৰমৰ, নশ্ৰতা.....

.....এনেকুৱা দুটামান প্ৰেম সূচক বাক্যৰ পিছত এটা কবিতা.....

‘তোমাক চাবলৈ বৈ থাকো.....

তিনিআলিৰ চ’কত.....।

দেখা নাপাম বুলি দোকমোকালিতে

শেতেলী এৰো.....।

আজি বৰ গৰম, তুমি বৰকৈ ঘামিছা.....

চাদৰৰ আঁচলৰে গুলপীয়া গাল মচিছা.....’

মোৰ ৰুমাল খন..... লোৱা.....।’

এনে ধৰণৰ এটা কবিতা। দেউতাকে আৰু পিছৰ ফালে নপঢ়ি গোটেই ঘটনাটো এটা সাধুৰ দৰে হাঁহি উৰুৱাই দিছিল।হঠাৎ চিনাকি মাতৰ বিননি শুনি তাই অতীতৰ পৰা ঘূৰি আহিল। পেহীয়েকহঁতৰ বিননি শুনি তায়ো হুকহুকাই কান্দি পেলালে।

কিন্তু কোনেও গম নাপালে তেওঁক কোনে কিয় গুলীয়াই মাৰিলে। বাপাধন সৎ পথত চলা মানুহ, আদৰ্শবান, তেওঁৰ টেবুলৰ তলেৰে ধন লোৱা বিদ্যা নাছিল। সেই বিদ্যা আৰ্জিবলৈ তেওঁৰ ইচ্ছাও নাছিল ছাগে। সেই বিদ্যা থাকিলে তেওঁ অসৎ, ক্ষমতাশালী লোকৰ বন্ধু হ’ব পাৰিলে হয়, হয়তো তেওঁৰ আজি মৃত্যু নহ’ল হয়.....। বাপাধনৰ কাৰণে মানুহৰ সৰু বৰ নাছিল, তেওঁ ৰজাক প্ৰভু ভাবি সেৱা লোৱা মানুহ নহয়। হয়তো ৰজাক প্ৰভু বুলি নভবা, টেবুলৰ তলেৰে টকা নোলোৱা, আদৰ্শ ভ্ৰষ্ট হ’ব নোখোজা কাৰণতে তেওঁ বন্ধুকৰ গুলীক আপোন কৰি ল’ব লগা হ’ল। নিয়তি, হয় নিয়তিকে ধিয়ালে সকলোৱে। নিয়তিয়ে মাৰি নিলে বাপাধনক। হয় নিয়তি....। ৩৭

মই কবিতা—

শব্দৰ সৈতে ওমলো

শব্দৰ সাগৰত অৱগাহন কৰোঁ

ওৰনিৰ আঁৰত লুকুৱাই

অযুত কথা,

মই কবিতা.....

এই অনুভূতি অনাবিল

শ্ৰী মানসী বৰ্মন
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

প্রথম চাৰনিতে
মোৰ বিশ্বৃত কৰিলা,
আঁতৰি আহিলো মই
অতীতৰ বুকুৰপৰা,
পাহৰি গ'লো মোৰ পৰিচয়।
এতিয়া বিচাৰিলেওতো আৰু
উলটিব নোৱাৰো
কিয়নো,
মোৰ ধমনীয়ে ধমনীয়ে
এতিয়া মাথো তোমাৰেই প্ৰবাস,
ক্ষণে ক্ষণে অনুভৱ কৰো
এয়াই হয়তো প্ৰেম,
হৃদয়ৰ অন্তৰীপ কোণত উদ্ভৱ হোৱা
এক চিৰসুন্দৰ সেউজ অনুভূতি।
প্ৰায়েই ভাবো.....
কিয় হয় এই প্ৰেম
হৃদয়ে নিবিচাৰিলেও অজানিতে, গুপতে
কিয় হৃদয়ত উদ্ভৱ হয় এই অনুভূতি,
নাপাও কোনো সমিধান
প্ৰেমৰ যে নাই কোনো সংজ্ঞা
এই প্ৰেমতেই কেতিয়াবা
হৃদয় ভাঙি চুৰমাৰ হৈ যায়
আৰু ই যেতিয়া ভাগে,
মনটো যেন অথাই সাগৰত পৰে,
অমানিশাৰ ঘোৰ অন্ধকাৰে
কিন্তু.....
প্ৰেম চিৰযুগমীয়া.....
নিঃশেষ নহয় কেতিয়াও
প্ৰতিটো মনৰ আলিঙ্গন এই প্ৰেম,
এফাৰৰ মাজৰ জ্বলন্ত শলিতা এই প্ৰেম,
যি জ্বলি থাকে চিৰদিন..... চিৰকাল.....

□□□

তুমি অঙ্গৰা.....

শ্ৰী দেৱজিত দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

তোমাক ভাল লাগে..... তুমি অঙ্গৰা
ভাল লাগে তোমাৰ চহমাৰ আঁৰৰ চকু দুটা
প্ৰথম দেখাৰ দিনাৰ পৰাই
তুমি আমালৈ কেৰাহিকে চোৱা
তুমি নিজে গান্ধীৰ্যৰ সূত্ৰ পালন কৰি
আমাক চঞ্চল কৰা.....।
তুমি আঘোণমহীয়া ব'দতো
মুগা বঙৰ ছাতি লৈ কলেজত প্ৰবেশ কৰা
তুমি নহালৈ নীৰৱতা.....
তোমাৰ প্ৰস্থানে আমাৰ হৃদয়ত চঞ্চলতা।
তুমি গাঢ়ীৰ পৰা নামি, আঘোণমহীয়া ব'দ
সহ্য কৰিব নোৱাৰি ছাতি লৈ কলেজত প্ৰবেশ কৰা,
তেতিয়া মনত পৰে..... গাঁওবোৰত
তোমাৰ দৰে ছোৱালীবোৰে জেঠ-আহাৰ মহীয়া
ব'দত ভুই ৰুই থকাৰ কথা।
তথাপি তোমাক ভাল লাগে,
তুমি অঙ্গৰা.....
সেইদিনা তুমি মন কৰিছিলো নে
তোমাৰ খোজত খোজ মিলোৱা কথা,
মই কি চাইছিলো জানা.....?
তোমাৰ উচ্চতা হয়নে সিমান!
মোক লাগে যিমান.....?
নাই, নহয় তোমাৰ উচ্চতা, দুই তিনি ইঞ্চি বেছি।
অ' পাহৰিছিলো নহয়,
তোমাৰ হিল যোৰৰ কথা.....
বিয়োগ কৰিলে পাম ছাগে সিমান,
মোক লাগে যিমান.....?
তোমাক মই প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিম
নে তোমাৰ কাৰণে সেইটো সাধাৰণ কথা
কিতাপৰ পৰিৱৰ্তে ভৰি আছে নেকি তোমাৰ বেগ,
প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱেৰে.....।
যা হওঁক,
তোমাক ভাল লাগে, তুমি অঙ্গৰা
ভাল লাগে তোমাৰ প্ৰেম সনা চকু দুটা।
তুমি নিজে গান্ধীৰ্যৰ সূত্ৰ পালন কৰি
আমাক চঞ্চল কৰা।

□□□

কবিতাৰ শিৰোনামা, 'শুকুলা ডাৱৰ
বিচাৰি.....'

শ্ৰী ত্ৰিদিপ চন্দ্ৰ গোস্বামী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মোৰ আকাশত ধুমকেতু,
বিৰল এক ধুমকেতু!
ভাগ্যৰ কোনোবা জনমৰ বলতহে যেনিবা
সি দৃশ্যমান হয়.....,
ৰঙীণ চিকমিকনিৰ আভাৰে.....,
আকাশৰ বুকুত.....
হাতীপটাৰ জনঅন্ধবিশ্বাস হৈ.....।
আৰু.....
খন্তেকতে
যাদুকৰৰ দণ্ডৰ যাদু প্ৰক্ষেপণত
সি লোপ পায় নিশ্চিভ তাৰকাৰূপে।
উজ্জ্বল দেখিছা?
ধৰাৰ সুকোমল বুকু নৌপাওঁতেই
সি বায়ুৰ সংঘৰ্ষত
চকুৰ পচাৰতে
অজানিতে.....
ক'ৰবাত লকুই পৰে,
যেন লুকা-চুৰিৰ ল'ৰা-ধেমালিহে.....।
ৰঙীন উজ্জ্বল পোহৰৰ কণিকাবোৰ
তাৰ পিছত.....
পৰিৱৰ্তিত হৈ পৰে,
কলীয়া মেঘৰ বৃহদাকাৰ ক'লা
টুকুৰা কিছুমানলৈ.....।
মই জানো.....,
সেই যে কলীয়া মেঘৰ
গোট মৰা জলীয় বাষ্প,
এটোপালকৈ বিষ অমৃত হৈ
সৰি পৰে
জীৱৰ কল্মলাই থকা
আত্মাৰ ওপৰত.....।
এছিড বৰষুণ অথবা
অমৃত বৃষ্টি.....।

সাকুৰাও হ'ব পাৰে,
নতুবা বিষাক্ত কীটনাশকো হ'ব পাৰে।
পিছে.....
সৰ্ব প্ৰজাতিৰ সাপৰে জানো
বিষদাঁত থাকে!
তেওঁ.....
কিবা হেৰুৱাৰ তীব্ৰ বেদনাই
আজি
মোৰ ভিজা বুকুখনত
ৰঙা আঙঠা
এমুঠি খানি থৈছে।
ৰঙা আঙঠাখিনি
দপদপকৈ জ্বলাহেঁতেনো
মই ভয় হৈ গ'লোহেঁতেন!
অথবা
আঙঠাখিনি
ছাঁইলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱা হ'লেও,
মোৰ বুকুখন শাঁত পৰিলেহেঁতেন!
পিছে—
এতিয়া সি
শীতল ছায়াও নহয়, দপদপাই জ্বলি উঠা
উষ্ম বহিও নহয়।
সি আঙঠা হৈ
তীব্ৰ টিকটিকীয়া ৰঙা
ফুলেৰে মোক
তিলতিলকৈ দগ্ধ কৰাই
তাৰ প্ৰধান সশস্ত্ৰ সংগ্ৰাম।
মই এইটোও জানো
চিকমিকীয়া সকলো বস্তুৱেই
হীৰা বা সোণ নাইবা ৰূপ নহয়।
হে ঈশ্বৰ.....।
মোৰ প্ৰতি তোমাৰ ইমান
দৰদ কিয়? হাঃ হাঃ.....।
মোৰ তাঁতশালত মাকো চলিছে,
মই এতিয়াচোন
তাকে ভালদৰে মণিব পৰা নাই।
কোনোৱে মোৰ
তাঁতশালত মাকো চলাইছে,
অথচ মই.....
থমকি ৰৈছে.....।

কিহৰ তাড়নাত..... ?
 মূৰৰ মাজত যেন মৰীচিকা ছায়া..... ।
 সময়ৰ দলিচাত বাটকুৰি বাই মই ভাগৰি পৰিছো
 আৰু
 সময়ৰ তীক্ষ্ণ বানবোৰে
 মোৰ বুকু ভেদি ওলাই গৈছে
 এখণ্ডেক নোৰোৱাকৈয়ে..... ।
 ভাবিছো.....
 সময়বোৰ হামিংবাৰ্ড হৈ বেপৰুৱাভাৱে
 উৰাহেঁতেন.....
 ।।

□□□

প্ৰতীক্ষা

শ্ৰী প্ৰণামী শৰ্মা
 স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

ৰাতিৰ মধুৰ জোনাক
 ইমান কিয় নিজান ?
 আজিৰ এই নিবিড় জোন
 ইমান কিয় অচিন ?
 সাঁথৰবোৰ পখিলাৰ দৰে
 কোনোবাটো ধৰা পৰে,
 কোনোবাটো উৰা মাৰে।
 নিশব্দ ওঁঠেও কেতিয়াবা
 শব্দ কোৱাৰ চলে
 কৈ যায় মনৰ বেদনা।
 চকুৰ ভাষাইও কেতিয়াবা বুজাব খোজে
 হৃদয়ৰ সাঁথৰ,
 ক'ব খোজে মনৰ গভীৰতাৰ কথা.....
 সাঁথৰবোৰ ভাঙি ভাঙিও কিন্তু সাঁথৰ হৈয়ে বৈ যায়,
 মনৰ বেদনাবোৰ বেদনা হৈয়ে বৈ যায়।
 স্নিগ্ধ জোনটোও সোমাই পৰে
 ক'লা ক'লা ডাৱৰৰ মাজত।
 অকলে বহি থাকো মই পূৰ্ণিমাৰ জোন দেখাৰ আশাত
 হৃদয়ত বান্ধি মনৰ সাঁথৰবোৰ
 কোনোবাজন অহাৰ অপেক্ষাত..... ।

□□□

গণনাহীন শূন্যতাৰ গান

শ্ৰী ৰুমা ডেকা
 স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মোৰ কবিতাই যেন সাৰ পাই উঠিছিল
 হয়তো নজনাকৈ কলমৰে উত্তেজনাই
 সকলো চিৰাচিৰ কৰি দিব বিচাৰিছে
 আজি সকলো সমাধিস্থ আশা
 দেখিছিলো মই শলিতাডাল কঁপিছে
 সেই পোহৰত ছায়াবোৰেও বিচূৰ্তি খাইছে
 ৰ'ব পৰা নাই আজি সিহঁতো থিৰে
 চকুৰ লোতকেৰে আকোৱালি
 ল'ব পৰা নাই এই বাস্তৱ আজি
 হেৰুৱাই পেলাইছে স্থিৰতা, মনিব নোৱাৰি
 কোনোবা এজন কোনোবা এজনৰ
 অন্তৰৰ ধ্বনিয়ে কেৱল ৰিজাইছে
 এয়া যেন বাস্তৱ হ'ব নোৱাৰে
 নিষ্পাপ আত্মাৰ নিষ্পাপ বিননি
 সন্মুখত কৰুণাহীন মহান আত্মা
 যি আত্মাৰ দৃষ্টিত কেৱল উপজিছে
 “এখন প্ৰলয়ৰ সেতু,” ব্যথিত এখন অশ্ৰুসিক্ত সমুদ্ৰ
 সেতুৰ অন্ত হ'ল আৰু নামিছিল ক্ৰমাৎ
 এক অসহনীয় শূন্যতা,
 হঠাৎ শলিতা ডাল নুমায়েছে
 হৈছে সহস্ৰ শতাব্দিক বিননিৰ পৰাজয়
 সেই প্ৰলয়ৰ আগত দিক্‌হাৰা আজি এই নিষ্পাপ নিশব্দ আত্মা
 পৰি বৈ এচুকত,
 আৰু এতিয়া চাৰিওফালে মাথো
 হেজাৰ হেজাৰ শূন্যতা বিৰাজমান
 য'ব পৰা নিগৰি বৈ আহিছে
 কৰুণ বিলাপ।

□□□

অসমীয়ালৈ

শ্ৰী বক্তাভ বঞ্জন কৌশিক
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

আজিৰ অসমীয়া নিজতে মতলীয়া
গা দাঙিবৰ হ'ল
আনি বান্ধ টঙালি ওলাই আহ বেগেদি
আইৰে কাজতে ঐ
বিদেশী শতৰুৱে দিলেহি ভৰি
বৰ ঘৰৰ মজিয়াতে ঐ
কোনেনো কবি আনৰে আগতে
লাচিতৰ দেশৰে মই
নিজৰ মাজৰে ঘৰ বৈৰী
খাই পাত ফলাহঁত
কি লোভত বেছিলি নিজৰ
আইৰ সতীত্বক ঐ
নিদিৰি নুমাবলৈ আই মাতৃৰ যশ
ডেকা গাভৰু হৈ
লুইত নাথাকিলে দেশ নাথাকিলে
থাকিব জানো আমাৰ অস্তিত্ব ঐ।

□□□



তোমাৰ বাবে

শ্ৰী নয়ন জ্যোতি মেধি
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম

ভাল পাইছিলো তোমাক মই
অজানিতে।
খুজিছিলো এধানি মৰম
অজানিতে।
দিবা জানো সোণ
এধানি মৰম
বুকুৰ মাজৰ পৰা
যি মৰমে দিব মোক
জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা।।
ভাল পাইছিলো তোমাক মই
অজানিতে।
খুজিছিলো এধানি মৰম
অজানিতে।
যেতিয়া মোৰ তোমালৈ
মনত পৰে,
বুকুখন যেন সোণ
বিয়াকুল হৈ পৰে;
আহিবানে সোণ দিবলৈ মোক
তোমাৰেই মিঠা মাত?
যি মাত হ'ব মোৰ বাবে
সৰগৰ পাৰিজাত।।
কিয় জানো সোণ নাহা তুমি,
তুমি নাই নিচেই কাষত
আশাপালি আছো বৈ
এই নিজানত।।

□□□

নৱ জীৱনৰ নৱ আশা

শ্ৰী বিনীতা ভাগৱতী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

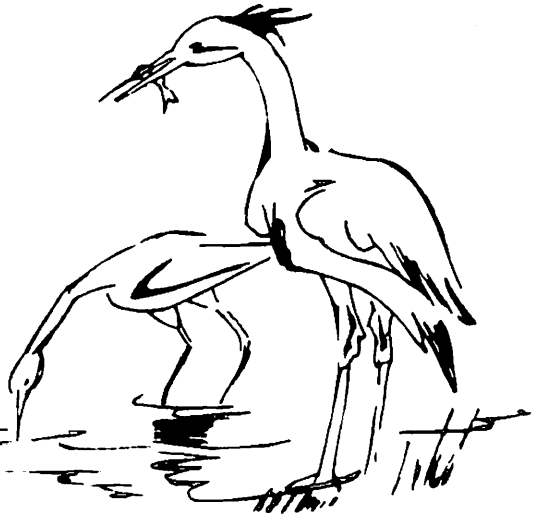


তুমি ক'ত

শ্ৰী প্ৰীতম ৰাজগুৰু
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

এটি পাতনি.....
ৰঙীন সপোনৰ অন্তত;
নৱ জীৱনৰ নৱ আশা।
অপ্ৰত্যাশিত হৈ আহক
নৱ নৱ প্ৰভাতৰ প্ৰতিটো ক্ষণত।
একোটা প্ৰতিশ্ৰুতি,
পূৰ্ণ কৰাৰ অদম্য স্পৃহা।
হ'ব পাৰে অতি বিশাল
আকাশৰ বিশালতা,
কিন্তু তুমি কৰিবই লাগিব
প্ৰদক্ষিণ অক্লান্ত হৈ।
বজ্ৰপাত হ'ব লাগিব
তোমাৰ কাম্য! এপাহ গোলাপ।
কাঁইটৰ মাজৰ ৰঙা গোলাপ
তুমি ছিঙিব লাগিব, আঘাতহীন হৈ।
যাৰ গন্ধত বিচাৰিব সকলোৱে
পূৰ্বাবলৈ মনৰ পূৰ্ণ কামনা।।

□□□



এমুঠি বালিৰ স্পৰ্শত জীয়াই আছো
এজাক বতাহৰ স্পৰ্শত সাৰ পাই উঠিছো
জোনাক ভৰা আকাশখনক সুধিছো,
তুমি ক'ত.....?
সৃষ্টিব্যাপী আকাশখনৰো একেই উত্তৰ
যিটো মই বিচৰা নাই আৰু কেতিয়াও নিবিচাৰো,
তুমি নাই, তুমি নাই.....
তথাপিও বিশ্বাস হোৱা নাই জানা
কি দিব আহিছিলো, কি পালো জানা,
মাথো বেদনা।
অতীত হ'ব জানো এই প্ৰতিশ্ৰুতি,
দুহাল সেমেকা চকুত কি দৰে,
সপোন লৈ জীয়াই আছো নিজেই নেজানো।
কোনোমতে খোজ কাঢ়িব পৰা কলিজাখন,
উজাৰি দিছিলো তোমাক,
কিয় আকৌ তুমি শুৱাই থলা নুবুজিলো।
হে অদৃশ্য, তুমিনো কিয় অপৰাধী?
তুমি ভালপোৱা, মৰম, প্ৰেম একো নুবুজা নেকি?
পাৰিলে মোৰো নিথৰ দেহা লৈ যোৱা দিগন্তলৈ
আকৌ, এক ল'ৰালিক আঁত ধৰিবলৈ.....
তোমাক বিচাৰি হাবাথুৰি নেখাবলৈ।।

□□□

তোমাকে বিচাৰো মই

শ্ৰী প্ৰব্ৰজ্যোতি দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

তুমি বাক কয় নহ'লা মোৰ
জীৱনৰ প্ৰতিটো ক্ষণত, প্ৰতিটো মূহূৰ্তত
তোমাকে বিচাৰো মই, জানা।

মোৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো পল যেন তোমাৰ প্ৰেমৰ দাস
তোমাৰ অবিহনে আৰু কেতিয়াও বিচাৰি নেপাম
এনে স্মৰণীয় প্ৰেমৰ আভাস।

প্ৰতিটো ৰাতিপুৱা তোমাৰ নামেৰে আৰম্ভ হয় মোৰ
আৰু দিনৰ অন্তও হয় তোমাৰ নামৰ শেষত
জানো, পৰিৱৰ্তন আহিব আন্ধাৰ দিনান্তত।

হৃদয়ৰ প্ৰতিটো স্পন্দনে কয় মাথো তোমাৰে নাম
কোনেও শুনা নেপায় ইয়াৰ ধ্বনি, কিন্তু
ইয়াৰ প্ৰখৰ প্ৰহাৰে হৃদয় বিক্ষত কৰে মোৰ,
গায় তোমাৰে গুণ গান।

প্ৰথম দেখাতে হেৰুৱালো মই হৃদয় তোমাৰ ওচৰত
আশা কৰিছিলো, তোমাৰ পৰাও সঁহাৰি পাম বুলি, কিন্তু নেপালো
ঘূৰাই দিবানে বাক মোক এই বিক্ষত হৃদয়,
প্ৰেমৰ চাপ এৰি অকণমান।

অৱশেষত ক'ব বিচাৰো, মই নহয় মোৰ প্ৰেম মিছলীয়া
হ'ব পাৰে, প্ৰকাশ কৰিব নাজানো বা তোমাৰ বাবে উপযুক্ত
নহয় মই

কিন্তু, জানি থোৱা

জীৱনৰ প্ৰতিটো ক্ষণত, প্ৰতিটো মূহূৰ্তত
তোমাকে বিচাৰো মই, হে হৃদয়া।।

□□□



সংজ্ঞাহীন জীৱন

শ্ৰী ভৃগু দাস
স্নাতক প্ৰথম

জীৱনৰ বৈতৰণীৰ বিতোপন ফুলনি
নাই য'ত ত্যাগ আৰু ভাল পোৱাৰ
সুৱাস অনাবিল।

মাথো আছে ভোকাতুৰ আত্মাৰ স্বাৰ্থৰ বেঙনি,
সৰগৰ সুধা কঢ়িয়াই অনা মেঘে
দিয়ে সপোন ৰঙীন।

ক্লান্ত পথিকে পোহৰ নাপাই;
বন্ধ কৰে কল্পনাৰ নগৰী।
আজীৱন মৰম বিচাৰি আত্মহাৰা,
এই পথিকেই কৰে সমাপ্তি।

হেঁপাহেৰে উমলি থকা সপোনৰ
অপেক্ষাত মনৰ ময়ূৰী,
এফালে মনময়ূৰী আৰু আনফালে
সংজ্ঞাহীন জীৱনৰ অসাৰতা,
তাৰ মাজেৰে ৰৈ গৈছে শাস্ত প্ৰকৃতিৰ
জীৱন জাঁজীৰ মধুৰ প্ৰীতি।

□□□

আকাশ, তুমি আহিছিলো

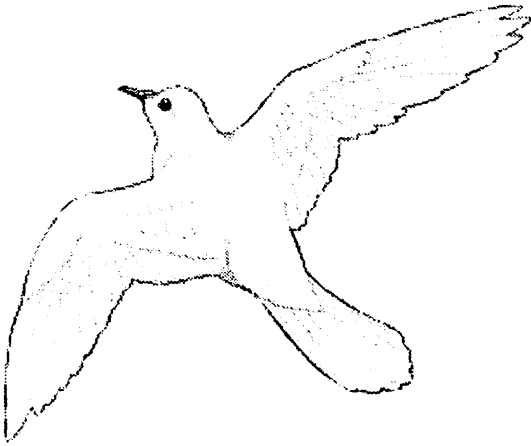
আই

শ্ৰী মনালিছা বৰা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

শ্ৰী অনুশ্ৰী বৰ্মন
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

দিলা তুমিয়ে আমাক জ্ঞানৰ শক্তি
দিলা তুমিয়ে আমাক পোহৰ।
তোমাৰ চৰণতে যে পালো আমি বস্তু জ্ঞান,
তুমি যে আই মহান।
তুমিয়েই আই আমাৰ শক্তি,
তুমিয়েই আই আমাৰ ভক্তি।
দিলা তুমিয়েই আমাক মুক্তি পথ,
দিলা উচ্চ স্থান সমাজত।
তুমি যে দিলা আমাক শিক্ষাৰ প্ৰথম পোহৰ,
বাখিম তোমাকে আই চিৰদিনলৈ।
তোমাৰ নামেইতো আই,
সেৱাৰ পাত্ৰ আমাৰ।
বাখিম তোমাক জীয়াই চিৰদিনলৈ
তুমি যে আই মহান।
লিখিম তোমাৰে নাম,
সোণালী আখৰেৰে হৃদয়ত আমাৰ।

□□□



খৰশ্ৰোতা নদীৰ দৰে
তুমি আহিছিলো
সলনি কৰিছিলো জীৱনৰ গতিপথ
বিশ্বাসযোগ্যতা আৰু তোমাৰ সৰল ব্যাখ্যাত
পুংখানুপুংখভাৱে আৱিষ্কাৰ কৰিছিলো
জীৱনৰ সংজ্ঞা—

★ ★ ★ ★

তোমাৰ মহত্ব আৰু বহস্যৰ উকা
হাঁহিতো আৱিষ্কাৰ কৰিব নোৱাৰিলো—
ছায়াৰ দৰে মই ভ্ৰমি ফুৰিব নোৱাৰিলো
কায়াই—

ওৰে নিশা উজাগৰে থাকি
প্ৰজ্ঞা আৰু সাধনাৰ মন্ত্ৰৰে
ভৰি দিলো অনিৰ্দিষ্ট কৰুণ যাত্ৰাত।

★ ★ ★ ★

জীৱন মানে সকলো মিছা।
মৰম পাইছো, বুটলিছো, বিলাইছো
তথাপিতো স্বীকাৰ কৰিছো
মৰুভূমিৰ অনাবিল সৌন্দৰ্য্য।
মনৰ খিৰিকি খুলি ৰাখিছো
জানোচা এজাক বৰষুণ আহিব
মুক্ত কৰি দিব কৰ্কশ ভাৱনাবোৰ
সিঁচি দিব নতুন ৰং।

★ ★ ★ ★

বেদনা! মৰ্মাস্তিক.....
বুকুফালি চিৰাচিৰ কৰিলেও
হৃদয়লৈ প্ৰশান্তি নাহে—
জ্বলি ছাই হোৱাৰ পিছতো
ধ্বংসস্থূপৰ পৰা গজালি মেলিব পাৰে জীৱনে
যিদৰে গভীৰ নিশা প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ
সুকোমল পুৱাক আদৰণি জনাবৰ বাবে।
যি দৰে খৰাং নদী ৰৈ থাকে
বাৰিষাৰ খৰশ্ৰোতাক আদৰণি জনাবৰ বাবে।

□□□

আজিও পৰো কেৱল তোমাৰ প্ৰেমত

ঐ দ্বীপজ্যোতি কুমাৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

এনেকৈ নাহিবা কলেজলৈ

ঐ কল্যাণ শৰ্মা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

মৰমৰ প্ৰিয়া,
দুচকুত কাজল সানি
তুমি কলেজলৈ নাহিবা,
উন্মাদ হৈ পৰিব পাৰে
ফুলি থকা কৃষ্ণচূড়া।
অশ্লীল বতাহজাকে কোবাবহি
তোমাৰ খোলা চুলিতাৰি।
মইও চঞ্চল হৈ পৰোঁ জানা
ফুলি উঠে মনত
হাজাৰ হাজাৰ খৰিকাজাই।
মই নিবিচাৰো
তোমাৰ কাজলসনা দুচকুৰ
বেঁকা চাৰনিত
ক্ষত-বিক্ষত হওঁক মোৰ হৃদয়,
প্লিজ, প্ৰিয়া
এটি অনুৰোধ তোমালৈ
দুচকুত কাজল সানি
তুমি কলেজলৈ নাহিবা।

□□□

তোমাৰ হাতৰ তলুৱাৰ পৰাই এদিন
এপাহি ৰঙা গোলাপ ফুলিছিল।
বেলিটোৱে বাগৰ সলাইছিল পথাৰত;
ঠিক বসন্তৰ প্ৰথমজাক বৰষুণৰ দৰে।
ক্লাছ নাইন নে টেইন পাহৰিলোঁ,
কিন্তু তোমাৰ চাদৰৰ ভাঁজৰ পৰাই,
উৰি অহা এটি সেউজীয়া আবেগ।
সেই আবেগৰ দ্বাৰা আঘাতপ্ৰাপ্ত মোৰ বুকু;
তোমাৰ আইক্ৰুত মোৰ ভাগৰবোৰ পলুৱাই।
কি দৰে পাহৰিম কোৱা.....।
তোমাৰ অসংযত চুলিখিনি,
ঠিক কৰি লোৱাৰ ভংগীমা।
অথচ আজিও নাজানো;
অ' আজিও.....।
তুমি মোক ভালপোৱা 'অৱলিক' নপোৱা।
এই 'অৱলিক' ডালৰ বাবেই মোৰ চকুত
এজাক হালধীয়াৰ বুৰবুৰণি।
লাজেই লাগে, কি যে ভাবি কৈছিলো তোমাক
“দুহেজাৰ দহত তোমাকেই বিয়া কৰাম
বাৰত যে দেউতাৰ ৰিটায়াৰমেণ্ট।”
কিমান সন্তাৰনা লুকাই আছে জানা?
তোমাৰ প্ৰতিশব্দই আখৰে আখৰে।
তাজমহল সাজিছোঁ, জানা তুমি.....
ভালপোৱাৰ তাজমহল।
কাইলৈ জালুকবাৰীত লগ পালে;
কোনটো ৰোমাণ্টিক চাৰনিৰে চাবা তুমি!
আজিও তোমাৰ হাঁহিৰ পৰাই
জলপ্ৰপাত নামি আহে।
ঠিক আহিনৰ শেৱালিৰ দৰে।
কোনো পধ্যেই তিতা চুলি মেলি নাহিবা, প্লিজ।
বতাহো পৰিব পাৰে কেৱল তোমাৰেই প্ৰেমত।।
বহাগৰ দিনত!!!!

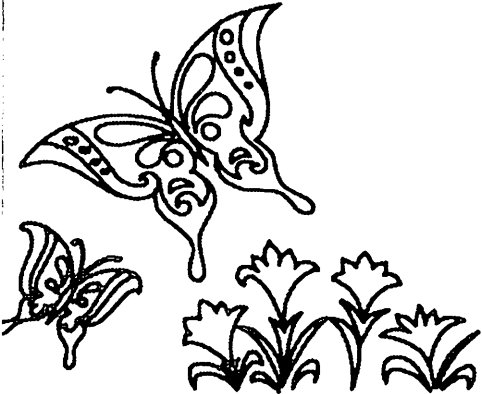
□□□

সমন্বয়ৰ গীত

শ্ৰী আখতাৰা বেগম
বি.চি.এ. পঞ্চম চেমিষ্টাৰ

তোৰে মোৰে প্ৰীতিৰ বান্ধোন
বান্ধিবৰ সময় হ'ল
সাতাম পুৰুষৰ এই চোতালত
সাত পুৰুষ উকলি গ'ল
ন-সমাজ সজাবৰ হ'ল।।
চেনেহ প্ৰীতিৰ এই বৰ ঘৰৰ
ভেটিটোও কৰে খৰবৰ
টোপালে জ্বলিছে আগলি ফ্ৰোধৰ
হিংসা ক্ষমতা আৰু হত্যালীলাৰ।
বাৰে-বৰণীয়া সংস্কৃতি আজি
কিয় বাক ঠাই ঠাই হ'ল।।
ইতিহাসে ঢুকি নোপোৱা
সভ্যতা সংস্কৃতি এই দেশৰ
তথাপিও আমিবোৰ নিপীড়িত শোষিত
তেজৰ চেকুৰাৰে ৰাজপথ ৰঞ্জিত
শতৰুৱে ভাঙি দিয়া মিলনৰ ভেটিটো
ন-কৈ বান্ধিবৰ হ'ল।।

□□□



জিৰাব খোজো মই তোমাৰ বুকুৰ সেউজীয়াত

শ্ৰী কল্যাণ শৰ্মা
মাতক প্ৰথম বৰ্ষ

জিৰাব দিয়া মোক
তোমাৰ বুকুৰ সেউজীয়াত
ভাগৰুৱা পথিক মই
অন্তহীন যাত্ৰাৰ,
জোনটি চুবলৈ হেঁপাহ নকৰোঁ
চুব খোজো মই জোনাকৰ বৰষুণ
আছেনে তোমাৰ বুকুত
এসাগৰ ডাৱৰ!

প্ৰেৰণা দিয়া মোক
সাগৰ সাতুৰিবলৈ
জীৱনৰ সাগৰ,
মৰমৰ সাগৰ
টোবোৰো য'ত একো একোটা
নভঙা সাথৰ।

দিবানে তোমাৰ বুকুৰ
অকণমান সেউজীয়া
ৰঙীন কৰিবলৈ মোৰ পৃথিৱী।।।

□□□

পৰিসৰ

শ্ৰী জন কুমাৰ কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

আহিনৰ পথাৰৰ নিয়ৰ সানি
তুলসী তলৰ চাকি
আৰু
শেৰালিৰ সুৰাস লৈ
সংগোপনে আহে মোৰ যৌৱন,
আঘোণৰ পথাৰ মোৰ
লখিমি উঁৰাল
এমুঠি গোটাও,
ৰৈ আছে জীৱনৰ বাকীছোৱা কাল—
এয়া মোৰ যৌৱন,
ক্ষুদ্ৰ মোৰ পৃথিৱী
সেউজীয়া মৌ বন।

□□□

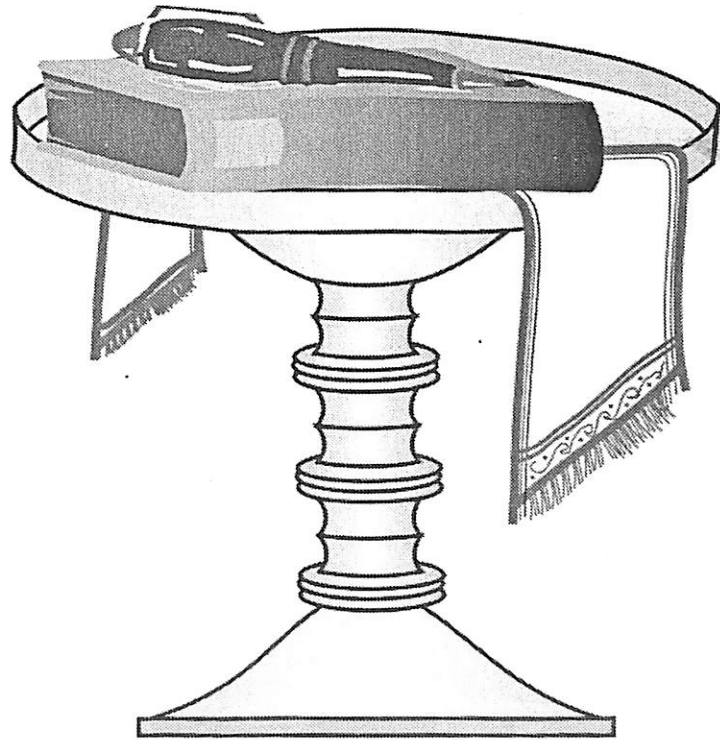


মোৰ সপোনৰ দেশ

শ্ৰী প্ৰভাত চন্দ্ৰ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

মন যায় সকলো সলাই
এখন সপোনৰ দেশ পাতিবলৈ
নতুনকৈ,
য'ত নাথাকিব দুৰ্নীতি,
অনিয়ম, অনাচাৰ;
নাথাকিব কোনো সংবিধান
কাৰণ সেই দেশত নাই
বিধান নমনাৰ আচাৰ।
সততাই য'ত হ'ব
জীৱন পৰিক্ৰমাৰ একমাত্ৰ আদৰ্শ
সকলোৰে কেৱল নিজৰ
লগতে আনৰ মঙ্গল হ'ব পৰা
কামবোৰ কৰিব পাৰিব
অনায়াসে।

□□□



English Section

Contents

An interview with Prof. Amaresh Datta II 45 II

Articles :

- Nature as Viewed by Wordsworth and Coleridge II 47 II ✎ Ms. Archana Bora
- Right to Information Act, 2005 II 51 II ✎ Dr. Bhababhuti Sarma
- Global warming — its causes II 57 II ✎ Malamoni Dutta
- Trends in the Marketing of Tea in Assam via Guwahati Tea Auction Centre II 59 II ✎ Pradyut Guha
- Geotourism II 63 II ✎ Panchanan Barman
- Jawaharlal Nehru : The Writer II 65 II ✎ Chandrima Goswami
- Glimpses into Management Education II 66 II ✎ Sandeepan Borthakur
- Towards Building a Positive Attitude II 67 II ✎ Simran Kumari
- The Science of Belief II 68 II ✎ Suraj Pradhan
- Scope of Tourism in Sualkuchi II 71 II ✎ Nayan Jyoti Medhi
- God is not Testing you II 73 II ✎ Chetan Pareek
- The Rest is Silence..... II 74 II ✎ Mr. Premjit Nr Dev
- Jobs in Public Relations II 76 II ✎ Chetan Pareek
- Glimpses of the North East II 77 II ✎ Sunanda Saha
- What is the Mystery of Sphinx and why was it built ?? II 78 II ✎ Amrita Singh
- Dubai— Paving the Road of Opportunities II 79 II ✎ Raktav Ranjan Kaushik
- 5 Career needs of every Professional II 80 II ✎ Simran Kumari
- The Pleasure of Smoking II 81 II ✎ Vivek Pareek
- Amusing Facts II 82 II ✎ Himangshu Boro

Poems :

- Broken Heart ● You and Your Boss II 83 II ✎ Amrita Singh ✎ Ronit Barua
- My Beloved College ● I am II 84 II ✎ Kunal Dev Nath ✎ Upama Kalita
- The Greatest Play II 84 II ✎ Sohan Kr. Sah
- A Cute Poem for a Cute Girl II 85 II ✎ Kunal Dev Nath
- Your Loves Keeps me Going II 85 II ✎ Subhankar Chakraborty
- Let your Feelings Show II 86 II ✎ Ronit Barua
- Our College Magazine ● Trust II 86 II ✎ Mithun Ch. Rawa ✎ Niladri Dutta
- Annual Report of Students' Union II 87 II



An interview with Prof. Amaresh Datta, the recipient of K C Das Commerce College National Teacher Award, 2010



Amaresh Datta (b. 1919) is perhaps remembered as a distinguished Shakespearian scholar of the 20th century. His contribution is appreciated by none other than Professor G Wilson Knight, the leading authority on Shakespeare. Prof. Datta started his career in Sagar University and in the fifties he was identified by a panel of American experts as one of the finest teachers of English literature in the country. Dr. Amaresh Datta joined Gauhati University in 1960. He scrupulously maintained fine rapport with his colleagues in the department and acquired the legendry fame as a teacher. He continued to serve Gauhati University till 1980. After that, he went on to serve Dibrugarh University from 1981 to 1986. His teaching career produces some of the best teachers of English Literature in this part of the country.

His scholarship received another appreciation when he joined Sahitya Academi as the Chief Editor of the *Encyclopaedia of Indian Literature*. His wide knowledge of classical, medieval and modern periods of Indian literature is aptly reflected in this endeavour. His way of presenting the inherent features of Indianness in literary domain is an example of what a life-long quest for truth in literature works can reveal.

Prof Datta has the unique quality of transcending the critical domain and he has explicitly expressed a desire to trod on a creative path. Dr. Datta thus produces three volumes of poetry and a novel. Each of his volumes of poetry records not only his emotional states of mind, but also his critical appreciation of surrounding reality. His vision is marked with an epical dimension for the attaches a contemporary awareness of cycles of time bringing selective episodes from the Ramayana and the Mahabharata in his work *Time's Harvest*.



Prof. Datta's long journey is empowered with his love for Sankardeva, the great medieval saint of Assam. He made extensive efforts sometimes marked with critical appreciation and sometimes by translation to reveal the significance of Sankardeva in India's Medieval Bhakti Movement. His rich knowledge of English Literature finds a place when he summarizes his observation on Sankardevas as :

Sankardeva appears to me, in the words of Spender, as one of those *"who from the womb remembered the souls history"* and *"who born of the sun travelled a short while towards the sun and left the vivid air signed with their honour."*

Q Sir, what is your feeling at the momentous occasion of receiving the award?

A I was naturally happy about the award of the honour associated with it. It was a kind of ceremonial recognition of what I had done for my students as a University teacher. And as I said in my acceptance speech, it gave me also a sense of fulfillment.

Q What should be the role of literature in our society and its value system ?

A Literature has always played an important role in our society. Even the untethered have had their own oral literature. It seems man cannot help expressing his diverse feelings in one art form or another. Literature, as generally understood has primarily made the common reader conscious of the value of beauty and joy of living and of the truth of human experience and great literature opened up doors of new perceptions. In fact, great literature deals with existential problems concerning all aspects of life in this earth in universal way and therefore its impact is not confined to any particular geographical region.

Q We feel that literature has lost its relevance in the present day society. What is your opinion ?

A Hence the question of its relevance just cannot arise. So long as the quest of beauty and truth remains the common concern of human life, the great literature of the world will continue to make its values aware of new facts of both our quotidian and spiritual life through its masterpieces. Even the electronic media of entertainment of education cannot in any way dent the worth of the apotheosis of the written word, just as the advent of cinema could not eclipse the glory of the stage play.

Q What should be the role of education ?

A If the aim of education is to turn out the complete man and not merely manufacturing money-making tools then education should lay adequate emphasis on the need for creating a mindset that can appreciate the good things of life and resist temptation of such other social evils. And education ought to stimulate students to think their own thoughts.

Q What is your message to our emerging writers ?

A I have no specific message for the emerging writer. All that I can say is that every writer has to find out his own idiom and area of experience. Writer should have their literary code. They should be careful about not losing their axis and stick to their history ideal and conviction.

NATURE AS VIEWED BY WORDSWORTH AND COLERIDGE

✍ **Ms. Archana Bora**
Lecturer, Deptt. of English

INTRODUCTION

Nature has been a pet subject of all poets of the world. **Kalidasa**, the Sanskrit poet was much attracted towards it and he composed a separate lyrical book called '**Meghdoot**'. Romantic poets in England had a special aptitude for Nature. They not only saw her external beauty and grandeur, but tried to trace out her influence on their inner moods and emotional upsurges.

Romantic poetry deals with Nature in a special manner. All romantic poets saw Nature with a special vision. They take us far away from the stinky atmosphere of cities into the fresh and open air life. All these poets have tried not to look at Nature with sophisticated eyes but they have gone down deep into her heart and hence their nature poetry is really admirable. It springs from the care of their hearts.

Here an attempt has been made to highlight several important traits of Wordsworth and Coleridge as poets of Nature.

WORDSWORTH

To come to the poetry of Wordsworth, he looked at Nature from an original angle and loved her with devotion hitherto unknown to English poetry. As De Quincy says, "Wordsworth had his passion for Nature fixed in his blood; it was a necessity of his being like that of the mulberry leaf to the silkworm and through his commerce with Nature did he live and breathe."

WORDSWORTH'S TREATMENT OF NATURE IS ORIGINAL

Wordsworth's treatment of Nature is original and unique. Hitherto Nature had been treated as a mere background for the interplay of human passions and

emotions, or as a beauty landscape; but to Wordsworth Nature is not inanimate, it is a living and organic entity.

WORDSWORTH SPIRITUALISES NATURE

What distinguished Wordsworth from other poets is his spiritualization of Nature. His originality lies in his attitude to Nature. For him Nature is alive and sentient. To him nature is not a mere attractive arrangement of form and colour, it is permeated and pervaded by a spirit, which entering flowers, trees, rivers, mountains, gives them each a life of its own. In moments of beatific vision the poet can intuitively realize this all pervasive eternal spirit.

"And I have felt
A presence that disturbs me with joy
Of elevated thoughts, a sense sublime
Of something far more deeply interfused"
(Tintern Abbey)

HARMONY BETWEEN MAN AND NATURE

Wordsworth believes that the mind of man is animated by the same spirit which informs all natural phenomenon. Hence, there is a pre-existing harmony between the mind of man and Nature which enables Nature to communicate her own thoughts to man, and man to grasp and seize them and to contemplate upon them until an inseparable bond between the two is established.

NATURE IS THE BEST TEACHER

Because there is a pre-existing harmony between Nature and the mind of man, man can learn much from Nature if only he has a willing heart ready to receive the benefits of Nature. Wordsworth laments that we

neglect and overlook the great truths that nature has to reveal to us and are all the time busy in our worldly activities.

“The world is too much with us late and soon,
Getting and spending, we lay waste our powers.
Little we see in Nature that is ours;
We have given our hearts away, a sordid boon!”

For Wordsworth Nature is the best teacher and her discipline and education will enable us to know and receive all that is good and pure life. In the Lucy Poems he has given an idea of how the education of nature can help in developing one's personality.

“Three years she grew in sun and shower,
Then Nature said, “A lovelier flower
On earth was ne'er sown;
This child I to myself will take;
She shall be mine, and I will make
A lady of my own.”
(Three years she grew in sun and Sower – Lucy poems.)

WORDSWORTH FINDS PEACE AND JOY IN NATURE

Nature offers joy and peace to all those who seek shelter in her bosom. In **Tintern Abbey** he says that it is privilege of nature—

“Thro' all the years of this our life, to lead
From joy to joy.”
From Nature also comes peace and feelings of love.

NATURE — A SOURCE OF GREAT COMFORT AND STRENGTH

To Nature Wordsworth looks for yet another blessing – comfort and strength. Nature gives comfort in moments of distress, strength in the hour of trial and illumination when inner darkness is upon her devotee. In the exquisite short poem, **The Daffodils**, Wordsworth describes how the memory of that beautiful scene cheered him in after years.

THE THREE STAGES OF WORDSWORTH'S LOVE OF NATURE

Wordsworth's love for Nature develops through three stages.

(1) **First stage** : Wordsworth's first love of nature was an animal passion. In the beginning nature was no more than a playground for his physical activities. Among the hills and valleys of his native place he led a healthy life of sport and adventure. In the **Prelude** he says that in the first phase of his love nature was

“But secondary to my own pursuits
And animal activities, and all
Their trivial pleasures.”

(2) **Second Stage** : But as he grew up his coarse pleasures gradually lost their charm and he began to love nature for her own sake.

In **Prelude** he says

The Props of my affection were removed,
And yet the building stood, as if sustained
By its own spirit! All that I beheld
Was dear, and hence to finer influxes.
The mind lay open to more exact
And close communion.

His love of nature now turned into an aesthetic passion, intense, absolute and self-sufficing. In **Tintern Abbey** he described this stage as :

“..... I cannot paint
What then I was, The sounding cataract
Haunted me like a passion, and the deep and gloomy wood,
Their colours and their forms, were then to me
An appetite.

(3) **Third Stage** : Gradually he outgrew this stage too. His love of nature took an spiritual colouring in the third phase. He believed that Nature was not inanimate, and that it had a life of its own. It is a presence that rolls through all things.

“And I have felt
A presence that disturbs me with the joy of
elevated thoughts; a sense sublime
Of something far more deeply interfused
Whose dwelling is the light of setting Sun,
And the round ocean and the living air
And the blue sky, and in the mind of man.”

(*Tintern Abbey*)

To conclude, since there is a pre-existing harmony between the mind of man and nature, Wordsworth believes that by communion with nature we can realise the indwelling spirit in Nature. The various phenomena of Nature are but the visible manifestations, the types, and symbols, of Eternity and in a beatific moment one can intuitively realize this divine reality in nature.

COLERIDGE

To begin with it is to be noted that unlike Wordsworth, Coleridge probed into Nature with the vision of Philosopher.

MINUTE OBSERVATION OF NATURE

Coleridge was gifted with minute observation of Nature as observed by Walter Pater.

Coleridge's nature poetry becomes grand when he describes the sunrise over Mont Blanc in his **Hymn before Sunrise in the vale of Chamouni**. He surveys the glorious scene and feels his own soul expanding under its mighty influence.

Till the dilating soul, enrapt, transfused,
Into the mighty vision passing – there
As in her natural form, swelled vast to Heaven.

A SENSE OF JOY IN NATURE

Like Wordsworth, Coleridge also found joy in Nature. All objects of Nature appeared clothed in joy and mirth. A spirit of joy pervaded them. He does not agree with the view that Nature is invested with melancholy. In the *Nightingale* he rejects the idea and says :

(In Nature there is nothing melancholy)

In the 'Ode to Dejection' he writes :
Joy lady is the spirit and power
Which wedding Nature gives us in dower
A new Earth and a new Heaven
Undreamt of by the sensual and the proud.

A SENSE OF COLOUR

Coleridge had the eye of the artist. He is as keen as Keats in sensuous perceptions. His **Ancient Mariner** is full of images of light and luminous colour in sky and sea.

A TOUCH OF THE SUPERNATURAL

While Wordsworth saw only the softer side of Nature, Coleridge was overtaken by the sense of mystery and a touch of the supernatural. In *Christabel* he fully exploits the mystery of nature to create a proper atmosphere for the supernatural. Dim, uncertain lights when every object appears weird and uncanny are often used by the poet to create a haunting atmosphere –

The moon is behind and at the fall
And yet she looks both small and dull.
The night is chill, the cloud is grey.

The poet transforms the beautiful sights and scenes of nature into the mysterious and the supernatural.

A PANTHEISTIC NOTE

Like Wordsworth, Coleridge invested nature with the Divine Spirit.

In **Aelian Harp** he believes in the Divine spirit pervading the whole universe –

And what if all of animated nature
Be but organic harps diversely framed,
That tremble into thought, as over them sweeps,
Plastic and vast, one intellectual breeze,
At once the soul of earth and God of all.

In **Frost at Mid-night**, the same Pantheistic creed finds a Wordsworthian expression :

So shalt thou see and hear
The lovely shapes and sounds intelligible,
Of that eternal language, thy God,
Utters, who from eternity doth teach
Himself in all things in Himself.

So far as Coleridge's treatment of nature is concerned, we can conclude that he followed Wordsworth in his Pantheistic conception. He also had a high sense of colour and form, comparable to that of Keats. But he made his distinct place in nature-poetry by making the description mysterious and supernatural.

CONCLUSION :

The two friends, contributed a great deal to English literature and literary criticism. Together they

published the 'Lyrical Ballads' in 1798. That was a hallmark in the history of English literature. Despite the differences in the treatment of the theme of Nature, the two poets influence each other. The association of

the two poets was very healthy for the growth of English poetry. They influenced each other and contributed something solid and substantial to English poetry. □

SOURCE :

1. A Symons : The Romantic Movement in English Poetry.
2. Garrod : Wordsworth.
3. Compton Rickelt : History of English Literature.
4. C. M. Bowra : The Romantic Imagination.
5. H. D. Trail : Coleridge.
6. Wordsworth, Selected Poems with Prelude, edited by Ravendra Prakash.
7. The Winged Word, edited by David Green.

Famous novelist and story writer, Balsac had a habit of writing after midnight. Probably, he liked the quiet atmosphere of midnight.

RIGHT TO INFORMATION ACT, 2005

What, why and how ?

Dr. Bhababhuti Sarma

Head, Department of Management

Information means any material in any form, like documents, records, circulars, memos, advices, orders, etc. and even the materials kept in any electronic form.

The right to information, which is also interchangeably used as freedom of information, has been regarded as a fundamental human right since long. It includes an access to the information which is held by or under the control of any public authority and includes the right to inspect the work, document, records, taking notes, extracts or certified copies of documents/records and certified samples of the materials and obtaining information which is also stored in electronic form.

Freedom will be loss its effectiveness if the people have no access to information. Access to information is the basic to the democratic way of life.

History of Right to Information

The history of the recognition of the Right to Information is much older. The first country to have RTI law was the Finland and Sweden in 1766 when the former was a territory governed by Sweden. The joint parliament of the then Finland and Sweden adopted the first RTI law of the world titled Access to Public Records Act, 1766.

The right to information has been considered as human right by the Universal Declaration of Human Rights (1948) passed by United Nations General Assembly.

Nearly seventy countries have enacted RTI law or act, of which 40 have done so during the decade of nineties and thereafter. Recently, the newly elected government of Bangladesh adopted the Right to Information Act in the first session of the 9th parliament on May 29, 2009.

The right to information campaign in India began with the **Mazdoor Kisan Shakti Sangathan (MKSS)** movement under the leadership of Smt. Aruna Roy to bring in transparency in village accounts via the demand for minimum wages in rural India. Ghost entries in muster rolls were a sign of rampant corruption in the system, which prompted MKSS to demand official information recorded in government files. Since then with the pressure and support from different social worker and association in 2005 Right to Information Act come into force in India.

The foundation for the Right To Information was laid in India in the year 1975 by a landmark judgment of the Supreme Court in which it ruled that *"The people of this country have a right to know every public act, everything, that is done in a public way, by their public functionaries. They are entitled to know the particulars of every public transaction in all its bearing. The right to know...is derived from the concept of freedom of speech."* (State of U.P. v. Raj Narain, AIR 1975 SC 865). This ruling was significant because it interpreted the Right to free speech enshrined in Article 19(a) of the constitution as inclusive of the Right to Information.

However, this Right to Information, though declared by the Supreme Court as just and necessary, was still inaccessible to the common man. To give the common man access to this Right to Information, there were numerous campaigns organized in the country over a span of nearly 20 years. These campaigns, mainly led by Anna Hazare and Aruna Roy, gave a voice to people's demand for a framework for accessing their constitutional Right to Information.

The Right To Information Act, 2005 came into effect on 12th October, 2005 (120th day of its enactment on 15th June, 2005). Some provisions have come into force with immediate effect viz. obligations

of public authorities [S.4 (1)], designation of Public Information Officers and Assistant Public Information Officers [S.5 (1) and 5(2)], constitution of Central Information Commission (S.12 and 13), constitution of State Information Commission (S.15 and 16), non-applicability of the Act to Intelligence and Security Organizations (S.24) and power to make rules to carry out the provisions of the Act (S.27 and 28).

The Act extends to the whole of India except the State of Jammu and Kashmir. [S.(12)]

Need for the Right to Information

The right to information is important for many reasons. Chief three among them are :

- Creating a more open and democratic society.
- Reducing poverty (achieving the Millennium Development Goals)
- Challenging corruption and enhancing transparency.

Harsh Mander, a government official and advocate of the right to information, has described the importance of this right as follows :

Information is the currency that every citizen requires to participate in the life and governance of society. The greater the access of the citizen to information, the greater would be the responsiveness of government to community needs. Alternatively, the greater the restrictions that are placed on access, the greater the feelings of 'powerlessness' and 'alienation'. Without information, people cannot adequately exercise their rights and responsibilities as citizen or make informed choices. Government information is a National resource. Neither the particular government of the day nor public officials create information for their own benefit. This information is generated for purposes related to the legitimate discharge of their duties of office, and for the service of the public for whose benefit the institutions of government exist, and who ultimately fund the institutions of government and salaries of officials. It follows that government and officials are 'trustees' of this information for the people.

India is the most corrupt nation and occupied the twentieth position in a recently compiled list of 91 countries around the world. Common People of India always experiences corruption in every step. Corruption in India is rampant, from the common clerk to the highest offices of the country. Many big scams like defence deals, fodder procurement etc. have frequently made the headlines. Apart from the mega scams the wide spread small- scale corruption affects the everyday lives of ordinary people, for whom it has become a routine social and financial burden. People even have to pay bribes to access basic information, such as their own electricity bill, telephone bill etc. Right Information Act is thus may act as a strong instrument for countering corruption and exposing the corrupt officials.

Officials of different public authorities utilize their discretion power to suit various political or other vested interests, and misappropriate the funds. We have seen various instances in this regards. For example, in many places of the country the tribal belt land allocated to non indigenous people, agricultural land allocated converted to non agricultural land, misappropriation of fund allotted for flood victims in Assam etc. Since these things are administrative matters; they tend to be hidden from disclosure, fostering abuse of power. Though, theoretically it is possible to obtain State High Court orders to compel disclosures of information, but in practice it is not possible for poor villagers due to high cost, distance and delays involved. In this case Right to Information is the only alternative.

The right to information is also necessary for protecting civil liberties. Killing of innocent people in the name of extremists by police, custodial death of prisoner, secrete killings especially in Assam etc. are regular phenomena of today. And facts are that the authorities regularly refuse to release information regarding criminal records of those killed to civil authorities. This indicates the need for right to information legislation.

The central and State government run numerous schemes for providing food, shelter, health, and education to the poor people and people of rural areas. These schemes are very good and in many schemes funds come from international agencies. But in practice

large scale corruption take place in different levels of authority.

In case of food, for example subsidized grains and other essentials are distributed through 'public distribution system' - a network of 'ration shops'. Corrupt practice here includes replacement of grains with poor quality, non distribution on the pretext of 'unavailability' etc. Stocks registers are not properly maintained and are not available for public inspection.

There are also schemes for providing housing, employment and education to the poor needy people. Funds for these schemes are routed through the network of bureaucrats from central or the state government down to village and these funds are routinely misappropriated or misused by tampering the records, inclusion of fictitious names of beneficiaries' etc. which deprived the actual beneficiaries. These things happened due to the ignorance of the people about the schemes or they were not informed in details about those schemes.

Similarly in Health schemes which are rarely advertised sufficiently to enable people to benefit from them. For example, the Polio immunization programme, AIDS prevention programme in which a large amount of government and international fund have come but yet many people are left out, due to ignorance about the schemes. This is compounded by an inability to monitor whether or not the vaccines have been administered properly, in part because information is not publicly available.

Thus, to remove all these corruptions of public authority and to make the people well inform about the various government schemes and privileges the Right to information Act is highly necessitate.

RTI Act 2005 in brief and procedure to access information

RTI Act 2005 provide right to citizen of India to secure information under the control of public authorities. The Act comprises six chapters. Chapter I constitute the preliminary part stating the definitions of various terms and some important of them are :

1) 'appropriate Government' means in relation to a public authority which is established, constituted,

owned, controlled, or substantially financed by fund provided directly or indirectly-

- a) by central Government or Union Territory administration, the central Government.
- b) By the state government, the state Government
- 2) 'Central Information Commission' means the Central Information Commission constituted under sub section(I) of section 12
- 3) 'Information' means any material in any form including records, documents, memos, e-mails, opinions, advices, press releases, circulars, orders, logbooks, contracts, reports, papers, samples, models, data material held in any electronic form and information relating to any private body which can be accessed by a public authority under any other law for the time being in force but does not include "file notings" [S.2(f)].
- 4) 'Public authority' means any authority or body or institution of self-government established or constituted : [S.2 (h)]
 - by or under the Constitution;
 - by any other law made by Parliament;
 - by any other law made by State Legislature;
 - by notification issued or order made by the appropriate Government.and includes any—
 - a. body owned, controlled or substantially financed
 - b. non-Government organization substantially financed directly or indirectly by the appropriate Government.
- 5) 'State Information Commission' means the state Information Commission constituted under sub section (1) of section 15
- 6) 'State Public Information Officer' means the Public Information officer designated under sub section (1) and includes a State Assistant Public Information Officer designated as such under sub section (2) of section 5
- 7) 'Third party' means a person other than the citizen making a request for information and includes a public authority.

In the second chapter of RTI ACT Right to information and obligations of public authorities are

mentioned. According to the provision of this act all the citizens shall have the right to information. Under the obligations of public authorities, every public authority shall publish within one hundred and twenty days from the enactment of this Act

- i. the particulars of its organization, functions and duties;
- ii. the powers and duties of its officers and employees;
- iii. the procedure followed in its decision making process, including channels of supervision and accountability;
- iv. the norms set by it for the discharge of its functions;
- v. the rules, regulations, instructions, manuals and records used by its employees for discharging its functions;
- vi. a statement of the categories of the documents held by it or under its control;
- vii. the particulars of any arrangement that exists for consultation with, or representation by the members of the public, in relation to the formulation of policy or implementation thereof;
- viii. a statement of the boards, councils, committees and other bodies consisting of two or more persons constituted by it. Additionally, information as to whether the meetings of these are open to the public, or the minutes' of such meetings are accessible to the public;
- ix. a directory of its officers and employees;
- x. the monthly remuneration received by each of its officers and employees, including the system of compensation as provided in its regulations;
- xi. the budget allocated to each of its agency, indicating the particulars of all plans, proposed expenditures and reports on disbursements made;
- xii. the manner of execution of subsidy programmes, including the amounts allocated and the details and beneficiaries of such programmes;
- xiii. particulars of recipients of concessions, permits or authorizations granted by it;
- xiv. details of the information available to, or held by it, reduced in an electronic form;

xv. the particulars of facilities available to citizens for obtaining information, including the working hours of a library or reading room, if maintained for public use;

xvi. the names, designations and other particulars of the Public Information Officers.[S.4(1)(b)]

Third chapter is about the constitution of Central Information Commission. Central Information Commission constituted by the Central Government through a Gazette Notification.

1. Commission includes 1 Chief Information Commissioner (CIC) and not more than 10 Information Commissioners (IC) who will be appointed by the President of India.
2. Oath of Office will be administered by the President of India according to the form set out in the First Schedule.
3. Commission shall have its Headquarters in Delhi. Other offices may be established in other parts of the country with the approval of the Central Government.
4. Commission will exercise its powers without being subjected to directions by any other authority. (S.12)

Details about the State Information Commission are included in chapter four.

The State Information Commission will be constituted by the State Government through a Gazette notification. It will have one State Chief Information Commissioner (SCIC) and not more than 10 State Information Commissioners (SIC) to be appointed by the Governor.

1. Oath of office will be administered by the Governor according to the form set out in the First Schedule.
2. The headquarters of the State Information Commission shall be at such place as the State Government may specify. Other offices may be established in other parts of the State with the approval of the State Government.
3. The Commission will exercise its powers without being subjected to any other authority.

Powers and functions of the Information Commission, procedures of Appeal and Penalties are constituted the fifth chapter of this Act.

The Central Information Commission/State Information Commission has a duty to receive complaints from any person—

- a) who has not been able to submit an information request because a PIO has not been appointed;
- b) who has been refused information that was requested
- c) who has received no response to his/her information request within the specified time limits
- d) who thinks the fees charged are unreasonable
- e) who thinks information given is incomplete or false or misleading; and
- f) any other matter relating to obtaining information under this law

Chapter six is the miscellaneous chapter includes the miscellaneous aspects of this Act.

Application Procedure for requesting information

- 1) Apply in writing or through electronic means in English or Hindi or in the official language of the area, to the PIO, specifying the particulars of the information sought for
- 2) Reason for seeking information are not required to be given
- 3) Pay fees as may be prescribed (if not belonging to the below poverty line category. No fees will be charged from people living below the poverty line)

The time limit to get the information is the—

- a) 30 days from the date of application
- b) 48 hours for information concerning the life and liberty of a person
- c) 5 days shall be added to the above response time, in case the application for information is given to Assistant Public Information Officer
- d) If the interests of a third party are involved then time limit will be 40 days (maximum

period+time given to the party to make representation)

- e) Failure to provide information within the specified period is a deemed refusal

Who are the Appellate Authorities?

- 1) First Appeal : First appeal to the officer senior in rank to the PIO in the concerned Public Authority within 30 days from the expiry of the prescribed time limit or from the receipt of the decision (delay may be condoned by the Appellate Authority if sufficient cause is shown).
- 2) Second Appeal : Second appeal to the Central Information Commission or the State Information Commission as the case may be, within 90 days of the date on which the decision was given or should have been made by the First Appellate Authority. (delay may be condoned by the Commission if sufficient cause is shown).
- 3) Third Party appeal against PIO's decision must be filed within 30 days before first Appellate Authority; and, within 90 days of the decision on the first appeal, before the appropriate Information Commission which is the second appellate authority.
- 4) Burden of proving that denial of Information was justified lies with the PIO
- 5) First Appeal shall be disposed of within 30 days from the date of its receipt. Period extendable by 15 days if necessary. (S.19)

Every PIO will be liable for fine of Rs. 250 per day, up to a maximum of Rs. 25,000/- for not accepting an application or delaying information release without reasonable cause or knowingly giving incomplete, incorrect, misleading information or destroying information that has been requested or any other intentional avoidance of giving the information. The Information Commission (IC) at the Centre and the State levels will have the power to impose this penalty. The Information Commission can also recommend disciplinary action for violation of the law against an erring PIO. (S.20)

Some abbreviation used in relation to RTI

APIO	Assistant Public Information Officer
AA	Appellate Authority
CIC	Central Information Commission
DoPT	Department of Personnel and Training
IT	Information Technology
MIS	Management Information System
NGO	Non Governmental Organization
PA	Public Authority
PIO	Public Information Officer
PSU	Public Sector Undertaking
SIC	State Information Commission
TNA	Training Need Assessment
ToR	Terms of Reference

References :

1. Right to Information Act 2005, The Gazette of India, published by Authority. Ministry of Law & justice
2. Hand book of RTI (Assamese version), Published by Assam Administrative Staff College. Guwahati
3. 'Right to Information', a book written by R. P. Sood, Sublime Publications. Jaipur India.

QUIZ

1. Which animal has forty teeth ?
— Horse.
2. In which country Income Tax is not needed ?
— Manako Europe.
3. Which Bird has no wings ?
— Kiwi.
4. In which country did ten originate ?
— China.
5. Which city has the oldest Indian Stock Exchange ?
— Mumbai.
6. Which State starts and ends with the letter 'M' ?
— Mizoram.
7. Which bird is the Emblem Sign of peace ?
— Dove.
8. Who was the first Indian to get a Pilot's License ?
— J. R. D. Tata
9. What is the National tree of India ?
— Banyan tree.
10. Which is the first month of Roman Calendar ?
— March.
11. Which city is located on Seven hills.
— Rome.

Atul Choraria
B.Com 3rd year

Global warming — its causes

✍ **Malamoni Dutta**
Assistant Professor
Deptt. of Management

Global warming is the constant increase in the average temperature of the earth's atmosphere due to the increased emission of carbon dioxide gas. This rise in the levels of carbon dioxide gas in the atmosphere acts as a blanket to absorb radiated heat from our earth's surface and raises overall global temperature to dangerous levels, thus leading to melting of glaciers, rise in sea water levels, freaky weather and changing climate patterns which we are experiencing today. A study by Carl Pope, Executive Director of the Sierra Club, one of America's most influential environmental organisations have revealed that 19 of the world's 20 warmest years have occurred since 1980.

Temperature is the prime factor for all unwanted climate catastrophes. Due to variations in temperature in regions and that also in abrupt way in certain conditions, the extreme weather conditions in our earth are happening frequently. A report by Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC), in 2007 reviewed the multiple reconstructions of temperature over the past 1300 years based on ice cores, tree rings and other indirect measurements. The panel observed that on an average the earth has warmed up by 0.6°C during the 20th century. The World Meteorological Organisation based in Geneva declares that 2009 is one of the 10 warmest individual year, 1998 was the warmest year. As per their observation 2009 will become the fifth warmest year since 1850.

It is now evident that due to sudden increase in the level of carbon dioxide gas emission which is because of rapid industrialisation and modernisation across the globe, there is an increase in the average temperature of the earth's atmosphere. The IPCC in 2007 reported that if the current trend of carbon dioxide gas emission continues then the average global temperature could rise by 4.5°C by the year 2050 resulting in debilitating

climate changes. It is to be mentioned that the sea water level rose by 3 mm per year in the 20th century. What was alarming is the fact that two small islands in Sundarban in the Bay of Bengal have reportedly disappeared over the last decade.

Kyoto Protocol : This requires industrialized countries to bring down their carbon emission to 5.2% less than the 1990 levels during 2008-12 and assist the developing countries in avoiding the negative effects of climate change. It was adopted in Kyoto, Japan in 1997 and entered into force in 2005. Legally binding targets for reducing carbon dioxide gas emissions were set for 37 industrialized countries and the European community. The USA after years of refusing to ratify the Kyoto Protocol finally agreed in 2009 that it would cut its emissions by upto 17% of 2005 levels. If this is calculated according to protocol cut off year of 1990, then it amounts to a meagre 4% when it should have been around 12%. India has acceded to the Kyoto Protocol in August 2002, though it was not mandatory as per this protocol.

Copenhagen Summit on Climate Change : It was attended by leaders of 192 countries from 7th to 8th December, 2009 at Copenhagen, Denmark. The aim was to fix the enhanced emission reduction targets for rich countries during the second commitment period of the Kyoto Protocol which starts from 2012. But most of the countries have not fulfilled even their first commitment period targets. Therefore, the environmentalist groups have rightly termed this summit as a fiasco. The Kyoto Protocol was literally non-functional because the USA has not signed it. But the ongoing process of global warming is continuing its advance and this has stood as the greatest threat to mankind in the days to come.

The following chart by the Union of Concerned Scientists, published on India Today, Volume XXXIV No. 51 will describe as to how the world today is polluted by leading carbondioxide emission countries

and their intensions towards reduction. Though the emission levels of India and China are shown in the chart, but they are not mandatory to effect emission cuts as of now as per the Kyoto Protocol. ☞

CHART

Country	Carbondioxide emission in million metric tonnes	Per Capita emission in tonnes	Intensions
China	6017	4.58	Has taken shelter behind developing countries. China's emissions have exploded, offers cuts only now.
USA	5902	19.78	Refused its ratify Kyoto Protocol; has blocked all efforts at Copenhagen, now offers meagre cuts.
Russia	1704	12	Got away lightly on the Protocol because of forests, still to clean up on carbon emission front.
India	1293	1.16	Has offered cuts but wants finance from western developed countries, because per capita emission are 18 times lower than the USA.
Japan	1246	9.78	Failed to meet 1990 commitments and offered 25% cuts in emissions as on date.
Germany	857	10.40	Since emission level started increasing it tried to convinced USA not to be a deal-breaker but failed on.
Canada	614	18.81	Instead of cutting emissions, they increased by 30% since 1990, now wants to scuttle Kyoto.
UK	585	9.66	Has not delivered funds for poor countries as per commitments; emission still continue to increasing.
Italy	468	8.05	Its emissions rose sharply and it is proving to be the bad boy of European union.
Saudi Arabia	424	15.70	Have played double game by ensuring oil prices stay low enough to thwart alternate fuel technologies.
Australia	417	20.58	Ratified the Protocol only in 2007; since then has worked to undermines it and wants a new treaty.
France	417	6.60	Pushing for trade sanctions against developing countries who don't fall in line on emission cuts.

TRENDS IN THE MARKETING OF TEA IN ASSAM VIA GUWAHATI TEA AUCTION CENTRE

✍ Pradyut Guha

Assistant Professor

Department of Economics

Since the past century a substantial part of global trade has been shared by tropical plantation crop (tea, coffee, rubber). They have brought employment, foreign exchange, widespread use of unproductive land, industrial raw materials, export etc to the cultivating nations. Due to global preference of mass consumption, tea ranks prominently amongst other plantation crops which are scientifically and commercially diverse in nature. Perishability nature of green and black tea urges proper and timely marketing for minimizing the loss in producer's side and maximizing the benefit in consumer's side. Over the century, auction has served as a better price discovery mechanisms as well as media for marketing of bulk tea shrouded with transparency. The public auction of tea in India have played key role in the primary marketing of tea ever since first auction in Calcutta in 1861. Further establishment of 6 major¹ auction centre and 1 minor² centre has strengthened the marketing channel. The auction system received a regulatory support in early 80s when Tea Marketing Control Order (TMCO) came into effect. Auction remained the primary channel for marketing of about 55 to 60 per cent of tea output as clause 17 of TMCO made it compulsory for Indian tea producer to surrender 75 per cent of their output via auction centre. But marketing of tea via auction has declined substantially from the early part of present century. The withdrawal of 75 per cent of compulsion of tea marketing via auction in 2001 by amendment of clause 17 of TMCO has resulted sharp decline in the sale of tea via auction and rise in private sale of tea.

The private sale of tea rose to 38 per cent during post 2001 which ranged between 15 to 20 per cent of Assam production prior to 2001. However, the auction price remained a barometer for all private sale transactions. The removal of compulsion on enrooting of tea output via auction by amendment of Cause 17 of Tea Marketing Control Order (TMCO) has resulted significant decline in tea sold via Indian auctions. A study by F. A. Ferguson and Company identified the deficiency of Indian auction. The study stresses on reforming the auction system and liberalization of auction measures. Significant change has emerged in the auction of tea in Assam in recent years as compared with the earlier century. The present study has made an attempt to understand the trends in the price and quantity of tea surrendered via GTAC.

From table 1.1 it can be observed that the quantity of tea sold via auction centre in Assam³ has increased at 5 per cent annually during the period under observation. There has been significant decline in the quantity of tea sold through GTAC since the last decade of past century compared with pre 90s. The CAGR⁴ of quantity of tea sold via auction centre in Assam has declined from 13 per cent per annum during 1971-91 to -2.19 per cent per annum during 1992-2005 as observed in table 1.1. Withdrawal of 75 per cent compulsion of tea marketing via auction in 2001 by amendment of clause 17 of Tea Marketing Control Order (TMCO) has resulted sharp decline of the sale of tea via auction and rise in private sale of tea (Phukan, 2007).

1. Kolkata, Guwahati, Siliguri, Cochin, Coonoor, Coimbatore. During 2004 Guwahati tea auction centre ranked 3rd largest in the world and largest in India (Phukan, 2007).
2. Amritsar where only green tea leaf are sold.
3. Guwahati Tea Auction Centre (GTAC) is the only auction centre of the state functioning since 1970.
4. Compound Annual Growth Rate : Estimated with, $\text{Log } Y_t = \alpha + \beta t + U_t$ function, where t is time period.



Table 1.1
Growth of Tea Marketing in Assam Through GTAC

Year	Total Quantity of tea sold in GTAC (in Million Kg)	Average Price of tea sold through GTAC (Rupees/Kg)
CAGR (%) (1970-1991)	13	10.19
CAGR (%) (1992-2005)	-2.19	3.14
CAGR (%) (1971-2005)	5	8

Source : GTAC Year Book 2006-07 & Statistical Handbook of Assam, Various Issues, Directorate of Economics & Statistics, Govt. of Assam.

The average price of tea sold via GTAC has grown at 8 per cent annually during the overall study period. The CAGR of average price of tea sold via GTAC which grown at 10.2 per cent annually during 1970-91 has registered a fall in growth rate of 3.14 per cent annually during 1992-2005. The low rate of increase in price of tea since the end of past century may be attributed to the competition in market. Recessionary trend in the price of tea globally due to availability of tea at competitive rate from emerging players such as Sri Lanka, Kenya, Indonesia, and Vietnam has also influenced Indian price to certain extent. In addition the growth rate of Indian tea consumption registered a fall in recent years which has compelled the producers to bring down the price level. Decline in tea consumption in recent years may be attributed to increasing preference for soft drinks, other health drink amongst youth and young generations.

The trends in price and quantity of tea sold via GTAC can be observed in Figure 1.1 and 1.2 respectively. It is doubtless that price of tea sold via GTAC has maintained a rising trend during 1970s till early 90s. But price of tea surrendered via GTAC experienced fluctuations in the late 90s with boom in business during the beginning of present century. However, the depressionary trend in the price of tea sold via GTAC began immediately after the boom period that is early 2000.

Thus considering the 35 years of study under observation it can be understood that for the 30 years of last century it made recovery in price level before enjoying boom in the business for a short span of time with depressionary trend beginning immediately at the post peak as reflected in Figure 1.1.

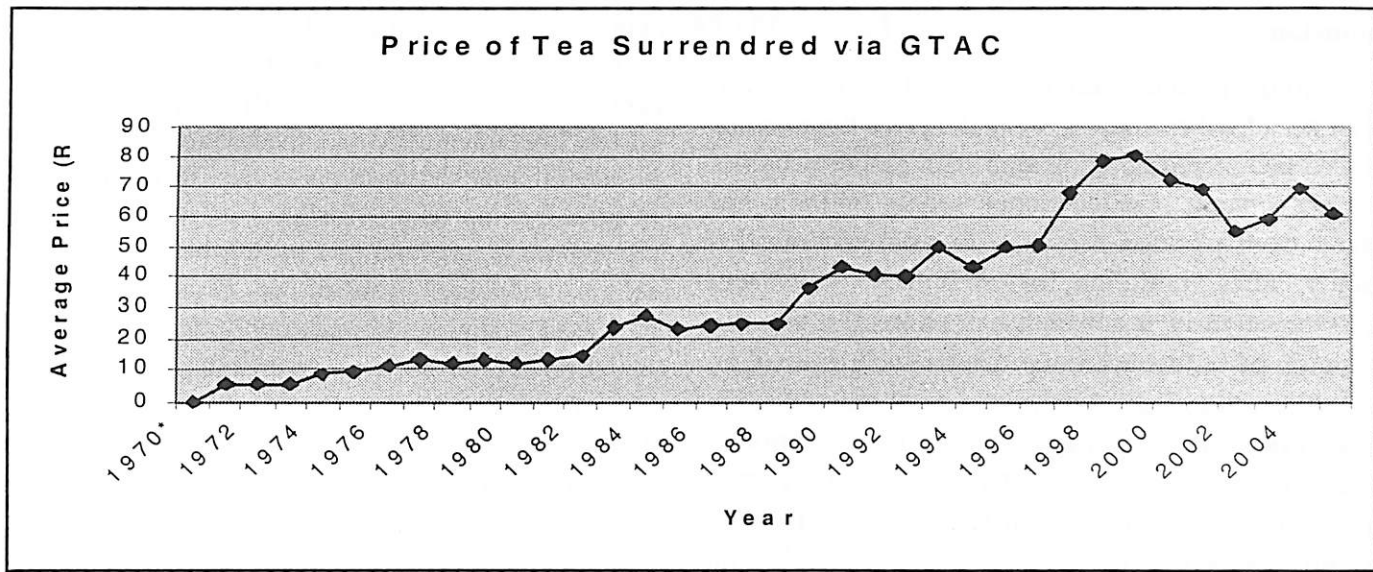


Figure 1.1

Auction centre has remained an attractive destination for the individuals undertaking business in tea in Assam for surrendering their output ever since the inception of GTAC in 1970. The quantity of tea sold via

GTAC has maintained a continuously rising trend during 1970 till early 2000 before shrinkage during 2002 with an immediate recovery thereafter as observed in figure 1.2.

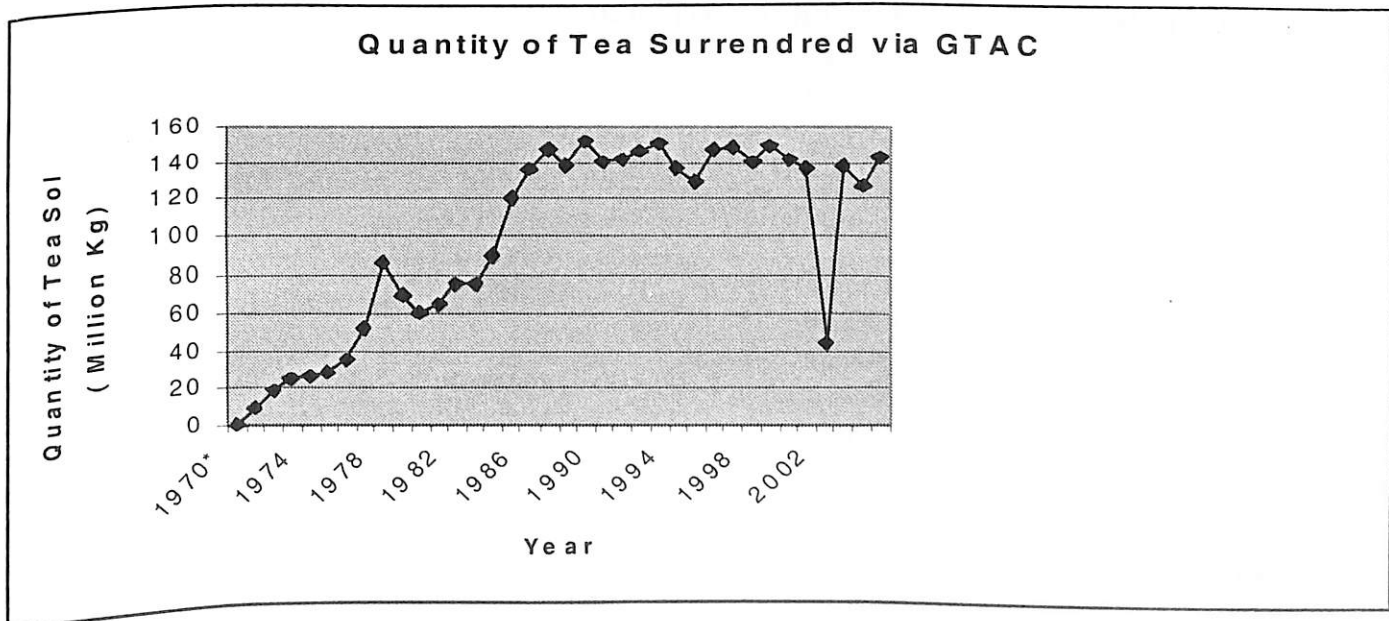


Figure 1.2

Conclusion

From the present study it can be inferred that from the last decade of the past century the price fluctuations in GTAC has increased compared with earlier decade's under observation. The economic set up of India has changed from planned economy to market controlled economy after initiation of structural adjustment process since early 90s which has paved the way for opening up of Indian economy. Under such a situation, price fluctuation has become natural due to the operation of market forces which had been controlled by the Government in the decade before 90s. The quantity of tea sold via auction has maintained steady surge till early 90s before it dips during the beginning of the present century. The popularity of auction centre has declined in recent years due to powerful lobbies

controlling marketing of tea, developing not transparency and hiding price fixation concept. The E-auction⁵ as introduced by Ministry of Commerce during December 2008 is expected to help the country in general and Assam in particular in better discovery of price by improving efficiency of auction in terms of transparency, time and cost saving between buyers and sellers, reducing problem of geographical barrier, increased participation and timely delivery.

The GTAC should implement measure to attract teas of Assam and neighbouring states which are sold through Siliguri and Kolkata auction; emphasis on e-auction can help in attracting South Indian tea to GTAC. Aggressive marketing of Indian (Assam) tea is necessary while establishment of a second auction centre either at Dibrugarh or at Jorhat may be helpful in better marketing of Assam tea. ▽

References :

- Government of Assam, *Statistical Handbook of Assam*, Various Issues (1968, 1976, 1980, 1984, 1987, 1988, 1991, 1995, 1996, 1999, 2001, 2002, 2006, 2007, 2008), Directorate of Economics and Statistics, Guwahati.
- GTAC Year Book 2006-07, Guwahati Tea Auction Centre, Guwahati, Assam.
- Phukan, J. (2007), 'Assam Tea & It's Marketing Channel', in S. Borbora and J. K. Gogoi (eds.), *Development Issues in the North East in the turn of the century*, Papyrus, Guwahati.

5. Electronic Auction : A server based media for transaction. E-auction has been introduced with the objective of minimizing geographical constraint in transaction, timely delivery and reducing lobbies in transaction.

GEOTOURISM

✍ **Panchanan Barman**

Assistant Professor
Deptt. of Management

A novel kind of tourism known as 'geotourism' is slowly but surely emerging. Geotourism is a relatively new term for travel that focuses on a destination's unique culture and history. What is more, it aims to help visitors enrich those qualities of the destination instead of the usual practice of turning the place into a 'tourist spot' or "tourist trap."

The term 'geotourism' is so new that few tourists use it, but travel professionals employ it to describe it as a step beyond ecotourism. In other words, while geotourism encourages treating nature gently, it is also about making a place better by visiting and spending money.

The concept was introduced publicly in a 2002 report by the Travel Industry Association of America (as of 2009 this organization adapted name to U.S. Travel Association) and National Geographic Traveler magazine. National Geographic senior editor Jonathan B. Tourtellot and his wife, Sally Bensusen, coined the term in 1997 in response to requests for a term and concept more encompassing than ecotourism and sustainable tourism.

The National Geographic Society defines *geotourism as tourism that sustains or enhances the geographical character of a place – its environment, culture, aesthetics, heritage, and the well-being of its residents.*

Like ecotourism, geotourism promotes a virtuous circle whereby tourism revenues provide a local incentive to protect what tourists are coming to see, but extends the principle beyond nature and ecology to incorporate all characteristics that contribute to sense of place, such as historic structures, living and traditional culture, landscapes, cuisine, arts and artisanry, as well as local flora and fauna. Geotourism incorporates sustainability principles, but in addition to

the do-no-harm ethic, geotourism focuses on the place as a whole. The idea of enhancement allows for development based on character of place, rather than standardized international branding, and generic architecture, food, and so on.

The Geotourism Charter

National Geographic Society has also drawn up a "Geotourism Charter" based on 13 principles :

1. **Integrity of place** : Enhance geographical character by developing and improving it in ways distinctive to the local, reflective of its natural and cultural heritage, so as to encourage market differentiation and cultural pride.
2. **International codes** : Adhere to the principles embodied in the World Tourism Organization's Global Code of Ethics for Tourism and the Principles of the Cultural Tourism Charter established by the International Council on Monuments and Sites (ICOMOS).
3. **Market selectivity** : Encourage growth in tourism market segments most likely to appreciate, respect, and disseminate information about the distinctive assets of the locale.
4. **Market diversity** : Encourage a full range of appropriate food and lodging facilities, so as to appeal to the entire demographic spectrum of the geotourism market and so maximize economic resiliency over both the short and long term.
5. **Tourist satisfaction** : Ensure that satisfied, excited geotourists bring new vacation stories home and encourage friends to experience the same thing, thus providing continuing demand for the destination.

6. **Community involvement** : Base tourism on community resources to the extent possible, encouraging local small businesses and civic groups to build partnerships to promote and provide a distinctive, honest visitor experience and market their locales effectively. Help businesses develop approaches to tourism that build on the area's nature, history and culture, including food and drink, artisanry, performance arts, etc.
7. **Community benefit** : Encourage micro to medium size enterprises and tourism business strategies that emphasize economic and social benefits to involved communities, especially poverty alleviation, with clear communication of the destination stewardship policies required to maintain those benefits.
8. **Protection and enhancement of destination appeal** : Encourage businesses to sustain natural habitats, heritage sites, aesthetic appeal, and local culture. Prevent degradation by keeping volumes of tourists within maximum acceptable limits. Seek business models that can operate profitably within those limits. Use persuasion, incentives, and legal enforcement as needed.
9. **Land use** : Anticipate development pressures and apply techniques to prevent undesired overdevelopment and degradation. Contain resort and vacation-home sprawl, especially on coasts and islands, so as to retain a diversity of natural and scenic environments and ensure continued resident access to waterfronts. Encourage major self-contained tourism attractions, such as large-scale theme parks and convention centers unrelated to character of place, to be sited in needier locations with no significant ecological, scenic, or cultural assets.
10. **Conservation of resources** : Encourage businesses to minimize water pollution, solid

waste, energy consumption, water usage, landscaping chemicals, and overly bright nighttime lighting. Advertise these measures in a way that attracts the large, environmentally sympathetic tourist market.

11. **Planning** : Recognize and respect immediate economic needs without sacrificing long-term character and the geotourism potential of the destination. Where tourism attracts in-migration of workers, develop new communities that themselves constitute a destination enhancement. Strive to diversify the economy and limit population influx to sustainable levels. Adopt public strategies for mitigating practices that are incompatible with geotourism and damaging the image of the destination.
12. **Interactive interpretation** : Engage both visitors and hosts in learning about the place. Encourage residents to promote the natural and cultural heritage of their communities so tourists gain a richer experience and residents develop pride in their locales.
13. **Evaluation** : Establish an evaluation process to be conducted on a regular basis by an independent panel representing all stakeholder interests. Publicize evaluation results.

Geotourism adds to sustainability principles building on a destination's geographical character "sense of place" to emphasize the distinctiveness of locale and benefit visitor and resident alike. The philosophy of geotourism is based on the principle of benefit to the local population. When a destination highlights the features that make it special, it not only draws more tourists but also helps the local community appreciate its own uniqueness. That, in turn, motivates them to preserve the cultural or natural resources that keep tourists coming. Supporters of the concept of geotourism say that it also creates jobs that benefit local people and income for local business owners.

JAWAHARLAL NEHRU : THE WRITER

✍ Chandrima Goswami

Lecturer, Dept. of BBA/BCA

Jawaharlal Nehru was a world leader with tremendous popular charisma. Though primarily respected as a freedom fighter who was instrumental in leading India to her long-awaited independence, yet, we cannot deny his contribution in enriching the treasure-trove of Indian English literature. Nehru was a prolific writer who produced some influential literary works.

Nehru's first book was "Soviet Russia" (1928), which is a collection of sixteen articles. Which recounted his experiences while travelling in Russia in 1927. "Letters from a Father to his Daughter" was published in 1930 and it consists of thirty one letters written by him in 1928 to his ten year old daughter. Subjects ranging from the early history of the world to the writing of the Ramayana and the Mahabharata found their place in it. The highly acclaimed book "Glimpses of world History" was Nehru's next project and it came up in 1934. Written like an epistolary novel, this book is also a collection of numerous letters written to his daughter Indira from prison during 1930-1933. Without any help of research tool, he chronicled the world history from the beginning of the civilization to the nineteen century. This book bears testimony to Nehru as a secular, socialist world leader with his scientific temperament.

Nehru's most reputed literary work is "An Auto-biography" (1936). He bares his heart unflinchingly to the reader when he characterises himself as "a queer mixture of the East and the west, out of place everywhere, at home no where." Nehru's complex personality is most convincingly revealed in this book—his scientific temperament his leaning towards Marxism and his fervent nationalism. This book is also a living record of the eventful course of Indian history. His aim in writing "The Discovery of India" in 1944 was to recount the past 'by bringing it in some relation to my present day thoughts and activities.'

Apart from these epoch-making books, many of Nehru's speeches, essays, press statements, letters are included in numerous anthologies like "Recent Essays and writing : on the Future of India", Communalism and other subjects", "India and the world", "Eighteen Months in India", "The unity of India : Collected writings", "A bunch of Old Letters" etc.

Nehru not only displayed greater level of sincerity and gracefulness. His prose style is simple enough with a remarkable trenchancy of expression and this quality made Nehru one of the most outstanding masters of Indian English Literature. □

*Don't change with the change; but change
before the change.*

GLIMPSES INTO MANAGEMENT EDUCATION

➤ Sandeepan Borthakur

Lecturer, Department of
Business Administration

The 21st century had ushered in a sea change in the educational system around the globe. Process of globalization not only transformed traditional focus of the global educational system with a more efficient professional approach, but also introduced new age courses that are more viable in the emerging globalized scenario. Management education is one such stream that has immensely benefited in the new economic world order, emerging as strong contender for the numero uno slot of the most favoured professional qualification.

However, contrary to popular beliefs, management education is not a 21st century innovation. Rather it has been around for quite a long time. It was the evolving trend of globalization that acted as a catalyst in the fast paced emergence of the same. Established in 1759, the Aula do Comércio in Lisbon was the world's first institution to specialize in the teaching of commerce. In 1881, the Wharton School of the University of Pennsylvania became the world's first collegiate business school. In the year 1910, Harvard Business School wrote its name in history books as the first business school to offer a degree called the MBA, and there after started the journey of this coveted degree that still catches the fancy of young and old alike.

The wheels of management education in India started rolling in 1957 when the Andhra University started with a full time management programme. In 1958, the Delhi University started its own management course. It was in 1960 that the foundation stone for the 'temple of management education in India', IIM Ahmedabad was laid which heralded the golden era of management education in India. Since then India has witnessed a steady growth in this education field. Most of the management education in India is in the form of MBA(Master of Business Administration), PGDM(Post Graduate Diploma in Management) or PGDBM(Post graduate Diploma in Business Management) and they are available at fulltime, part time, distant or online

mode. In the undergraduate level, management education exists as BBA, BBM or BBS which are equally popular among students focused on making a career through management education.

So what actually differentiates management education from other branches of study? What keeps management professionals in demand? The corner stone of management education is discipline. In fact, management education is more of a holistic training and development of students with the eternal focus on problem solving and decision making. The goal is to provide students a set of tools that will prepare them to tackle and solve problems and equip them with the skills that are required to translate knowledge into critical components for decision making. Some of the toughest entrance examinations, coupled with the grueling programme run by some of the best b-schools lend a tinge of glamour and elitist aura to this sphere of education, not to speak of the career avenues that open up post degree.

So what can u expect after the completion of a management degree? If one is endowed with a go getter attitude and has gone through the training period with utmost dedication, the world would be his playground. Being a generalist field, it allows an individual lot of flexibility to choose among various career alternatives, and the skills and adaptability psyche acquired ensures higher probability of excelling. Because of the increasing number of global and Indian multinationals, trained management graduates are in demand and this demand actively fuels the interest of more number of students every day. This trend is expected to continue for quite sometime, heightening the prospects for management education in times to come.

"It is not the strongest of the species that survives or the most intelligent that survives. The one that survives is the one that is the most adaptable to change"—Charles Darwin ▽

TOWARDS BUILDING A POSITIVE ATTITUDE

✍ **Simran Kumari**
B. Com. 1st Year

Winners make commitments, have dreams and work hard to make their dreams come true by fighting all kinds of difficulties and hazards. They always remain prepared to win. A winner's philosophy is one of empathy, "Don't do to others what you would not want them to do to you."

The above lines are the mental set-up of a winner and so, this kind of mental set-up is known as positive Attitude.'

Now the question is "what is the mantra to become a positive thinking person"?

Once a man approached Blaise Pascal, the famous French philosopher and said, "If I had your brain, I would be a better person, Pascal then replied "Be a better person' and you will have my brains."

We all know that success stands on a strong foundation just like a great building and the strong foundation of success is positive attitude.

There are some factors that determine our attitude. They are—

- * Environment
- * Experiences and
- * Education

The attitude of an individual greatly depends upon the environment in which he lives. Attitude is shaped during the formative years. Every place has a culture and this culture forms the environment of that place.

Our attitude changes according to our experiences with different people and incidents in our lives. If we have a good experience with a person, we start liking that person and automatically our attitude towards that person becomes positive. The reverse is true too. Here education means not just academic qualifications. The attitude of an individual is influenced by both formal and informal education. Both formal and informal

education applied together turns into wisdom. And a man with wisdom becomes broad minded, thus developing a positive attitude within him.

Now to make a positive attitude, the people must have follow or obey some rules or steps. Some steps to build a positive attitude :

STEP I : FOCUS ON POSITIVELY :

We people are actually fault finders. We are so well accustomed to finding fault and looking for the wrong that we forgot to see the positivity in a person or any situation. It must be remembered that there is something positive in every person and every situation. Only the fact is, we must have the patience and the right attitude to go deeper, seeking positively because it may not be apparent.

STEP II : PROPER USE OF TIME :

"Never leave till tomorrow which you can do today." —Benjamin Franklin.

If we want to build a, positive attitude, we must learn the phrase, "do it now" and stop the habit of procrastination because it leads to a negative attitude.

STEP III : STAY AWAY FROM NEGATIVE INFLUENCE :

Human beings get influenced to a great extent by their surrounding environment and their associates. The biggest problem lurking in our society is whenever people succeed in life, some petty jealous people try to pull them down by infusing bad habits into them. But actually success comes only then, when we can fight these bad influences. It must be remembered that a person's character is not only judged by the company he or she keeps but by the company he or she rejects. □

(N. B. : This write up is prepared with the help of the book 'You can win' by Shiv khera).

The Science of Belief

Suraj Pradhan
B.Com 1st year

Never say goodbye to your dreams. Yes, dreams are your true friends and companions. Don't you think there is something in us that make us special and that can help us create our niche in the world ?

We all had dreams but while running the race of life we forgot them and left them behind somewhere. There are many people in the world who have lived their dreams and made them a reality too.

Have you ever considered how one man can earn more in a day than what another man may earn in an entire life ? Although when they began, they were both in similar circumstances. All of us have 24 hours in a day and no one is more capable than the other. Then how is it that few people are more successful than the rest.

Come let us meet some such people who have realized their dreams. Cyclist Lance Armstrong came to know on 2nd October, 1996 that he was suffering from cancer. He was inflicted by cancer of the testicles, lung and brain. Doctors said that his chances of survival were about 30 to 40 percent and that he would never be able to cycle again. Lance thought exactly the opposite. He was determined to be healthy again and that he would win cycle races again. This confidence helped Lance to recover completely and he established a world record in the tough competition 'Tour de France'. His example shows clearly that self confidence is actually instrumental in bringing positive changes in the body.

On 9th of January, 1970 Bruce Lee wrote a letter to himself entitled 'A Secret Letter to Me'. In that letter he detailed upon his wishes for the next ten years and wrote that till 1980 he would be the most popular and successful actor. He always kept that letter in his pocket. 'Enter the Dragon' was released in 1973 and he came in the category of the most well paid actors. Hollywood still treasures this letter. Is it not possible for us also to inculcate this kind of confidence to realize our dreams ?

The writer of the best seller 'Chicken Soup' series was asked the secret behind his success. He said that when he went to meet the publisher with his manuscript, he sent his visiting card with the words — "By 30th of January, 1994 more than 15 million copies of my books would be sold and I would be happy at my achievement."

Often he used to look at this card. He believed that it was this confidence that led to his success and more than 80 million copies of his books have been sold in nearly 30 languages.

Now the question arises about the scientific connection in writing one's dream in black and white and reading it again and again. The fact is that all successful people of this world admit and agree on this. Gandhiji said :

"If I believe that I can do something, I will do it even though I may not have the potential in the beginning."

It is written in Bhagwad Geeta that faith and confidence is the real test of a person.

The holy Bible says : "As a man thinketh is his heart so is he". Mahatma Gandhi and Adolph Hitler were absolutely opposite in their ideologies but their principles of success were similar.

This is established beyond any doubt that those who live by their dreams actually do realize them. In fact this belief has a scientific basis to it. There is always a definite connection between what you believe and your aims.

Till 1954 it was believed that human body is made in such a way that despite the best effort it cannot cover the distance of a mile in less than four minutes.

In the year 1951 Roger Banister covered the same distance in 3 minutes and 59 seconds. What is even more surprising is the fact that by the end of that year 32 people achieved the same feat. In the next three

years about 200 people of the world covered the distance in less than 4 minutes. How can something that has been considered impossible for thousands of years become possible suddenly?

The others got their inspiration from Roger but from where did Roger get his? When he was asked this question he replied that he had imagined himself achieving this feat. Imagining repeatedly what you want to achieve is called 'latent learning'. Most of the sportsmen of the world have transformed their dreams into reality on the basis of their imagination. Sachin Tendulkar established a world record with his 25th century. On being asked the secret behind his success he said,

"Before every match I visualize in my mind that I will get a hundred. I did so before this match too. As per match preparation I do certain things and this is one of those things."

This does not mean that you should indulge in wild, meaningless imagination. If you imagine that you won't get hurt even after jumping from the fifth floor, you are a fool. Latent learning does not mean that you should not use your mind at all. It means that we should imagine to achieve our goal successfully towards which we have been working so hard. If success is four steps away, then three steps have to be taken through sheer hard work and the fourth one through latent learning. If you work hard and ignore latent learning you can move only three steps. And if you indulge in pessimistic and negative latent learning you may even go a step backward.

For example when you reach the examination hall or in the interview room, your heart starts thumping inside you and your throat gets dry. You almost lose control over yourself.

This is the result of negative latent learning. While preparing you were thinking that this exam would be very difficult. If you think that the lessons you have not learnt well are bound to feature in the question paper, then surely the same will come true.

This fact is related to the mutual contact of the mind and the body. There is some relation between the two and they meet in the state that we call imagination. When we think of a specific target, both our mind and body start preparing for it. When that moment arrives in reality, everything falls in place and things start happening according to our plans.

Often sportsmen have to come up to the expectations of millions of fans. If they get tense their targets move farther away from them. Remember what you imagine reflects in your actions and effects the body.

As an example you can conduct an experiment with yourself. Close your eyes and imagine you have an orange in your right hand. You are peeling it with both hands. Feel that you are inhaling the flavor of the orange and as you take it closer to your nose, the flavor starts increasing. Now imagine that as you squeeze the orange you can even feel the taste in your mouth.

Did you notice that as you imagined the orange your mouth started watering and you could even feel the taste? This goes to prove that there is a definite link between the mind and the body.

Our body works according to our thinking, you can easily walk on a wall that is one foot high and two feet wide but if the height is increased to 100 feet, would you be able to walk on it?

Our actions are connected to our emotions and emotions are related to faith, belief and confidence. Positive thinking leads to positive emotions and you move aggressively towards the fulfilment of your desires.

'An idea can change your life' you must have heard this often on TV. It is so true. You do not really have to go anywhere for ideas, these are there in your mind. Einstein once said that imagination is more important than knowledge. Come, let us find out the scientific relation between imagination and ideas.

As an example let us take the case of an island near Japan. The inhabitants of the island are monkeys, who lived on the fruits and vegetables that grew on island. Sweet potatoes also grew on the island but the monkeys never ate it because of the mud around the vegetable. Once while a monkey was playing with it, the sweet potato fell in water. Now it was nice and clean and the color changed too. Out of curiosity the monkey tasted it and found it delicious. He told all the other monkeys about his discovery. After sometime all of them started washing the sweet potatoes before eating it.

This is nothing great. Living beings learn from each other but scientists were in for a surprise when they learnt that thousands of miles away on another

island the monkeys were behaving in a similar way, despite the fact that there was no connection between the two. The islands were situated at such a long distance from each other that swimming across from one to the other was impossible.

The scientists finally came to the conclusion that if a radio is kept at one place you can hear a sound or a song. Was the song already there in the radio? Was it there in the form of sound waves in the atmosphere? The radio made it possible and the sound waves could reach us. Just as the radio catches the signal from the atmosphere the brain also does. All ideas, mind and wisdom are a part of this universe and we are all there in this universe. Swami Vivekanand once said that when we tune the antenna of our mind i.e. when we think about a particular goal with full faith and without any trace of doubt, we get connected with the infinite wisdom of the universe.

The chances of that 'desired idea' coming to our mind increase manifolds. If you have thought of something new, always remember that other like-minded people can think about it anytime.

You must have often heard that when a scientist talks about his invention, someone else from some other remote corner of the world also claims to have invented the same thing. Is this a case of plagiarism? No.

The fact is whenever one person hits upon an idea, the chances of someone else thinking about the same start increasing. If you have a problem or a question, definitely there is a solution and an answer to that somewhere in the universe.

Bruce Lee wrote a letter to remind himself constantly about his goal. Einstein also admitted that he got his ideas from within himself. Let us take the example of the invention of the sewing machine. The inventor made the needle but could not think how it would be possible to run a thread through it. Once he dreamt some tribal's coming towards him with spears in their hands. The spears had eyes in front. The dream gave him an idea that a hole can be made in the needle. This goes without saying that whenever we look for an answer to a question in our mind, we must wait for a hint from the mind itself and the moment we get the hint we must apply it in our lives.

Apart from thinking, confidence affects your physical health as well. This aspect of self confidence can explain how Lance Armstrong conquered his cancer. Confidence produces emotions and both these factors are in turn, related to the mechanics of the body. Whenever you are sad, angry or in a negative state of mind, the white blood cell count of the body start decreasing. These white cells save you from all germs and strengthen the immunity system.

Negative state of mind increases your chances of falling sick. It has been scientifically proved that bones do not ache because of a physical condition but due to ones emotional state. Doctors all over the world agree that positive attitude is as important as medicine for the cure of any disease. If you maintain a positive state of mind despite adverse conditions, it gives a boost to your resistance and strengthens the immunity of the body. It enables you to fight the worst of the conditions— that is why Armstrong got rid of his cancer and became a champion again.

Only a person in good control over his emotions can become successful and healthy. Our body reflects our inner state of mind immediately.

Imagine that you went to check your exam results and found that you had failed. You may immediately say with a choked voice, "O, God! I have failed."

But if you control emotions and say with a surprise, "O, I have failed.....!" chances are that you would be more in control of yourself.

Successful people know how to transform the negative into positive emotions.

While taking part in the 1995 cycle race, Armstrong's competitor and friend Phobio died. Lance put his heart and soul into the race and won it. After winning he pointed towards the sky suggesting that the win was not his but that of his friend. He revealed that in the last phase of the rally he felt no pain and he was not upset at all. He believed that the feat was a combined effort by him and his friend Phobio. He got a new direction of his life from an extremely negative situation. He wrote in his autobiography "with self confidence you can win even after having lost everything."

"So Friends always have faith in your dreams and the road to it will open one day." 7

Scope of Tourism in Sualkuchi

✍ Nayan Jyoti Medhi

B.Com 2nd year

Tourism is one of the dynamic and fast growing pollution free industries of the world. The basic forces of tourism industry are the gifts of the nature, the people, the cultural heritages and unique traditional values upheld by the community. Well developed transport and communication, banking and suitable accommodation facilities are regarded as the main infrastructure needs of the tourism industry.

Today, all over the world, the service sector occupies a dominating role in the economy. Tourism is one of the major segments of the service sector. At present, this industry has also been regarded as one of the most profit earning industries of the world. Hence tourism can play a vital role in uplifting the economic condition of a country, state and even of a small place or town.

Sualkuchi, a development block of Kamrup district of Assam, is situated on the North Bank of the mighty Brahmaputra, at a distance of about 32 km from Guwahati—the gateway of North Eastern Region of India. It is regarded as the Manchester of the East because of its famous weaving industry. Weaving of silk has been the main occupation of the people of Sualkuchi since long. Most of the people of Sualkuchi would be found busy all the time with their weaving works since weaving has become their way of life, their culture and their desired means of livelihood. Sualkuchi, a beautiful place with beautiful people having some unique and exclusive features can be one of the beautiful and potential tourism spots of the country.

Sualkuchi can be regarded as one of the most lucrative tourist spots of our country because of its some unique and exclusive features. But the people of Assam as well as India know Sualkuchi as the place of weavers only. Due to lack of proper study, some of the important aspects don't have any exposure.

The weaving culture of Sualkuchi has a glorious history. When the Pala dynasty ruled ancient Assam,

the weaving industry of the place got a boosting. History says, in 11th century, king Dharma Pal of Pala dynasty brought 26 weaving families from Tantikuchi, a small place then famous for its weaving culture, of present Barpeta district of Assam, to Sualkuchi in order to give a boosting to the weaving industry and sponsored that providing financial help. Since then Sualkuchi has not been looking back so far as its weaving industry is concerned. The important feature of this industry is that the weaving is done in traditional way without using power. Since all the weavers put their heart in the weaving work, the output becomes very gorgeous and these dresses are of the interest of all the indigenous people of Assam in particular and of India in general. Even these dresses have been able to gain demand in different foreign countries. Mahatma Gandhi highly praised the weavers of Sualkuchi when he visited this place. By observing the weaving works he remarked that people of Sualkuchi weave dreams on looms.

The traditional way of weaving and making dresses would definitely attract the people from all over the world who like to see and enjoy the traditional culture. Sualkuchi has got this feature, where more than 18000 traditional looms are being engaged by 6000 families to weave silk to make dresses for the people who are fond of gorgeous dresses.

The most important feature of Sualkuchi, which can be regarded as unique and exclusive is the weaving and making dresses of Muga Silk. Muga, which is endemic to Assam, is a wonderful product out of which silk with natural golden colour is extracted. Muga silk with magnificent golden colour is used to make dresses for both ladies and gents. In this regard, people from different parts of the globe may be attracted to see this rare product.

Another product Endi Yearn, which is produced in Assam, is also used in order to weave warm cloth in Sualkuchi. People may get interested to see, observe

and enjoy the traditional system of producing the Endi cocoon, the system of extracting the yarn out of the cocoon and making cloth. Sualkuchi can be made as an ideal place for displaying all these items for the attraction of the foreign as well as domestic tourist.

Apart from the traditional weaving culture of Sualkuchi, a good number of archaeological monuments, situated in and around Sualkuchi, can be the attraction of tourists from inside and outside the country. A few of them are—

(1) Sidheswar Devalaya :

It is a Siva temple, built during the later part of the Ahom's era on a hill called Bagheswari Pahar. The scenic beauty of the hill is also very attractive. The Mahashivarati Puja is organised in the temple every year and a large number of people visit this place during that time.

(2) Dirgheswari Temple :

This is an ancient temple situated in Hatimurah Pahar, a beautiful hill of Sualkuchi. Historians say that this temple was constructed between 11th and 12th century A.D.

(3) Rash Leela :

During the month of November, Rash festival is celebrated every year in Sualkuchi. This is a grand festival and is being celebrated for nine days continuously. To enjoy this Rash a large number of people from different areas visit Sualkuchi.

In Rash, the life of Lord Krishna is displayed in a very enjoyable way through different idols.

There is no doubt that Sualkuchi *has been able to attract a large number of tourists during this Rash festival. So a special package may be offered to the*

tourists for these days very systematically and professionally in order to develop tourism industry in Sualkuchi.

(4) Vastra Utsav :

One of the most important aspects of this Rash festival is that a Big Vastra Utsav with the stores from different parts of the country is organised in Sualkuchi for several days.

Moreover, another big festival Ashokastami is also celebrated in Sualkuchi in a very colourful way either in the month of March or April every year. In which a number of tourist visit this place. In this festival, different handicrafts produced in different parts of Lower Assam are displayed.

Both the festivals give a golden opportunity to market the potentialities of the place also.

It is worth mentioning here that a Bamboo park has also been constructed in the greater Sualkuchi, where different species of Bamboo are systematically preserved. This Bamboos park can definitely be a site of attraction for both domestic as well as foreign tourists.

From the above discussion it can be said without doubt that Sualkuchi can definitely be a wanted destination for domestic and foreign tourists.

The people of Sualkuchi should be well aware that their place, their culture, their occupation etc. can be the attraction of the rest of the world. They must learn how to deal with the tourists just as they put their heart in weaving world. Sualkuchians must be able to contribute in keeping alive the sweet memories in the minds of all the visitors through their pleasant hospitality. □

GOD IS NOT TESTING YOU

✍ **Chetan Pareek**
B. Com. Part-III yr.

Have you noticed that God gets blamed for a lot of things; not just natural disasters, but even personal disasters in people's lives? And you've probably heard this standard line often comes up, "God is testing you." But is God really testing you?

About a year and a half ago, I was talking to a friend who had just been laid off from work. He said to me, "Is God testing me?"

People use the phrase, "God is testing me," quite a bit. But if you look at it honestly, what does that mean? It means that whatever calamity you are trying to deal with, God is the one who engineers it and brought it into your life. Why would he do this? Does he have nothing better to do than test people?

Some would argue that, "this test is to help you become stronger." Really? If that is the reason then why have so many people, who have run into difficult times, not come out stronger? In fact some have even ended up in total despair.

I guess they just failed the test. That's too bad for them. Oh well, on to the next person and their test; let's see what they can do.

How absurd to think that God goes around testing people knowing that the test for some will end up in utter despair. Does that sound like a loving God? No, it sounds like some sort of diabolical entity.

The next time someone confidently informs you that God is 'testing' you, ask them a question. Ask, "How do you know that God is testing me? Did he tell you?" If that doesn't stop them, then ask, "And just how long is this test, since you know so much about what God is doing in my life?"

But don't bother to ask them why God is testing you. They will most likely tell you that God works in mysterious ways, or something similar. Let's save the 'God is mysterious' debate for another day.

The problem is that far too many sincere, well intentioned people are just in the habit of saying, "God

is testing you. God works in mysterious ways. God must have a reason for letting this happen to you."

I don't know which God people are talking about, but the God of the Geeta does not go around making life hard for people just to 'test' them or make them stronger. God doesn't take someone's job away so that they can become stronger by having no income. He doesn't give people diseases, or cause loved ones to die.

Now I am fully aware that in serious or tragic situations, one might certainly look to God more than ever, asking for his help. Who is better to turn to in a crisis? But God did not cause the crisis, and I get so tired of hearing God getting blamed for so much evil.

God is our Father; we are His children. Suppose I'm a dad. Would I hold back my daily supply of food for my children just to make them stronger? Would I intentionally give them a cold just to test them and see how they react? Would I murder their brother?

Some may think that last paragraph crossed the line. And yet, God Almighty, the Creator of the heavens and the earth, our heavenly Father, gets blamed for things like that every single day. If I did those things, I would be arrested, and rightly so. But God just works in mysterious ways?

So you can choose to take everybody else's word, and wonder why God is testing you and why He thinks it will make you stronger. Or you can decide take Him at His word and believe Him, and then get the results that He promised.

I told my friend who had just been laid off from work that God wasn't testing Him. I told him that God wanted to help him and that if he trusted God, God would bring him a solution. He took my advice, and found a job in less than a week.

God is a very loving Father who wants to bless and take care for His kids. ☺

THE REST IS SILENCE.....

Mr. Premjit Nr Dev
B. Com. 3rd year

*Once he was here now he is gone !
I will always love forever the laughs, the tears, the smiles
I will always love forever my very best friend.
I knew then you'd be my friend,
I knew it from the start.
We were forever best friends-When one fell to the ground the other one was there to help his back up.
We healed our broken hearts with a hug and gentle smile.
I hope that if I do say you goodbye that it won't be for good.*

Hmmm..... So this is for my best friend. I met this guy couple of years back but we grew so close as friends that it seemed I had known him for ages!!!! My memory flashes back to the day when we first met in our school..... I took admission in Anand Academy in the year 2004. I was the new guy in school and naturally was the center of attraction for the first few days. He was the first person I met on the very first day at my new school but I did not bother to talk to him! How stupid I was! But after I changed my seat and sat with him, we became friends and during the later years our bond evolved into an amazing friendship. I need to mention he was without any doubt totally amazing friend of mine!! Wish I had shifted to Anand Academy couple of years before 'coz now I feel like I could have used some more time to know him. I would have been grateful to the ALMIGHTY. He was a very special gift to me by GOD.

*Feeling afraid, cold and lonely,
I long to tell you how I feel,
but you don't want to hear me.
The pain for you is much too real
But that doesn't really matter
one thing I will always say is
you were always there.*

Suman..... words start betraying me when I start talking about this guy. One of the most fun loving guy with a little bit of craziness in him but he would also get moody at times! Suman as a boy, as a friend, as a classmate was truly the best because he had always been with me and life turned out to be much more happier with him around (though it's different now. I'll really miss this person in my life). He could befriend anyone and make everybody happy whenever they would be tensed or depressed..... He was always there to lend helping hand. He possessed a golden heart and an amazing personality. He was always forgiving and could not tolerate liars. His outlook on life inspired the people who knew him. He faced whatever life threw on his way with courage. He was a very hard-working person but he loved to spend time with his friends (Madhurjya {madhu}, Rakesh {raaka}, Tridip {petla}, Anutpal {bhumu}, his most lovely sister Chumki {chumz} and finally me!)

I know all these very well because we shared every possible things and feelings. He was a gem in the world of stones. He was a true friend indeed whom I could trust with my life. I wish that those blissful days could last forever!

Uhhh..... let me say more about this resplendent person.

My best friend was a very assertive person, mystical and totally splendiferous. I mean sincerely, he could make your problems vanish into thin air. He was sharp and utterly witty and once you started talking to him, he would not make you feel left out. I'm just too lucky that he was my best friend; he deserved all the happiness and best of everything in life. God gave me the perfect friend of this world. There is lot more to say about him and people who don't know half of it are going to be very sad for not being able to know him better. It is as if someone had said 'A Friend in Need is a Friend Indeed' to describe my best friend. I always



counted on him because he was a very understanding and caring person (May God Bless You My Dear Friend). He was truly a Wonder and a Genuine friend of everybody! He was an outrageously suave boy who loved going to parties all the time. He was full of Ebullience and an ultimate fan of NEO (Keanu Reaves as in Matrix). He was a die-hard gamer and total music freak. Well, talking about Music; it, in fact rushed through his Veins.. !!

Continues..... straight from my heart,

Well this guy—he's the best possession of ALMIGHTY. He was very caring and supportive for the ones who were close to him. The times spent with him are memorable, full of fun, happiness and masti. He was just like me. He knew how to enjoy life & that was the best part in him. He was way cool, with an awesome attitude. Yap! Everything about this guy was totally cool. Well I can go on and on about how cool he was. He was one of the few luky souls in this planet with whom everyone went along real well. One thing I can totally assure you people is that, with him, not even a single moment was filled with boredom. You could say he was unpredictable and at times way too funny. The luckiest guy in the Universe.....

*Now you are gone, and I don't know what to do
I close my eyes and think of you, and how
You were always there
It's hard to look at the pictures, and get memories of you
Can you hear me now?
At night I pray, and I speak to you
I guess you were right when you told me no matter how far you were
you would always be there.
Even though it hurts to bear your name, and speak of you
I know one day I'll see you again, but till then I have to say goodbye.*

LOVE YOU MATE

****Suman****

SEE-OFF

The last time I met him was on 10th February. He was leaving for Bangalore by train at 6.30 am. I woke up early) that day by 6 am. First I went to drop my brother at his school bus stop and I was late to bid Suman goodbye before leaving. By the time I arrived at the railway station, the train had started moving. I felt like I was really going to miss him forever. I started running and my eyes searching in the compartments for that guy. I saw him in a coach a little bit ahead of me. I ran faster and I even fell once but I did not give up. I stoop up and started running again and finally was able to shake hands for the last time while running. Suman later joked that he felt like it was movies, as in Shahrukh usually runs after his heroine. Ha-ha. A wonderful memory I would always cherish!

*The day had arrived,
When it is time to say goodbye.
So maybe this is the end or a happy beginning
well maybe now I should just say goodbye. ☐*



JOBS IN PUBLIC RELATIONS

↳ Chetan Pareek
B. Com. Part III

Careers in public relations are reputable, fetch a good salary, offer a challenging work atmosphere and career growth opportunities, perks and freebies are plenty. Naturally, people's interests in careers in public relations are growing by leaps and bounds. Moreover, almost all companies in the world are on a public relations employment hiring spree. So it is easy to get public relations employment if you can overcome the stiff competition.

Role and responsibilities in public relations careers :

Those in public relations work are supposed to represent an individual or a company or organization or the government in a profitable and reputable manner as well as enhance and maintain their client's positive public image and reputation, especially during times of crisis.

A public relations officer advocates the cause of his client in front of the general public and the Media. This can be achieved in a variety of ways via events, campaigns and press kits.

The first duty of those in jobs in public relations is to build media contacts and create and establish relationships with press people, broadcast journalists, with press guys from new media, radio journalists and so on. A public relations officer has to convey the message his client wants to send out to the public

through press meets, press releases, media reports, publicity campaigns (especially true for politicians and movie stars).

He or she even has to write, create, edit and research or supervise the abovementioned duties during the preparation of such media reports or official speeches or press releases. Besides, a public relations specialist has to constantly handle the media and malicious media attacks during times of crisis. That is why management and media management skills are so vital for people in jobs in public relations.

Another skill that a public relations officer ought to have is strong communication skill, the ability to deal with untoward situations promptly, the ability to think on his feet as well as the ability to express himself well in commanding language, especially through written material.

The press releases that those in public relations careers have to write must generate favourable publicity for clients, showcase the client in a positive light and be able to create a buzz in the media regarding the issue the client wants to highlight.

Did you know, all these celebrity gossips that float around in the tinsel town just before a movie or music album release are planted by a pop star's or movie star's PR guys in the media to generate some free publicity that may translate into sales? □

GLIMPSES OF THE NORTH EAST

✍️ **Sunanda Saha**
B.Com. 1st year

Mizoram : Originally known as the Lushai Hills, Mizoram was carved out of Assam and declared a Union Territory on 21 January 1972. Later on 15 August 1986 it was given statehood and it came to be the 23rd state of India. The chin Hills and the Arakan Hills are to its east and west respectively. To its north there is Manipur. Its west is quarded by Tripura and the Chittagong Hill tracts of Bangladesh. In the Mizo language 'mi' means hill man, 'zo' means land. Thus, Mizoram means 'the land of the hill people.'

The state has eight districts (Aizawal, Mamit, Lawngtlai, kolasilo, champhai, Lunglei, Saiha, Serchhip). Originally, the Mizos were of Mongoloid race, but now people of different tribes live in Mizoram. In literacy Mizoram holds the second position among all the states of India. Mizos have their own culture and they are proud of it. They have their own dress known as pawndum (Puanchei). The bamboo

dance, called cheraw, performed by the Mizo girls is now appreciated all over country.

Aizawl : The capital of Mizoram. Aizawl is restled in great natural beauty at an altitude of 4000 ft. above sea level. In the Mizo language 'ai' means fruit and 'zwal' means garden. So, Aizwal means 'garden of fruits.' Surrounded by lush green forests, it stands by the river Tlawng. To its north there are the hills of Durtlang. Situated around 152 kms away from Aizwal, is the fascinating vantawng waterfalls with its stream falling from a height of 750 ft. It is said that it resembles the famous victoria falls.

Lunglei, the second largest town of Mizoram is the head quarter of Lunglei district. Its is a good base for visiting the interior of South Mizoram. The town of Kolasib lies half way between Aizwal and Silchar, is a natural stop over. The Bairabi Hydel project on completion would prove to be a major attraction. □

*People who drink to drown their sorrow should be
told that sorrow knows how to swim.*

WHAT IS THE MYSTERY OF SPHINX AND WHY WAS IT BUILT ??

Amrita Singh
B. Com. 3rd year

We are very familiar to the three pyramids of Giza and the huge statue which surprises many people. This is a statue of a beast with man's head and a lion's body, which is better known as "SPHINX". It sits in the desert of Egypt, about 12 Km, from Cairo. The statue has mysterious eyes and expression. It gazes over the desert with a kind of mythical superiority. It is one of the most famous monuments in the world.

The sphinx was carved out of the hill rock left over from the building of the great pyramid. It is about 20m. in height and 70 in length. According to the popular belief, it was made some 5000 years ago, to resemble the face of king Chephru. It was built during the reign of the Egyptian king Khafre.

The sphinx was built for 3 main reasons. The sphinx was mythical monster. Now firstly the Greeks thought of it as a statue with the head of a woman and body of a lion with wings. The Egyptian thought of it

as wingless lion with the head of a man. It was believed that the sphinx would ward off all evils from the cemetery around the pyramids.

Apart from the great sphinx of Giza there are many other sphinxes in Egypt. Their heads represent different kings. In ancient Egypt, Kings were considered to be descendants of the sun god called Ra. When a king died, he himself was supposed to become the sun god. Kings were also believed to have strength of various beasts. So the Egyptians sculptured their gods and kings in the shape of half human and half beast.

There is another sphinx with a female face. It is made after the Queen Hatshepsut, who had seized the throne and ruled the country. This sphinx has a beard which represents Queen Hatshepsut's masculine powers.

Legends say that the Greek sphinx often punished passer by if they could not answer her. ☐

"NO WATER NO LIFE;
SAVE WATER SAVE LIFE."

DUBAI—PAVING THE ROAD OF OPPORTUNITIES

✍️ **Raktav Ranjan Kaushik**

B.Com. 3rd year

The age of magnificence of the middle east countries is on the verge of decline. People in these countries led luxurious lifestyles and had all the modern comforts for decades, in exchange of their vast oil reserves. As the oil reserves will be finished in very near future, these countries must switch on to other sectors as a means of survival.

The initial step in this direction is led by Dubai, a tiny but proud desert kingdom of this region. Dubai has succeeded in diversifying its sources of income, and reducing its dependence on oil, so that, today oils contribution to GNP is a near 3%. It was 96% during, 1975 which reduced to 46% during early nineties.

The Dubai Strategic Plan-2015 (DSP), unveiled this year by His Highness Sheikh Mohammad Bin Rashid Al Maktoum, UAE Prime Minister and Vice President, and Ruler of Dubai, is supposed to maintain double-digit economic growth, achieve a GDP of \$ 108 billion and increase real per capita GDP to \$ 4400 by 2015.

The plan encompasses many new attributes, with a foundation firmly built on quantitative achievements which form a solid base for sustained growth in the era of knowledge economy. Under Sheikh Mohammad's guidance, Dubai became one of the world's fastest growing cities, with an economy expanding at a rate of an average 16% a year, for the last 15 years. With GDP increasing from \$ 8 billion to \$ 37 billion. It is now trying to establish trade relations with all the major economies in the world including China & India.

"As we have succeeded in the past, we will succeed in future. We will write newpages in our nation's epic of glory, pride and achievement", said Sheikh Mohammad.

The Bul'z Al-Arab was envisaged by Dubai's Crown prince, as means of diversifying the country's economy into tourism. It is the tallest hotel of the

world-105 3 feet high and most famous landmark of the country.

It is built on an artificial island in the Persian Gulf. This striking building stands like a gigantic white sail off the shore of Dubai. The Sheikh was impressed by architect Tom wright's sketch of the Building. Wright was aiming at an 'iconic' design comparable to the Eiffel Tower on the Sydney opera House, which could be drawn in a few simple lines.

But not only the architecture is stunning, also the interior is amazing. Many people including the seikh says that this is the only existing 7 star hotel in the world, although there is only 5 star hotel rating system. All the suits (no rooms) offer breath taking views of the persian Gulf and the desert. All the suits are decorated with the finest and most expensive furniture. Each suite has living and dining area, an entertainment center with a 42 inch plasma TV screen. It offers all kinds of treatments and leisure facilities which any modern society can dream of.

If your'e hungry eight restrutrants and lounges are waiting you to suite your luxurious taste. Last but not the least, lets talk about the price: room rates starts from \$ 1090 per night to \$ 3540 per night Today Bul'z AL Arab's image can be sighted in the number plate of an ordinary lab to any government building in Dubai. It has surely given Dubai a new identity. Seikh and his companions now set to make Dubai an entertainment hub with luxury and marvelousness in its soul. It may someday leave behind Los Vagues, Paris or any other such place. The count down has already begun.

In the words of Seikh Mohammad 'we will present to our world proof that we are capable of action, of imposing our presence, of communicating, interacting, co-existing, and co-operating with all other cultures and civilizations.' □

(Source : Internet)

5 CAREER NEEDS OF EVERY PROFESSIONAL

Simran Kuma
B.Com. 1st year

In today's economy, we need to evolve constantly if we want our career to go places. If we don't, there is every possibility that one of our classmates will walk away with the covered position that we aspired to. So how does one add value to oneself? Here are 5 steps that will meet all our career advancement needs.

SELF-LEARNING :

Learning is an ongoing lifelong process, we learn a little from everything we do. Career advancement requires a structured form of learning. If we are aspiring to a higher role within or outside our organisation, we need to identify the competency that role demands and go about acquiring the same. Some of the feat-managing companies provide such learning tools to their employees.

SELF-ASSESSMENT :

Know yourself and where you stand, its important if you are planning your own growth chart. We are accessed by others whenever we are interviewed for job openings promotions, so stay one step ahead and assess yourself first. You need to work on areas where there is room for improvement. If you come from a technology background, for example and think you have mastered a particular technological tool, go ahead and get certified. This will add a lot of value to your professional standing and will pay off richly in future.

PEER DISCUSSIONS :

Life's lessons are learnt through community interaction and that holds true for our professional lives too. Whenever you get time off from your busy

schedule, utilise it positively by interacting with your peers and discussing common areas of common interest. If you can't meet up in person, use the internet there are lots of professional networking portals and some of them have large numbers of qualified professionals as members. This informal knowledge gathering complements the disciplined self-learning approach discussed above.

CAREER COUNSELLING :

Everyone needs expert advice and counselling from time to time. We hear about glorifiers and political gurus all the time, but unfortunately we do not recognise the relevance of professional mentors thanks to the job opportunities economic growth has brought to India. There are, however, several intelligent folk who model their careers along similar lines as the seniors and heed to the latter's advice in matters involving career growth. Sometimes it is also a good idea to opt for career counselling it helps one identify which professional path has the maximum scope for growth and job satisfaction.

LOOK BEFORE YOU LEAP :

Several youngsters take up new jobs/designations because they offer better monetary compensation. If you are clear about your career growth pattern, monetary return should be a secondary criterion.....first come future growth potential. You also need to verify offer made to you by potential employers or your boss..... discuss your new responsibilities thoroughly and only if you are completely convinced should you take up the new challenge. □

The Pleasure of Smoking

✍ Vivek Pareek
Vice President, S.U.

Lying on a bed in one of the city hospitals you start realling the day you first smoked with one of your best friends in one of the most safe and hiding places without the knowledge of your parents, teachers and gangmates. This was the time you smoked once and choked several times. What happens after this is history. At the time you are waiting for your last breath your family and friends come to meet you may be the one who have several times warned you not to smoke during your youth. All your closed ones whom you have not seen for years feeling pity at your pathetic condition. Their eyes filled with tears and the bitter truth that their loved one has a very few days to live in this beautiful world.

It is this particular period when people start smoking. The tendency to smoke is like in boys, but girls are also not exceptions. Teenagers are mainly

influenced by their elder siblings or so called "stylish" seniors. The trend at the very beginning is a hide and seek game when young people hide and smoke. Gradually it becomes a habit and they start smoking in open always absolutely unaware and least bothered about the consequences.

Many are under the misconception that it refreshes them when they smoke. Some also say that they need it when they are angry or frustrated. By giving such excuses we are making fool of ourselves and showing that we are cowards and weak to face harsh realities of life.

It is indeed true that everything should be tried in ones life time. But that does not give us the liberty to try each and everything just to judge weather it is right or wrong. We should try different things in life but only that which suits our personality, character and spirit of humanity. □

QUIZ

1. Which sports is known as Tauromacty ?
— Bull Fighting.
2. Which sport's origin is attributed to Dr. James Naismith.
— Basketball.
3. The Game of Tennis was invented by whom ?
— Major Walter Clopton Wingfield.
4. Which Tennis player is nick named 'Secud' ?
— Mark Philippoussis.
5. How many player are there in Volleyball team ?
— Six (6)
6. What is the no. of player in Baseball ?
— Nine (9)

✍ Atul Choraria
B.Com 3rd year

Amusing Facts

↳ **Himangshu Boro**
B.Com 3rd year

- ➔ The pupil of the eye expands as much as 45 percent when a person looks at something pleasing.
- ➔ Every time you sneeze some of your brain cells die.
- ➔ When hippos are upset, their sweat turns red.
- ➔ It cost 7 million dollars to build the Titanic and 200 million to make a film about it.
- ➔ Most Soccer players run 7 miles in a game.
- ➔ The only part of the body that has no blood supply is the Cornea in the eye. It takes oxygen directly from the air.
- ➔ Colgate faced big obstacle in marketing toothpaste in Spanish speaking countries. In Spanish colgate translates into the Command "go hang yourself."
- ➔ Wearing headphones for just an hour will increase the bacteria in your ear by 700 times.
- ➔ In Czechoslovakia there is a Church that has a chandelier made out of human bones.
- ➔ The Mall of America, located in Bloomington, Minnesota is so big that it can hold 24,336 school buses.
- ➔ EI Azizia in Libiya recorded a temperature of 136 degrees Fahrenheit (57.8 Celsius) at Vostok, Antarctica on July 21, 1983.
- ➔ In dormant volcano Mauna Kea (on the big Island of Hawaii) could be considered the tallest mountain in the world. If you measure it from its base in the Hawaiian Trough (3,330 fathoms deep) to its summit of 13,796 feet, it reaches a highest of 33,476 feet.
- ➔ In 10 minutes, a hurricane release more energy than all of the world's nuclear weapons combined.
- ➔ Armadillos may cause leprosy if they look at you for more then 10 seconds.
- ➔ Mosquitoes repellents don't repel. They hide you. The spray blocks the mosquito sensors so they don't know you are there.
- ➔ Research indicates that mosquitoes are attracted to people who have recently eaten bananas.
- ➔ Every time Bethoven sat down to write music, he poured ice water over his head.
- ➔ Google got its name from the mathematical figure googol, which denotes the numbers one followed by a hundred zeros.
- ➔ Yahoo derived its name from the word Yahoo Coined by Jonathan Swift in Gulliver's Travels. A Yahoo is a person who is repulsive in appearance and action and is barely human!
- ➔ The Google search engine receives about a billion search requests per day. Google consists of over 45000 servers, racked up in clusters located in dater centers around the world. ☐



Poems

Broken Heart

Amrita Singh
B.Com. 3rd year

*Why does it have to hurt inside?
Why do I have to cry each night?
I think I've to walk on by
Cause I am starting to lose my sight.....*

*What is it that changed your mind?
Who is it that keep you blind?
Why did you change so fast?
Did you really have to leave me behind?*

*I started to think about all we had
And how it turned this way.....
I goes I'll have to leave your side,
And turn my face away.....*

*Although my soul will die.....
Although my heart'll cry.....
I've got nothing else to do,
I'm hurt deep inside.*

*But although I'll leave your side
You'll be always on any mind.....
My heart and soul will ache for you
Every day and every night.*

*You're my never ending love
The love that keeps me alive.....
You're the one I'll love forever
Although it hurts deep inside.....*



You and Your Boss

Ronit Barua
B.Com. 2nd year

*When you take a long time, you're slow.
When your boss takes a long time, he's through.
When you don't do it, your'e lazy.
When your boss doen't do it, he's too busy.
When you make a mistake, you're an idiot.
When your boss makes a mistake, he's only human.
While doing something without being told,
You're overstepping your authority.
When your boss does the same thing that's initiative?
When you overlooked a rule of etiquette, you are
being rude.
When your boss skips a few rules, he's being orginal.
When you please your boss, you're apple polishing.
When your boss pleases his boss his being co-operative.
When you apply for leave, you must be going for an
interview.
When your boss applies for leave, it's because he's
overworked.*



My Beloved College

☞ **Kunal Dev Nath**
B.Com. 2nd year

*K C Das Commerce College, there it stands,
Must have been established by clever hands.
With teachers elegant and wise
The College seems alluring up-to-date
Studying there we feel so proud
Filled with students, active and bright,
With boys and girls the classes are full,
The people by its charon are duly filled.
Every individual here is dutiful,
Surroundings of the College is really beautiful
With enough sympathy and vigour in mind,
Principal is very sensible and kind.
College results are always worth praising
Which enable the students to soar up high
Yes, this is my college.
I wish never to go from here
Because for me it is dear, very dear.*

□□□

I am

☞ **Upama Kalita**
B.Com 2nd year

*How far I know myself
That may I am
Whether I am a fool or mad
But I am really sad.*

*I have settled
And I have become like a metal.
Whatever I can I am doing.
Really I have many expectations.*

*Hello God,
Leave me alone
I am a frustrated man
Please consider me as I am
A lovely person.*

□□□

The Greatest Play

☞ **Sohan Kr. Sah**
H. S. 1st year

*Life is an act,
full of act
full of expressions,
just needed adoption.
it has joys and sorrows
laughters and terrors.
it has cost of characters
male and female actors.
it has the best directors
who himself is the scriptor
The best actors get rapture
whereas the worst get tortures.
The greatest play ever us this
where no one is missed
everyone gets chance
in this act, hircl
we should try to be fair
so that our name remaine in our,
Forever and ever.*

□□□

A Cute Poem for a Cute Girl

✍ **Kunal Dev Nath**
B.Com. 2nd year

*You changed my world with a blink of an eye
That is something that I cannot deny
You put my soul from worst to best
That is why I treasure you my dearest Marites.*

*You just don't know what you have done for me
You even pushed me to the best that I can be
You really are an angel sent from above
To take care of me and shower with love.*

*When I'm with you I will not cry even a single tear
And your touch have chased away all of my fear
You have given me a life that I could live worth while
It is even better every time you smile.*

*It is so magical those things you have made
To bring back my faith that almost fade
Now my life is a dream come true
It all began when I was loved by you.*

*Now I have found what I am looking for
It's you and your love and nothing more
Because you have given me this feeling of contentment
In my life something I have never felt.*

*I wish I could talk till the end of day
But now I'm running out of things to say
So I'll end by the line you already know
"I Love you" more than what I could show.*

□□□

Your Loves Keeps me Going

(Dedicated to someone special)

✍ **Subhankar Chakraborty**
T.D.C. 2nd year

*My heart beating, my blood flowing.
The precious words I yearn to hear.
Losing you is the only thing I fear.
I have faith God will do us right.
We will not give up without a fight.
Together we can conquer it all.
Just keep your head up & stand tall.
So many others care so deeply for you.
Don't get discouraged, you know what to do.
Pray to God and keep love inside.
You can't lose your mighty pride.
Because I love you with all of me.
Without you I just can't be
You are in my heart forever, we are never apart.
Our soul were latched from start.*

□□□

Let your Feelings Show

↳ **Ronit Barua**
B. Com. 2nd year

*When your friends are special
Let your feelings show
Tell them they are important to you
May be they don't know
Don't hold back affection
Say what is in your heart
That you are happy when you are with them
And sad when you are apart
Don't wait till tomorrow
Thats too far away
For friendship is too valuable
To wait another day !!*

□□□

Our College Magazine

↳ **Mithun Ch. Rawa**
H. S. 1st year

*Our college magazine is a blooming souvenir
We like to have it and read it.
And get full pleasure.
It is a thing of beauty.
A joy for ever.
Its lovely poems and pictures
We shall never forget.
Its outer get up is so lovely
We always want to have it early.
It is our friend and also a guide
There is no doubt, its our college's pride.
It brings teachers and students closer
We wish, it blossoms like a beautiful flower.*

□□□

Trust

↳ **Niladri Dutta**
T.D.C. 3rd year

*Oh Dear ! Oh Dear !
Where am I headed to?
Confusion around me'
The year's coming to an end.
Decision time droning nearer.
Companions sharing secretly about
theirs ambitions.
But Alas ! My mind's running bare,
What to do, dear Lord?
But yes, the time's come
'Not to lean on my understanding
But trust in fan,
Help me dear Lord,
For your child seeks for
O lord ! O Lord !*

□□□

কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজে ভিন ভিন দিশত ব্যতিক্ৰমধৰ্মী অনুষ্ঠানৰ আয়োজনেৰে অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ ভিতৰতে এক উল্লেখনীয় পদক্ষেপ আগবঢ়াই আহিছে। তেনে কেইটামান অনুষ্ঠানৰ এক বেঙণি তুলি ধৰা হ'ল—

১৬, ১৭, ১৮ ডিচেম্বৰ, ২০০৯ ত মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হৈছিল তথ্যচিত্ৰ মহোৎসৱ।
উদ্বোধক আছিল বিশিষ্ট চলচ্চিত্ৰ পৰিচালক জাহ্নু বৰুৱা।
কেইবাগৰাকীও আন্তৰাষ্ট্ৰীয় খ্যাতিসম্পন্ন পৰিচালকৰ তথ্যচিত্ৰ ইয়াত প্ৰদৰ্শিত হয়।



১২ জুন ২০১০ তাৰিখে কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজে ড° ভূপেন হাজৰিকাক ৰাষ্ট্ৰীয় সাংস্কৃতিক বঁটা প্ৰদান কৰাৰ লগতে বিশ্ববৰ্ষে শিল্পীগৰাকীক সম্বৰ্দ্ধনা জনায়। সভাখনত সভাপতিত্ব কৰে অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি ৰংবং তেৰাঙে।

এয়া সেই অনুষ্ঠানটিৰ স্মৃতি—



যোৱা ৫ চেপ্তেম্বৰত শিক্ষক দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজে ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষক বঁটা প্ৰদান কৰে প্ৰফেচৰ এমেৰিটাচ ড° অমৰেশ দত্তক আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় কৃতি বঁটা প্ৰদান কৰে বিশিষ্ট উদ্যোগী হেমেন্দ্ৰ প্ৰসাদ বৰুৱাক। অনুষ্ঠানটিত সভাপতিত্ব কৰে বিশিষ্ট বিজ্ঞানী জীতেন্দ্ৰ নাথ গোস্বামীয়ে।

এয়া অনুষ্ঠানটিৰ এক জিলিঙনি





মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ - ২০০৯



নবাগত আদৰ্শ সভা - ২০১০



মহাবিদ্যালয়ৰ ২৭ তম প্ৰতিষ্ঠা দিৱস উপলক্ষে যোৱা ৬ নৱেম্বৰ, ২০১০ তাৰিখে আয়োজিত হৈছিল
সদৌ অসম ভিত্তিত জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীতৰ প্ৰতিযোগিতা।

তাৰ এক ৰেঙনি —

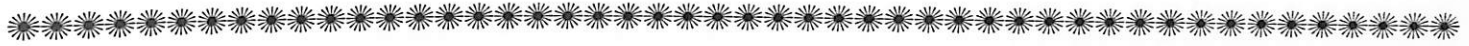


৭ নবেম্বৰ, ২০১০ তাৰিখে প্ৰতিষ্ঠা দিৱস উপলক্ষে আয়োজিত বক্তৃতাৰূপে—



মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ : পায়েল চক্ৰবৰ্তীয়ে ২০১০ বৰ্ষৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাৰ বাণিজ্য শাখাত
নৱম স্থান দখল কৰিছে





Report of the Vice-President

It is indeed a great pleasure and privilege for us to present the annual college magazine.

I would like to thank our Principal Dr. Hitesh Deka for supporting me always and being co-operative. I would like to congratulate him for making significant development in and around college.

Once again I would like to thank all the students as well as teachers and staff of the college for the overwhelming response and recognition I received from them as the Vice-President of the college.

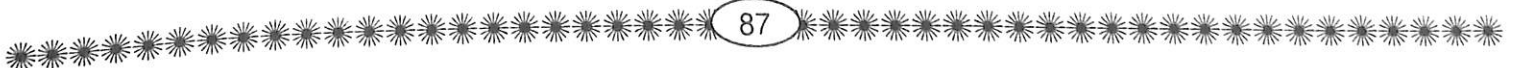
After serving as Secretary, Social Service for the year 2009-2010, I was given the responsibility of Vice-President. I tried my best to help the students, to solve their problems and to raise the talent of the college. There were lots of ups and downs during our time but the problems were solved mainly because of the support from my friends, other union members and especially from our cultural secretary Sanchita Deb Barman.

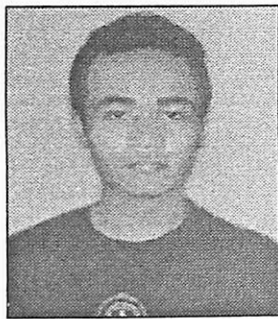
Anyway the experience that I have gathered as a student and union member of K C Das Commerce College will be an asset to me. I hope in future our college will be blessed with more dignity, prestige and success.

“Real life is earnest the future will unfold tomorrow and the past was over yesterday. Today is the time you have an hand so simply live for the day.”

Thanking you.

Vivek Pareek
Vice-President





Report of the General Secretary

I feel proud and great to repeat the words, "Sare Mahavidyalaya Se Accha K C Das Baniya Mahavidyalaya Hamara". Great, happy, joy and proud are what I feel for being the General Secretary of the Students' Union Body of K C Das Commerce College, a college which tries its best to mould every of its student to make the responsible citizens of India, for the session 2009-2010. Thank God I am a student of such a challenging and competitive institute of India.

This college has added lots of fuel to my life to glow bright in today's society in my days to come. Doing extra curricular activities along with my studies together with the expert and committed teachers of this college is very lucky and God's gift for me and will stick to the rest of my life as a great memorable and precious time. I don't want to make mistake by not calling our Honorable Principal, Dr. Hitesh Deka as "my Guru". It's great to grow with him who has a wonderful sense of humanity and responsibility. I do believe that education is incomplete without knowing the worth of discipline and maintaining the same. One can experience a wonderful discipline and learnings in K C Das Commerce college.

Though I could not succeed in executing all the plans I had during my tenure, I deed my best to contribute my services towards my college. Every events under me were conducted successfully without any failure on the very dates fixed by the college authority. No step was taken against the college by the students during my tenure because we always got strong co-operation from the teaching and non-teaching staff.

Thank to Lord Jesus Christ for his every gift and blessings. I would like to extend my heart felt thanks to the election committee for the session 2009-2020 and the college authority. A very special thanks to our Honorable Principal Dr. Hitesh Deka for his unconditional love, care, advice and support. My special thanks again goes to my Prof-in-charge Mr. Naba Kr. Goswami who is also the Prof-in-charge of the Students' Union Body for his smart guidance. Thanks to all the other Prof-in-charges for their kind support and advice. To add more happiness to my life, I would also like to thank all the other respected family members of K C Das Commerce College.

"May the Almighty bless all the K'Cians abundantly,
Long live K C Das Commerce College."

With thanks,

Abinash Narzary
General Secretary



Report of the Assistant General Secretary

First of all I am grateful to God and my mom who sent me to this college. I am equally thankful to all of you for giving me the golden chance to serve our esteemed college as the AGS for the session on 2009-2010.

Here I would like to express my gratitude to our respected Principal Sir Dr. Hitesh Deka, our teaching faculty as well as the non-teaching staff for their moral support and guidance and fostering us in the right direction.

During my tenure I tried my utmost to keep up to the expectations of the college. This year the celebrations of the different occasions were organised in a grand manner. After becoming part of the union body the foremost duty entrusted on us was to organise the college week, which has been a grand success and this was possible due to the consensus and dedication of the union body, the teachers, the principal and our secretary. The Saraswati Puja was celebrated with pomp and grandeur. The Freshers Social function of our college was also celebrated with fun and gaiety on 31st December, 2009.

It was a lovely and memorable experience for me as an AGS of this esteemed college. I will cherish the memories of our college as a student and as the AGS forever. This would not at all have been possible without the kind co-operation of our honorable Principal Sir Dr. Hitesh Deka and Teacher-in-charge Naba Kumar Goswami and my dear fellow students.

Upama Kalita
Assistant General Secretary



Report of the Music and Cultural Secretary

Destiny brings everyone to its perfect place and gives us what we deserve. I could not be present in the election. It was then our honorable Principal Sir, Hitesh Deka who once again gave me an opportunity to serve the college and I got back my post.

My journey in K C Das Commerce College started in the year 2006 and is being continued till today and I learned a lot from this institution. I experienced every aspect of life from high to low, politics to innocence, jealousy to love and fought against all of life and can now say that I have grown mature.

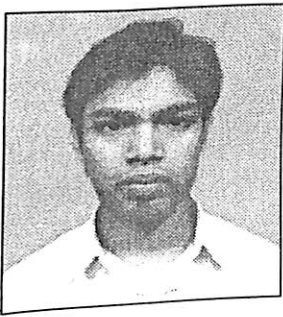
In my tenure this year I arranged the different competitions in College Week and then I also got the first prize in Alcheringa (duet dance competition) and tried to make the college proud. Then I organised the Fresher's Social and then the Teacher Day Function. And my last function to be organised was the Foundation Day Celebration. My watchmates and my juniors helped me a lot throughout.

I served the college consecutively for two years and have learnt that whatever the situation is "the show must go on." With good moral learnt from this institution I held my head high and thank the Almighty as it destined me to come to this institution.

Finally, I would like to thank our Principal Sir, Dr Hitesh Deka for giving an opportunity to serve the college for two years and keep faith on me. I would also like to thank my batchmates, juniors and co-union members for their love and support. And I am most thankful to my Professor-in-charge, Mr. Kukil Bora Sir who was more like a father and kept his hands on me and supported me with his guidance. I wish the new union members and students come up with bright colours and make the college proud.

Thanking you.

Sanchita Deb Barman
Secy., Music and Culture



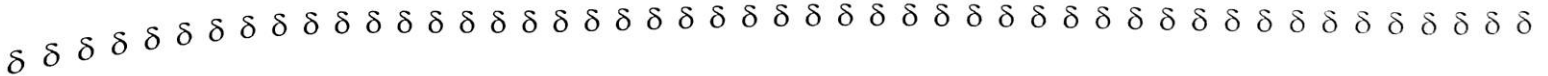
Report of the Major Games Secretary

First of all I would like to thank our respected Principal Sir, teachers and my dear colleagues. It was a wonderful experience being a Major Games Secretary of K C Das Commerce College. During my tenure I gained a lot of knowledge and experience. I received a lot of co-operation from our Principal Sir, teacher and my colleagues. It was a new experience and job for me and I enjoyed my work. Yes, it needs sincere and hardwork to achieve one's goal but if we enjoy our work then it becomes much easier. About College Week I have to say that it was a wonderful experience with the co-operation of all the teachers and students. Even after a hectic schedule all the participants and the helpers were enthusiastic and energetic in those days. The film festival organised by our college was highly informative and we gathered much knowledge from that apart from entertainment.

It was as a whole a very nice, responsible fun etc. to work as Major Games Secretary.

Thanking you.

Ronit Barua
Secretary, Major Games



Report of the Minor Games Secretary

It gives me immense pleasure and honour to be selected as the Secretary of Minor Games for the session 2010-2011.

I am, thankful to our Principal Dr. Hitesh Deka and the selection Committee for giving me the opportunity to serve my college.

I am also thankful to the students of our college who helped me in completion of the games which were held under the Minor Games, without their help and co-operation, organising such events would have not been possible.

Lastly, I would like to thank to our respected teacher in charge Jitumoni Borah, Department of IT, for extending his utmost help towards me and my co-mates.

I would conclude by extending my best wishes to the new members of the Students' Union.

Thanking you.

Faizul Islam
Secretary, Minor Games



Report of the Debate & Symposium Secretary

I, Amrita Singh, of B.Com final year of K C Das Commerce College, feels pleasure and honour to be a part of the Students' Union Body of our college as a Debate and Symposium Secretary for the session 2009-2010.

During my tenure, I tried my best to fulfill the expectation and wants of the students. I did my best to perform my duties and also conducted many debate competitions with so many colleges and also come out successful.

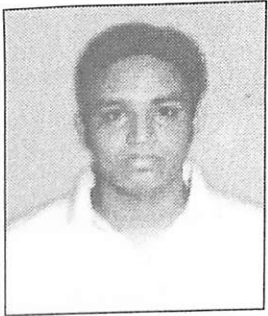
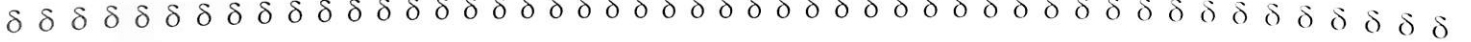
I would like to take the opportunity to thank our Principal Sir, Dr. Hitesh Deka and my Teacher in charge, Mrs. Pallavi Kakati, lecturer, Department of Finance for their kind help during my tenure.

Last but not the least, I would like to congratulate the members of the newly constituted Union Body and at the same time wish the student community of K C Das Commerce College a bright and happy future.

Thanking you.

Amrita Singh

Secretary, Debate & Symposium



ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিত কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজৰ সমূহ সভালৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তথা শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। লগতে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো সমূহ শিক্ষক আৰু কলেজ কৰ্তৃপক্ষক যিসকলে ২০০৯-২০১০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মোক ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি এনে এটি গুৰু দায়িত্ব পালনৰ সুযোগ দিলে।

একতা সভাৰ দায়িত্ব লৈয়ে মই ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাটো ন-ৰূপ দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। তাত দুবাৰৰ পৰ্দা দুখন লগোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলো। জৰাজীৰ্ণ অৱস্থাত পৰি থকা চকী কেইখন নতুনকৈ মেৰামতি কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিলো। কলেজ কৰ্তৃপক্ষক বিষয়টো আলোচনা কৰি জিৰণি কোঠাটোৰ উন্নতি কামনা কৰিলো।

কলেজ সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ খেলসমূহ নিয়াৰিকৈ চলাই নিছিলো। ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হৈও মই কৰিবলগীয়া আটাইবোৰ কাম অতি সক্ৰিয়ভাৱে কৰিছিলো। মোৰ সময়ছোৱাত বিভিন্ন দিশত সহায় কৰি দিয়া তত্ত্বাৱধায়ক ধনীকান্ত কলিতা ছাৰ, লগতে বাতুলদা আৰু সমূহ বন্ধুবৰ্গকে আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

সময় বাগৰি আছে। আমাৰ পিছত আহিব লগাসকলে অতি আগ্ৰহ আৰু আন্তৰিকতাৰে কলেজৰ দায়িত্ব ল'ব। কেৱল কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজৰ প্ৰতিয়েই নহয়, গোটেই অসমৰ প্ৰতি কেচিয়ানৰ দায়িত্ব আছে। শেষত কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিছো।

মিজবাহুল গনী

সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা



MOTTO

Wisdom is Sublime